

BAN PHƯỚC LÀNH ĐẾN THẾ GIỚI TUYỆT VỜI NÀY! 6

LỤC HOA
CÔNG CHÚA

Natsume
Akatsuki
Minh họa
Kurone
Mishima

LỤC HOA
CÔNG CHÚA

BAN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN
THẾ GIỚI
TUYỆT VỜI
NÀY! 6

KONOSUBA: GOD'S BLESSING ON THIS WONDERFUL WORLD 6

Princess
of the Six
Flowers

CONTENTS

Prologue

Chapter 1 May We Celebrate This Bright Future!

Chapter 2 May I Reeducate This Intelligent Girl!

Chapter 3 May There Be Divine Punishment for This Dashing Thief!

Chapter 4 May There Be Bad Influences for This Sheltered Princess!

Chapter 5 May We Stop These Accursed Plans!

Chapter 6 To Become a True Big Brother

Interlude The Voracious Noble and the Broken Demon

Epilogue 1 A Hero's Reward

Epilogue 2 Instead of a Dream, I Got a Ring

Afterword

**KONOSUBA:
GOD'S BLESSING**
ON THIS
WONDERFUL WORLD!
Princess of the Six Flowers

NATSUME AKATSUKI
ILLUSTRATION BY
KURONE MISHIMA

Characters

Darkness

Age 18
Job **Crusader**

A female knight who specializes in defense and enjoys being beaten up by monsters. Daughter of the Dustiness family, a powerful noble house. Special skill: fantasizing.

Aqua

Age Unknown
Job **Arch-priest**

A goddess who gives guidance to the young and deceased. Goes to a parallel world with Kazuma to defeat the Demon King. Likes wine. Special skill: party tricks.

Megumin

Age 14
Job **Arch-wizard**

Exceptionally talented, even by Crimson Magic Clan standards. Obsessed with the überpowerful spell Explosion, she is neither capable of nor interested in using any other magic. Favorite thing: Explosion. Special skill: Explosion. Hobby: Explosion.

Iris

Age 12
Job **Princess**

Wiz

Age 20
Job **Shopkeeper**

Kazuma Satou

Age 16
Job **Adventurer**

An adventurer and *hikikomori* (in any world) who brought Aqua to their current plane. Has already given up on defeating the Demon King.

Chris

Age 15?
Job **Thief**

Vanir

Age Unknown
Job **Terrible Demon, Shopkeeper**

Tập 6

Lục hoa công chúa!

Mục lục

Mở đầu	9
Chương 1 : Hãy nâng cốc chúc mừng tương lai tươi sáng!	11
Phần 1	11
Phần 2	20
Phần 3	26
Phần 4	30
Phần 5	36
Phần 6	45
Phần 7	54
Phần 8	57
Phần 9	67
Chương 2 : Hãy mang tri thức tới cô nhóc lanh lợi!	72
Phần 1	72
Phần 2	77
Phần 3	80

Phần 4.....	84
Phần 5.....	89
Phần 6.....	96
Phần 7.....	103
Phần 8.....	112
Phần 9.....	120
Phần 10.....	126
Chương 3: Hãy ban tặng thiên phật tới tên Đạo tặc Hào hiệp đẹp mã này	132
Phần 1.....	132
Phần 2.....	138
Phần 3.....	147
Phần 4.....	151
Phần 5.....	159
Phần 6.....	162
Phần 7.....	172
Chương 4: Hãy dâng tặng Minh châu Công chúa cho những người bạn xấu xa	180
Phần 1.....	180
Phần 2.....	186
Phần 3.....	191
Phần 4.....	197

Phần 5.....	201
Phần 6.....	212
Phần 7.....	219
Phần 8.....	223
Phần 9.....	232
Chương 5 : Hãy ngừng ngay kế hoạch hiểm độc này!	238
Phần 1.....	238
Phần 2.....	242
Phần 3.....	254
Phần 4.....	259
Phần 5.....	264
Chương kết : Vì mục đích trở thành Onii-chan chân chính.	273
Giao đoạn: Gã quý tộc tham lam và tên ác ma sa đọa.....	291
Phần kết 1: Phần thưởng dành cho người anh hùng.....	295
Phần kết 2: Điều ước gửi gắm trong chiếc nhẫn.	299

Mở đầu

Hôm đó.

Thay vì bước xuống chiếc giường êm ấm của mình sau mỗi lần thức dậy, tôi lại nằm ở nguyên vị trí cũ và vỗ tay thành tiếng.

Động tác này là để triệu tập người quản gia đang đứng chờ trước cửa phòng.

Trình diện trước mặt tôi là một ông già mặc bộ đồng phục của quản gia với mái tóc bạc trắng.

“Thưa Kazuma-dono, liệu tôi có thể giúp gì được cho ngài không.”

Tôi trả lời sau khi người quản gia đứng tuổi cúi chào.

“Sebastian, phiền ông pha giùm một tách cà phê để tôi lấy lại tỉnh táo được không?”

“Là Heidel, thưa ngài.”

“Làm phiền ông vậy, Heidel.”

Tôi liền nằm dài trên giường sau khi yêu cầu ông già quản gia Heidel pha giúp một tách cà phê.

Lát nữa cô người hầu Mary sẽ tới đây để thay ra trải giường.

Tuy nhiên, tôi không thể nào để cô ta thay ra trái giường dễ dàng như vậy.

Tôi phải làm mọi cách để ngăn cản cô ta hoàn thành xong nhiệm vụ của mình.

Đây mới đúng thật sự là cách để đối xử với các cô hầu, đó là điều tôi được dạy bởi một bà cô thập tự quân nào đó.

Cuối cùng thì tiếng gõ cửa cũng vang lên.

Hãy nhìn xem, cô ấy đang tiến lại đây.

Nữ hầu gái của riêng tôi, Mary...

Chương 1 :

Hãy nâng cốc chúc mừng tương lai tươi sáng!

Phần 1

Mới đi du lịch được vài bữa mà căn biệt thự yêu thương của tôi đã bám đầy bụi rồi.

Ngồi bắt chéo chân giữa tấm thảm mềm mại, tôi hồi tưởng về những sự việc xảy ra mấy hôm vừa rồi.

Thánh địa của Pháp sư, lò đào tạo những bậc thầy ma pháp và cũng là quê hương của Hồng Ma Tộc.

Từ chính nơi đó, một bức di thư và bản báo cáo về cuộc tấn công của quân đội Quỷ vương đã được chuyển tới tay cô gái trẻ.

Mặc dù cô ấy nhận ra là thậm chí nếu lặn lẽ ra đi thì bản thân cũng sẽ không giúp ích được gì nhiều, nhưng cô gái đó vẫn quyết tâm trở về quê nhà.

Biết rằng mình không thể trở lại thị trấn này lần nào nữa, cô gái đó đã thổ lộ những tâm sự thầm kín nhất trong tim, mong rằng được cùng với tôi một lần làm chuyện ấy trước khi bước đến cửa tử thần.

Tôi đã từ chối mong muốn đó và để lại nỗi buồn của cô ấy sau lưng mình và rời đi.

Đúng vậy, để chính tôi phải ra tay càn quét quân đội quý vương trước khi cô gái ấy trở về.

Sau đó, rất nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng nhờ có công lao của tôi, tên Boss của quân đội Quý vương đã bị tiêu diệt, và hòa bình đã trở lại với quê hương của Hồng Ma tộc. Thế nhưng—

“Nhìn tên Kazuma đó phờn chưa kìa. Giờ đã là mùa xuân rồi, chả có cách nào bắt hắn ta im nổi đâu.”

Và chúng tôi trở về Axel, trở về với cuộc sống bình yên.

Mấy con mắt nói xấu sau lưng tôi là Darkness, Megumin và Aqua đang cùng ngồi trên chiếc ghế sofa ở phòng khách, thay phiên nhau vọc vạch chiếc máy chơi game cầm tay mà chúng tôi mang về từ Làng Hồng Ma.

Tôi bỗng phục hồi lại tinh thần, quay sang ba người họ và nghiêm túc nói.

“Tôi muốn có một đứa em gái.”

Nghe tôi nói thế, căn phòng bỗng im bật.

Và sau đó...

“Này Darkness, đổi lượt đi chứ!? Sắp tới lượt của Nữ thần rồi nhỉ!? Tôi sẽ là người chiến thắng con trùm cuối cho xem.”

“Không đợi đã, không phải Aqua và Megumin đã đánh tên Boss ở thực tại rồi sao? Chí ít hãy để tôi xử lý hắn ở trong game đi chứ.”

“Không, là một thành viên Hồng Ma tộc, bọn em không thể nào lùi bước trước những màn cuối được. Và tên trùm cuối chắc chắn là một kẻ mạnh khủng khiếp. Nếu chúng ta để một bà chị vụng về như Darkness làm chuyện đó, thì để đánh bại được hắn chúng ta sẽ phải cố gắng chơi lại hàng chục lần đấy.”

Ba con mắt kia đang phốt lò tòi trong khi họ cãi cọ ầm ĩ về vấn đề lượt chơi của nhau.

“Nghe tôi nói điiiiii!!!!!!”

“Waaaaaaaaaaaaaaaaa!!! Dừng lại, chúng tôi sắp chiến thắng rồi! Cố gắng mãi mọi người mới có thể tới được màn này đấy!”

Tôi giật lấy cái máy, vừa chơi vừa né tránh những cú vồ của Aqua...

“Đây, tôi đã xử tên Boss mà chẳng đổ tí huyết nào rồi! Vừa lòng chưa chị hai?”

“Vừa lòng cái con khi, tại sao anh lại giật lấy ngay lúc quan trọng nhất hả!! Anh sẽ bồi thường cho những vất vả gian lao của tụi này thế nào đây!! Phải mất tới 3 ngày chúng tôi mới tới được màn cuối đấy đấy!!!!”

“Lắm mềm thế, rồi rồi, chỉ cần để tôi xử thêm lần nữa, khoảng chừng 3 tiếng là đủ để tôi quay lại chỗ ban nãy mà không mất tí huyết nào.”

“Dừng lại đi! Dừng giẫm đạp lên công sức người khác chứ, hức hức!”

Aqua chộp lấy cái máy game trong nước mắt.

“Tôi vốn cứ tưởng màn thể hiện của anh ở Làng Hồng Ma tộc không tệ, nhưng xét cho cùng bản chất của anh vẫn chỉ là một tên cặn bã

không hơn không kém! Chẳng lẽ khinh thường công sức của chúng tôi khiến anh vui sao!? Megumin, em cũng nói gì đi chứ!!!”

Nghe thấy giọng nói kích động của Darkness, cuối cùng con bé cũng lên tiếng:

“...Hmmm, ừ thì ở đây có mỗi anh ấy bị công kích, em thấy cũng hơi đáng thương. Ở Làng Hồng Ma hay ở cả trong quá khứ, tới phút cuối Kazuma vẫn luôn người là đáng tin cậy nhất. Những gì đã xảy ra vừa nãy chẳng phải là chuyện thường ngày hay sao?”

“Ehhhhh?” x2

Aqua và Darkness ngạc nhiên thốt lên, ngó qua ngó lại giữa tôi và Megumin.

“Đợi chút Megumin, chuyện gì vậy? Em thường là người đâm chọt Kazuma đầu tiên mà. Chuyện gì đã xảy ra với con nhóc bạo lực nhất Axel vậy?”

“Yeah, với một con bé thoát nhìn có tư chất của nghề nghiệp thượng cấp ‘Cuồng huyết chiến sĩ’ hơn bất cứ ai như Megumin, không thể nào em ấy lại ngoan hiền thế này được. Này Kazuma, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở Làng Hồng Ma thế?” (Cuồng huyết chiến sĩ: tức là Berserker cho bạn nào fan Fate Series :3)

“Cả hai người thật thô lỗ! Em là Đại ma pháp sư, một người rất bình tĩnh và chín chắn trong suy nghĩ đấy!... Vậy thì Kazuma, chuyện gì khiến anh bất ngờ nói vậy thế? Nếu anh muốn một cô em gái thì thay vì thảo luận với bọn em, không phải tốt hơn hết anh nên hỏi ba mẹ mình hay sao?”

“Anh đã nói với bọn họ rất nhiều rất nhiều lần rằng anh muốn có một đứa em gái. Và hơn nữa anh muốn một đứa em gái không cùng huyết thống cơ, nên họ cần phải nhanh chóng ly hôn và tái hôn với ai đó đã có một cô con gái. Đó cũng là lần đầu tiên anh bị ăn đòn đấy.”

“Có một thằng con trời đánh như thế mà vẫn không đuổi ra khỏi nhà, họ quả thật là những phụ huynh tuyệt vời.”

“Họ có như vậy thì cũng chẳng sao cả! Dù sao thì tôi cũng không thể trở về quê nhà mình được, thế nên giờ có nói thì cũng vô dụng. Vấn đề quan trọng là...!”

Với những động tác khoa trương, tôi quay đầu sang, mặt đối mặt với ba cô gái đang không hề muốn dính tới cái chủ đề này.

“Người chị cả Wiz hệ hồi phục, cô gái Chris hệ gió, người chị hai Sena hệ băng giá và cô gái xui xẻo Yunyun! Thậm chí còn có cả Eris-sama phe chánh giáo, và cũng là nữ nhân vật chính nữa ...! Gái đẹp loại nào tôi cũng đã gặp cả rồi!”

“Kazuma-san, Kazuma, còn tôi thì sao? Tôi thuộc loại gái đẹp nào vậy?”

“Cô chắc là lớp nhân vật phụ thêm hoặc là một thể loại thú cưng gì đó. Này này, đây là phần quan trọng nhất, chuyện đó để sau hẵng nói!”

Thấy Aqua cứ quẩn lấy bên người, tôi tổng khứ cô ta và siết chặt nắm tay mình.

“...Tôi đã nhận ra điều gì đó rất quan trọng. Một mục tiêu chưa hoàn thành. Ở nơi tôi sinh ra, Nhật Bản, tôi từng có một người bạn thời thơ ấu...Vậy nên, các cô đã hiểu là thiếu cái gì chưa?”

Megumin thở dài như thể em ấy đã hiểu ý của tôi.

“Anh thật đáng thất vọng. Vậy theo những gì anh đang nói thì anh muốn em phải lấp vào vai trò người em gái cho anh sao?”

“Em nói gì vậy Megumin? Em thuộc hệ Loli mà.”

“Ehhh!?”

Không biết vì lí do gì Megumin bỗng ngó người, bên cạnh con bé Darkness e then giơ cánh tay lên.

“Erm, tôi thuộc vẻ đẹp gì vậy...”

“Cô chắc là phụ trách hệ Ero.” (Ero: nghĩa là biến thái)

“Phụ trách hệ Ero!?”

Phốt lờ Darkness và Megumin đang sốc vì điều gì đó, tôi tổng kết ý kiến của mình.

“Các cô thấy đấy, cái lần tôi đến Làng Hồng Ma, không phải Megumin có một cô em gái sao? Kể từ đó tôi cảm thấy rằng mình cũng nên có một cô em gái ... Các cô đã hiểu ý tôi chưa?”

“Chả hiểu gì cả.”

Aqua sau khi ngoan ngoãn lắng nghe thì bỗng lên tiếng.

Tôi nói những điều này, đều là có lý do chính đáng cả.

Đó là...

“Công chúa...có vẻ nhỏ tuổi hơn tôi đấy, có lẽ cô ấy thuộc hệ em gái...”

Đúng vậy, tôi có hi vọng rất lớn đối với cô nhóc công chúa đã gửi bức thư đó tới đây.

Tôi nghe phong phanh rằng Công chúa mới chỉ mười hai mùa xuân thôi.

Tuổi của công chúa hoàn toàn không thuộc diện mà tôi nên tấn công.

Nhưng chí ít, tôi hy vọng có thể xây dựng được một mối quan hệ tốt với cô công chúa nhỏ, và để em ấy có thể gọi mình là Onii-sama.

Cũng chẳng thể chắc chắn họ có biết được ý định quay lại Làng Hồng Ma của tôi hay không.

“...Này Kazuma, từ chối lời mời bây giờ cũng chưa quá trễ đâu! Đúng không? Bữa tiệc tiếp theo là của một trong những người đứng đầu vương quốc đấy! Nghe qua thì đó là một bữa tiệc ăn uống, nhưng chẳng hề hay ho như những gì anh mong đợi đâu! Nhất định sẽ rất là nhàm chán! Mọi người, hãy từ chối lời mời này nhé!”

Darkness hết lần này đến lần khác nỗ lực thuyết phục tôi.

Từ nãy tới giờ Darkness đã viện ra đủ loại lí do để ngăn cản tôi gặp công chúa, nhưng sau khi nghe những gì tôi vừa nói, thậm chí có cảm giác rằng rằng nhiệt huyết của cô ấy còn mạnh hơn mức bình thường.

Tôi vẫn điềm tĩnh ngồi trên tấm thảm và nói.

“...Chắc hẳn cô đang nghĩ là bọn tôi sẽ làm gì đó thô lỗ trước mặt công chúa đúng không?”

Nghe tôi nói vậy, Darkness bỗng giật bắn người.

Đôi mắt Darkness láo liên, cô ấy cúi đầu nói.

“Không, không có chuyện đó đâu... đúng không ạ?”

Ai ‘ạ’ với cô đấy hả?

“Này, nhìn vào mắt tôi đi, đừng sử dụng kính ngữ, cô có quen với cách nói đó đâu, lặp lại lần nữa đi. Cô đang lo lắng rằng bọn tôi sẽ phạm phải lỗi lầm gì đó, làm ô uế thanh danh của gia tộc Dustiness phải không?”

“Đúng vậy không, Darkness! Chúng ta đều biết cách cư xử cả mà, cô thiệt là quá quắt!”

“Thật không thể tin được! Darkness nghĩ rằng bọn em sẽ làm gì tổn hại đến bản thân chị sao? Chúng ta là đồng đội! Tin tưởng nhau chút đi chứ!”

Nghe tôi nói vậy, Aqua và Megumin chêm vào.

“Uhm...Thẳng thắn mà nói, tôi biết mọi người đều rất tài năng, cho nên tôi mới phải lo lắng đấy...”

Darkness ghen ghẹo trong nước mắt.

Tôi hướng tới vẻ mặt bất an của Darkness và nói rằng.

“Tôi cũng biết chúng ta địa vị bất đồng, và lại kiến thức về những lễ nghi cơ bản còn hạn chế. Nhưng khi được nhìn thấy một thiếu nữ từ xã hội thượng lưu chỉ làm tôi thấy phấn chấn, tất cả chỉ có thế.”

“Này này, tôi cũng là tiểu thư thượng lưu đấy!”

Tôi bỗng tìm thấy trong người bà chị Darkness ngượng ngùng này một tia mới mẻ.

“Đúng rồi, tôi còn phải mua một bộ lễ phục nữa. Các cô hình như cũng không có bộ đầm nào đúng không? Đặt may một bộ thôi nào.”

“Ý hay đấy! Tôi cũng muốn mặc thứ gì đó khác biệt hơn một cái Hagoromo! Nhưng họ có thể hoàn thành kịp không?”

“Em muốn một cái áo dài đen cổ điển để toát ra vẻ trưởng thành cơ.”

Aqua và Megumin không có vẻ gì là muốn từ chối cả.

Nhìn thấy chúng tôi như vậy, Darkness cuối cùng cũng òa khóc.

“Mấy, mấy người... cô ấy là công chúa của một vương quốc có biết không hả! Mấy người sẽ bay đầu cả lũ nếu hó hé bất cứ thứ gì bậy bạ đấy! Kazuma, làm ơn làm cho họ hiểu đi!!!”

“Lễ phục thì chung chung quá. Được rồi, để có thể gây ấn tượng tốt với công chúa, tôi sẽ đặt may hai bộ Kimono và Hakama...”

(Kimono: vi.wikipedia.org/wiki/Kimono

Hakama: vi.wikipedia.org/wiki/Hakama)

“Cầu xin anh, tôi sẽ làm bất cứ thứ gì! Bất cứ gì anh muốn cho nên xin đừng mặc thứ kì dị đó vào bữa tiệc!”

Darkness nài nỉ tôi.

Phần 2

“Được rồi, công chúa và đoàn hộ giá đã tới trước một tuần – thôi thì cô đã nản nỉ đến vậy cho nên mọi công việc nhà sẽ được giao cho cô. “

Ngày kế tiếp sau khi Darkness khóc lóc van xin tôi.

“...Tôi...tôi hiểu rồi. Tôi khá nghiêm túc với những gì mình đã nói ở Làng Hồng Ma. Nhưng có vẻ như tôi đã đánh giá anh hơi thấp.”

Ngay lúc này, Darkness đang mặc một bộ Hầu gái có kích cỡ rất nhỏ mà tôi đã chọn lựa rất kỹ.

Darkness với chiếc váy đặc biệt ngắn đã đủ khêu gợi để có thể gắn cái móc “Sex toy” lên người cô ấy.

Nhìn Darkness thể hiện sự dửng dưng của mình bằng cách ăn mặc như thế, khiến tôi bắt đầu cảm thấy tự mãn.

“Vào những lúc thế này, cô nên nói ‘Xin vâng ạ, thưa chủ nhân’.”

“Erm... Ummm!! Xin vâng ạ, thưa chủ nhân! Tôi là một con lợn nái bán thịt!”

“Tôi bảo cô đi xa đến vậy hồi nào há.”

Thấy Darkness run rẩy với khuôn mặt ngưng đọng, tôi ngay lập tức ngăn cô ta lại.

Để trao đổi với điều kiện không mặc Kimono và không hành động lỗ mãng trước mặt công chúa, tôi đã thỏa mãn được một trong những ước mơ mà mình đã luôn ấp ủ bao lâu nay.

Đúng vậy, ước mơ đó là khiến Darkness mặc một bộ trang phục Hầu gái với váy ngắn cũn và chăm chỉ làm việc nhà.

Nếu tôi trở nên quá vênh váo thì tương lai chắc hẳn cô ta sẽ rất kinh khủng. Vì vậy, không nên làm quá, nhưng thỉnh thoảng xõa một chút chắc cũng không sao đâu nhỉ.

“Vậy, tôi nên làm gì đây? Nói thật thì tôi chưa làm việc nhà bao giờ cả, nên tôi không biết mình phải bắt đầu từ đâu nữa. Thế tôi có nên đổ trà lên cái sạp ngay giữa hai chân của anh rồi sau đó vội vàng lao đến làm sạch nó không?”

“Từ bây giờ cô đừng có pha trà nữa.”

Chẳng biết trong đầu cô ta Hầu gái là dạng nghề nghiệp kiểu gì nữa.

“Erm, chỉ cần lau chùi nơi đây. À đừng đụng đến mấy cái đĩa hay dao kéo, kiểu gì cô cũng sẽ làm vỡ thôi. Chỉ vì mấy cái cảnh vớ vẩn như vậy mà tôi đã mất cả đồng tiền rồi.”

“...Erm...Xin vâng ạ...”

Chẳng hiểu sao Darkness trông có vẻ rất thất vọng, cô ta bước ra khỏi vòng cùng tiếng lê dép trên sàn.

Aqua và Megumin đã ra ngoài và đến cửa hàng của Wiz.

Vì vậy chỉ còn tôi và Darkness trong căn biệt thự này thôi.

Nhắc mới nhớ, bình thường tôi luôn phải gánh đủ loại rắc rối do con mắt này mang về.

Ngay lúc đó.

“Hyaaaaaaaaaaah!!!”

Kèm theo tiếng kêu thảm thiết, truyền đến thanh âm của một món đồ gốm bị vỡ thành từng mảnh.

Sau đó thì Darkness vội lao ra với một mảnh vỡ của thứ gì đó trên tay.

“Thật lòng xin lỗi chủ nhân! Tôi lỡ tay làm vỡ chiếc bình hoa mà chủ nhân yêu quý rồi! Tôi xin hứng chịu mọi hình phạt ạ!”

“Tôi không hề có một chiếc bình hoa nào và càng không đối xử với mấy loại bình phế phẩm đó như báu vật, nhưng nếu cô làm hư thứ gì đó quan trọng với tôi, cứ chuẩn bị sẵn tinh thần diện bộ đồ cô đang mặc và đi bộ tới Hội thám hiểm nhà.”

“...?!”

Darkness đã lau sạch cửa sổ mà không để một hạt bụi nào vương vãi trên áo.

Còn tôi thì kiểm tra công việc của Darkness.

Nếu các bạn đang hỏi tại sao tôi phải làm vậy thì câu trả lời là tôi chả có việc gì để làm cả.

Tôi trượt nhẹ trên khung cửa sổ Darkness đã lau, rồi liếc nhìn vào ngón tay.

Tuy nhiên, chả hề giống với điều tôi chờ mong, trên ngón tay không hề dính tí bụi nào cả, chỗ nào cũng được cô ta quét dọn cực kỳ sạch sẽ.

“Ugh..., ngày thường thì khá là vô dụng nhưng hôm nay cô đã làm mọi thứ rất hoàn hảo...! Tôi đã muốn bắt cô làm đến gãy xương và ra lệnh cho thập tự quân Lalatina đây điểu hành đến Hội thám hiểm như một sự trừng phạt cơ đấy!!”

“Fufu, không đơn giản thế đâu. Anh vẫn là kẻ có thể đoán ra những gì tôi ghét nhất đấy... Và làm ơn, xin đừng gọi tôi là Lalatina nữa!!”

Như thế này thì tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc cho bà chị Darkness đang ứng đỏ đằng kia một điếm tốt vậy.

Tuy nhiên, thậm chí sau đó.

“...Ugh, tôi nghĩ anh đã lầm lẫn giữa đường và muối rồi đấy... !”

“Nếu tôi đọc nhãn kĩ hơn thì sẽ không xảy ra chuyện này rồi. Và như một nhà thám hiểm, tôi có thể làm vài việc như nấu ăn đấy.”

Tôi lẩm bẩm trong vô thức khi đang dùng bữa trưa được nấu bởi Darkness.

Tuy rằng chỉ là cơm trắng ăn kèm với xà lách và thịt nướng, nhưng từ cái cách lựa chọn một bữa ăn đơn giản, thì cũng khá là khó để có thể bắt bẻ được, xem ra cô ta thực sự không muốn bị trừng phạt đây mà.

Darkness có một gương mặt đầy chảnh chọe của kẻ chiến thắng.

“Hmmm, tôi đã dùng thịt chất lượng cao đấy. Mùi vị thế nào?”

“Chẳng có gì đặc sắc.”

“!?”

Tối lúc chà rửa toilet.

Bình thường thì đó là bồn phận của Aqua.

“...Erm, có nhất thiết phải chà toilet không?”

“...Chắc chắn không...”

Chắc hẳn là nhờ vào tác dụng thanh tẩy của nước thánh.

Mặc dù chỉ lau dọn qua loa, nhưng dưới bàn tay của Aqua, bên trong căn biệt thự nhà vệ sinh là nơi sáng bóng nhất.

Không còn lựa chọn nào khác, đành phải chuyển sang bước tiếp theo.

“Phải không vậy? Đây thực sự là công việc quan trọng nhất của một hầu gái sao?! Không phải anh thấy tôi nhu mì nên bày trò bắt nạt đấy chứ!?! Ngay cả cha tôi cũng không bao giờ bắt người hầu làm việc này!?”

“Thật đấy! Ở nơi tôi sống thì hầu gái mà không làm thế này thì không phải là hầu gái!”

Tôi cứ ra rồi vào cánh cửa trong tòa nhà và bảo Darkness chào tôi với nụ cười và nói ‘Chào mừng chủ nhân trở về nhà.’

“Này, giọng cười của cô gượng gạo quá! Sao cô không tỏ ra thân thiện gì hết vậy!?! Thật đáng sợ! Cười dễ thương hơn và nói ‘Chào mừng chủ nhân trở về nhà’ lệ lên nào!”

“Sai rồi! Tay cô phải như thế này này! Chân thì như thế này! Tập trung nhấn mạnh vào những phần trên cơ thể cô đấy! Không phải thế mạnh duy nhất của cô chỉ là một cơ thể gọi cảm sao!? Nhanh làm lại đi!”

“Chào mừng chủ nhân trở về nhà ạ! Tôi có vẻ giống như đang bị trêu chọc nhỉ, nhưng nếu chủ nhân đi quá xa thì điểm mạnh khác của tôi, sức mạnh kìm nén của tôi sẽ...!”

“Ahhhhhhhhh, vỡ rồi, đầu tôi sắp nổ tung! Thứ gì đó đang tuôn trào ra! Cho tôi xin lỗi!!”

Tôi thét lên lời xin lỗi sau khi thái dương bị găng tay sắt của cô ta nghiền nát.

Phần 3

“Thiệt tình, nếu đòn trừng phạt hay mấy lần bắt nạt mà thú vị hơn nữa thì tôi sẽ không làm thế với anh đâu.”

“Cô nên nói sớm hơn chứ, nhưng cô sẽ thét lên chỉ trước khi qua được ranh giới cuối thôi.”

Sau khi chơi đùa với Darkness một lúc thì chúng tôi cùng đi dạo ngoài sân.

“Tuy nhiên, cô cũng không cự tuyệt trang phục hầu gái quá mức. Thỉnh thoảng thử mặc thêm vài bộ đồ phương Tây nữa xem sao nhé.”

Do Darkness đã khóc lóc năn nỉ tôi đừng bắt cô ấy mặc trang phục hầu gái ngoài đường. Hôm nay tôi đành chấp nhận để cô ấy mặc thường phục cũng được.

“...Tôi biết rất rõ mấy bộ trang phục dễ thương chẳng hề phù hợp với mình mà. Thế nên, tôi muốn mặc thường phục khi làm việc nhà vào ngày mai được không...”

“Tôi sẽ không bao giờ cho phép đâu nhé.”

Darkness có vẻ rất khó chịu nhưng cúi thấp đầu xuống rất hạnh phúc. Sau đó ít lâu, chúng tôi đến cửa hàng.

“Yo, xin lỗi vì đã làm phiền.”

“A, xin chào, Kazuma-san! Chúng tôi chỉ vừa mới bắt đầu bán những sản phẩm được phát minh bởi Kazuma thôi!”

Cả bọn đến cửa hàng của Wiz.

Hôm nay, chúng tôi sẽ bán tất cả những mặt hàng tiện lợi từ Nhật Bản.

Megumin quan sát những mặt hàng hiện đại, còn Aqua thì đang hưởng thụ trong cửa hàng sau khi nhận tách trà và snack.

Cái gã có ảnh hưởng lớn nhất thì lại không xuất hiện ở đây.

Vừa chú ý đến tôi, Megumin cầm lấy cái bật lửa và la lên.

“Kazuma, Kazuma, nhanh lên, cho em biết công dụng của dụng cụ ma pháp này là gì đi!”

“Đây không phải là dụng cụ ma pháp, anh đã bảo em nó chỉ là một món hàng tiện lợi ở đất nước của anh! Này, nhìn kĩ nhé.”

Tôi cầm lấy cái bật lửa trên tay Megumin và sử dụng nó.

“Ồ!!” x3

Thấy ngọn lửa được tôi thấp sáng, Megumin, Darkness và Wiz ngạc nhiên ò lên.

“Thứ này, thứ này thật tiện quá đi! Thực sự nó rất giống rom ma thuật! Kazuma-san, món này sẽ bán chạy lắm cho xem!”

Wiz hào hứng nhảy dựng lên.

“Cấu trúc của thứ này cũng khá đơn giản, nhưng hiệu quả thì không ngờ đấy. Thật khó tin đây không phải là dụng cụ ma pháp và nếu sử dụng tiết kiệm thì sẽ dùng được rất lâu.”

Megumin bị ấn tượng như thể con bé đang chiêm ngưỡng ánh sáng từ những thiên thần vậy. Từ lời bình luận của đó thì có vẻ như con bé rất hứng thú với thứ này.

“Tôi cũng muốn một cái. Đá lửa không hiệu quả trong môi trường ẩm ướt và để tạo ra lửa tốn rất nhiều thời gian. Mang một nguyên liệu bắt lửa thật sự rất khó khăn và ngoài ra, giữ nó khô ráo cũng là một nỗi lo lắng nữa. Thứ này sẽ giúp ta giải quyết tất cả những vấn đề đó. Wiz, Kazuma, có thể bán cho tôi một cái không? Bao nhiêu vậy?”

Darkness nói trong khi thò tay vào túi của mình để lấy tiền.

Nghe vậy, Wiz mỉm cười.

“Không cần đâu. Xét cho cùng thì đây cũng là phát minh của Kazuma-san, chúng tôi chỉ phụ trách sản xuất thôi thôi. Mọi người cũng đã giúp trong việc ra đời sản phẩm này mà. Nếu cô thích thì cứ lấy đi.”

Nhìn thấy Darkness và Megumin đang hạnh phúc cầm lấy một cái bật lửa sau khi nghe Wiz nói, Aqua vừa ăn snack cứ như chết đói vừa cười nhạo.

“Thật đúng là đám ô hợp. Hạnh phúc chỉ vì một cái bật lửa sao? Quá dễ dàng để tạo ra những thứ như thế. Cho nên mới nói nền văn minh của con người ở đây thật quá lạc hậu mà...”

Vừa bóng gió chế nhạo Wiz và những người khác, Aqua vừa tiến đến chỗ những cái bật lửa.

Tôi giữ lấy tay cô ta.

“Chuyện gì vậy, Kazuma? Để tôi chọn 1 cái đi.”

“Không, tiền trao cháo múc.”

Sau đó, tôi thêm vào “Muốn mua cái gì thì cô cần phải trả tiền, đó là ý thức chung rồi.”, Aqua nhìn thẳng vào mặt tôi.

“Ahhhh? Tại sao, tại sao anh chỉ đối xử với mỗi mình tôi một cách bủn xỉn như thế hả!? Wiz cũng đã nói cô ấy tặng chúng tôi mà!? Tại sao Darkness và Megumin lại được còn tôi thì không, đừng cho tôi ra rìa chứ!!!”

“Tôi sẽ rất vui vẻ nếu cô không đá xéo họ. Dù sao thì, cô hoàn toàn không tham gia gì tới chuyện này đúng không? Wiz là người bán, Megumin chia sẻ với tôi những kiến thức của Hồng Ma tộc khi đúc một dụng cụ ma pháp, Darkness giới thiệu với tôi rất nhiều lái buôn. Trong khi họ như thế thì chẳng phải cô chỉ ở nhà ăn, ngủ, ăn thôi sao? Nếu cô muốn một cái thì ra ngoài đó và thu hút vài vị khách đi.”

Nghe thấy thế, Aqua hai mắt rung rung, vừa chạy ra khỏi cửa hàng vừa la lên.

“Wahhhhhhhhhh!!! Kazuma đúng là một gã bất công!! Vậy mà tôi cứ nghĩ đến việc giữ bí mật về chuyện anh hít hà những bộ quần áo chuẩn bị giặt của chúng tôi cơ đấy!”

“Này chờ đã!! Tôi không làm vậy bao giờ nhé!! Đừng nói vớ vẩn như thế... Thật mà!! Darkness và Megumin đừng nhìn tôi thế chứ... Khoan đã, ngay cả Wiz cũng vậy sao!? Không, tôi bị vu oan mà!!!”

Trong khi tôi đang cố hết sức để xóa bỏ hiệu lầm. Vừa mới ra khỏi cửa hàng, Aqua quay đầu trở vào.

“Nếu có thể thu hút nhiều khách thì tôi được lấy một cái chứ?”

“Chắc chắn rồi, à mà trước hết cô phải giải quyết cái hiệu lầm tai hại này cái đã!!!”

Phần 4

Cửa ra vào của cửa hàng bị nhiều người chen lấn tới mức đến con kiến cũng không thể lọt qua.

Theo Wiz thì đây là lần đầu tiên có nhiều người tụ tập trên con đường này như vậy.

Dường như lý do Vanir không xuất hiện ở đây là bởi hắn đã đi quảng cáo trong thị trấn.

Nói không chừng, chắc hẳn vì lý do đó cho nên đã sinh ra mớ hỗn loạn này.

Giữa đông người, tôi có thể thấy một số đang cầm tờ truyền đơn.

“Nhưng, quả đúng là đông đúc thật.”

“...Đúng vậy.”

Tôi trả lời ngay sau khi Darkness lầm bầm.

“...Nếu như... Tất cả bọn họ đều tới đây để mua hàng thì quả thật là tuyệt vời.”

“Đúng thế...”-Tôi trả lời Megumin với giọng hơi nhỏ.

Tôi nhìn vào trung tâm đám đông.

Với khuôn mặt bối rối, Wiz nói trong e thẹn.

“...Thậm chí những vị khách hàng đang có ý định ghé thăm cửa hàng ta cũng đều bị cô ấy thu hút cả.”

“Ah, quên mất! Cô ấy đang làm cái quái gì thế KIAAAAAA!!!”

Trước mặt chúng tôi, Aqua đang biểu diễn mấy trò ảo thuật và được vỗ tay và cổ vũ nồng nhiệt.

Thậm chí những vị khách hàng tới đây vì những tờ rơi cũng đã quên mục đích ban đầu và gia nhập vào đám người đó.

Đúng thực là tôi đã yêu cầu cô ta thu hút khách hàng tới đây nhưng tôi không kêu cô ta làm lộ tới mức đó.

Aqua đã hoàn toàn quên bẵng đi mục tiêu ban đầu và biểu diễn màn ảo thuật bằng tất cả sự nhiệt huyết của mình.

“Tiếp theo, đây chỉ là một chiếc khăn tay bình thường! Thật bất ngờ, một con bồ câu bay ra!”

Aqua nói khi cô ấy giũ chiếc khăn tay ra.

Đây là một trò ảo thuật khá phổ biến.

Giấu bồ câu trong áo của bạn sau đó khiến cho chúng trông như bay ra từ chiếc khăn tay.

Aqua lại giũ nhẹ chiếc khăn tay lần nữa và lần này...

“Uoooooooooooooh” x4

Một bầy chim bồ câu lên tới hàng trăm con bay ra, khiến các vị khán giả phải há hốc mồm.

“Nhiều quá! Gì chứ, sao có thể thế được!? Đây rõ ràng đã phản lại hoàn toàn mọi định luật vật lý!”

Tôi bắt đầu không tin vào mắt mình và hỏi Wiz đang ở cạnh bên.

“Tôi...tôi không biết...Tôi không cảm thấy một chút năng lượng nào từ chúng, vậy nên không phải chúng được triệu hồi bằng ma thuật, không thể nào giấu một số lượng lớn bồ câu như thế được cả...Sao cô ấy làm được chứ...?”

Thậm chí ngay cả Wiz, một chuyên gia ma pháp cũng đành phải hoang mang lấy tay che miệng.

“Ah, đừng quăng tiền lên đây. Tôi không phải ảo thuật gia đường phố nên không cần tiền đâu.”

Aqua nghiêm túc từ chối những phần thưởng được đám đông quăng lên phía trước.

Hình như những màn ảo thuật đó có một quy tắc cô ta đã đặt ra là không bao giờ được tiết lộ những mảnh khóc của mình.

Nhân tiện thì cô ta có thể sống tốt bằng cách làm ảo thuật gia đấy.

Tôi không thể nói được gì, và trước khi kịp nhận ra thì tôi đã hòa vào đám đông bởi vì màn trình diễn tuyệt vời của Aqua.

“Cái gì thế, chuyện gì đang diễn ra với cái cảnh khủng khiếp ngay trước mắt tôi vậy...”

Bỗng đột nhiên quay về, Vanir nhìn chăm chăm vào đám đông.

Aqua đang đứng giữa đám đông lấy ra một lượng lớn bình thuốc từ cửa hàng Wiz.

“Đây, tôi sẽ đếm đến ba và tất cả mớ thuốc này sẽ biến mất không một dấu vết! Thậm chí chính tôi còn không biết nó sẽ đi đâu nữa cơ! Cùng đếm nào mọi người!”

“Đếm cái đầu nguoi á con nhỏ khủng kia!! Nguoi đang làm cái trò quái gì vậy hả!? Nguoi chưa hài lòng với việc hất nước thánh lên những vật dụng trong cửa hàng của bọn ta sao? Rốt cuộc nguoi chỉ muốn phá rối công việc làm ăn của ta một cách công khai hả!?”

Con nhỏ đó, vậy ra con ngốc đó làm khi đi lòng vòng ở ngoài là để làm những việc này sao.

“Đừng cản đường ta cái tên mặt nạ kì quái kia! Đây là đường chung, ý kiến gì hả!?”

“Đương nhiên là có rồi đồ ngu! Ta đã đánh cược cả tương lai của cửa hàng này vào ngày hôm nay, ngày kỉ niệm bọn ta tung ra sản phẩm mới! Ta không rảnh rỗi đối phó với người để làm cản trở công việc làm ăn của mình đâu!”

Cũng không thèm để ý hai người bọn họ đang chửi vào mặt nhau mà không màng tới khách hàng, Wiz lớn tiếng hô lên.

“Xin chào quý khách, chúng tôi hiện nay có rất nhiều sản phẩm tiện lợi trên kệ! Xin hãy xem qua ạ!”

Đây là lần đầu tiên Wiz ra dáng một người chủ quầy đấy.

Tuy rằng cũng phát sinh một số chuyện...

“Đến đây nào, xin mời! Những vị khách với đơn hàng trên 10000 Eris sẽ được khuyến mãi búp bê nụ cười đêm Vanir! Những vị khách với đơn hàng trên 5000 Eris sẽ rất ngạc nhiên với món quà đính kèm là một chiếc mặt nạ Vanir có thiết kế giống như của ta vậy đó! Ara, này cậu bé, mặt nạ của ta không có bán đâu nha, hãy cầm chiếc thẻ sáng bóng này đi...Lối này, xin mời, mại dô!”

Tiếng hô hoán mạnh mẽ của Vanir không ngờ lại thu hút bọn trẻ đến đây.

“Cảm ơn vì sự quan tâm của quý khách nhé, cảm ơn! A, hai cái bật lửa và một mặt nạ Vanir phải không ạ!? Cảm ơn quý khách đã quan tâm!”

Những món hàng tiện lợi Nhật Bản bán đắt như tôm tươi.

Chúng đang bốc hơi với tốc độ chóng mặt. Nếu biết được chúng đắt hàng như thế... thì có lẽ tôi đã trở thành một thương nhân rồi.

“Buông tôi ra Darkness! Cứ như thế hẳn ta đã xéo rằng tôi đang cướp lấy khách hàng ấy, thật bực mình mà! Hãy để tôi thể hiện mình đi!”

“Bình tĩnh đi nào Aqua, cô quên mục tiêu ban đầu của mình rồi à! Lại đây và làm một cô gái ngoan xem nào!”

Darkness kiềm chế Aqua lại để cô ta không cản trở công việc buôn bán trong khi Wiz và Vanir thì khá bận rộn với công việc thỏa mãn khách hàng.

Khi lượng khách hàng cuối cùng cũng giảm, Vanir hào hứng đi đến phía chúng tôi.

“Fuhahahaha! Ta không thể nào ngưng cười được! Nhìn xem, vẫn còn một lúc nữa trước khi cửa hàng đóng cửa, nhưng lượng hàng gần như đã bán sạch. Cho phép ta cảm ơn người lần nữa nhé, cái gã luôn tận hưởng khoảng thời gian tuyệt vời với những người bạn đồng hành trong suốt chuyến đi nhưng lại cảm thấy khó chịu vì tới phút cuối cũng chưa có tiến triển nào cả.”

“Này, anh đang nói về tôi ấy hả!? Là tôi phải không!? Đừng chọc tôi chứ, tôi không cảm thấy khó chịu bao giờ nhé! Gì vậy, Megumin, đừng lờm anh như vậy chứ!”

“Em không có lờm anh đâu, không có nhé! Đừng bị lung lay Kazuma, anh có thể bị mấy con quỷ lừa dễ đến vậy sao!”

Những điều mà tôi lo lắng nhất sau khi trở về từ Làng Hồng Ma đã bị tiết lộ quá dễ dàng!

“Ồn thôi nếu hai người cưới nhau và sinh em bé, nhưng thấy hai người cứ len lén nhìn nhau và liếc trộm đối phương cả ngày như thế

làm ta ngứa mắt lắm đấy. Vậy nên chỉ cần tới nhà nghỉ hay nơi nào đó tối tối mờ mờ để hành sự nhé. Hmm, còn hơn là cứ để như thế này.”

Thật là... Tôi có nên để Aqua xử gã này không?

“Nếu điều đó xảy ra thì 300 triệu Eris mà người xứng đáng được nhận sẽ có vào cuối tháng ngay thôi. Quá đơn giản phải không, nhưng hãy xem như đây là khoản bồi thường vì đã bắt người phải chờ đợi quá lâu nhé.”

Vanir nói khi hắn ta đưa cho tôi chiếc mặt nạ màu đen có chút khác biệt về thiết kế với một cái mà hắn ta đang đeo.

“Đây là một trong những món hàng bán chạy nhất ở đây đấy, nhờ sự phổ biến trong quần chúng, thứ này đã được đi vào sản xuất hàng loạt. Nếu mang nó vào đêm trăng thì mana của người sẽ tăng lên, gia tăng sự trao đổi chất và làn da người sẽ mượt mà hơn nhờ vào sức mạnh bí ẩn của ác quỷ. Đây là một chiếc mặt nạ đen tuyền quý hiếm trong số những chiếc mặt nạ này đấy nên người có thể khoe khoang nó với bọn trẻ nữa.”

Tôi không muốn thứ đó tí nào cả...

Liệu tôi có bị dính lời nguyền nếu đeo nó vào không..?

Phần 5

Bắt đầu từ ngày hôm đó, khung cảnh cửa hàng Wiz bỗng nao nhiệt xưa nay hiếm.

Cuối cùng, ngày hôm nay —

“Và như vậy, mấy người đều đã hiểu cả rồi đúng không?”

Đúng vậy, hôm nay là ngày chúng tôi sẽ dùng bữa với công chúa.

Nhân lúc Darkness không có ở phòng khách, tôi bảo với Aqua và Megumin rằng chúng ta không thể bêu xấu danh dự của Darkness được.

“Tất nhiên. Đây là một cơ hội hiếm hoi. Tôi sẽ không để Darkness phải xấu hổ, vậy nên hãy để tôi sử dụng những mảnh khóc mà mình đã dấu bài bấy lâu nay để hâm nóng bầu không khí nào!... Kazuma, tôi muốn lôi một con hồ ra từ chiếc mũ ảo thuật, nhưng giờ chả có con nào cả. Nếu thế thì, sử dụng con Sát Thủ Tân Binh chắc cũng có thể chấp nhận được, anh có thể đi bắt cho tôi được không?”

“Em sẽ sử dụng màn xuất hiện hào nhoáng đặc trưng phong cách Tộc Hồng Ma để làm công chúa bất ngờ. Kazuma, em cần một thứ gì đó có thể tạo ra thật nhiều khói và bột cháy. Chúng ta mua ở đâu cho tốt đây?”

...Dường như lo lắng của Darkness không phải là không có căn cứ.

EM SẼ SỬ DỤNG
MÀN XUẤT HIỆN
HÀO NHOÁNG
ĐẶC TRƯNG
PHONG CÁCH
TỘC HỒNG MA
ĐỂ LÀM CÔNG
CHÚA BẤT NGỜ.

🌸 DARKNESS 🌸

🌸 AQUA 🌸

TÔI SẼ KHÔNG
ĐỂ DARKNESS
PHẢI XẤU HỔ,
VẬY NÊN HÃY
ĐỂ TÔI SỬ
DỤNG NHỮNG
MẢNH KHÓE MÃ
MÌNH ĐÃ GIẤU BÀI
BÂY LẬU NAY ĐỂ
HÂM NÓNG BẦU
KHÔNG KHI NÀO!

NGHIÊM TỨC
ĐÂY, ĐỪNG
LÀM BẤT CỨ
ĐIỀU GÌ THÔ
LỔ CỐ ĐƯỢC
KHÔNG?
DÙ CHỈ NÓI
BẬY MỘT CÂU
THÔI, ANH
SẼ PHẢI RỜI
ĐẦU ĐÂY

🌸 MEGUMIN 🌸

–Biệt thự nhà Dustiness.

Căn biệt thự lớn nhất thị trấn Axel được canh gác rất chặt chẽ.

Bình thường cũng không có nhiều người hầu, chẳng biết có phải là do giữ thể diện hay không, mà hôm nay số lượng đã tăng lên kha khá.

Điều đó đã được đoán định từ trước.

Vị Công chúa đầu tiên của Vương quốc, Iris, đã tới từ ngày hôm qua.

Tại cổng chính căn biệt thự nhà Dustiness.

Mặc một bộ váy trắng tinh khiết cùng với mái tóc vàng được đan thành từng bím tóc xinh xắn, chảy dài từ phần xương đòn xuống tới eo, Darkness xuất hiện trước mắt chúng tôi.

Chịu ảnh hưởng bởi phong thái của người mặc, vốn là một bộ váy trắng tinh khiết, giờ đã bị nhuộm màu đậm đặng.

“Satou Kazuma-sama, và những quý cô đồng hành. Chúng tôi rất vinh dự trước chuyến thăm của mọi người. Hôm nay, tôi, Dustiness fon Lalatina, sẽ đảm nhiệm tiếp đãi những vị khách quý. Xin hãy tự nhiên như ở nhà.”

Cùng với những người hầu phía sau, thoạt nhìn Darkness trông như một vị tiểu thư quyền quý, cúi đầu trước chúng tôi sau màn chào hỏi trịnh trọng.

Được tiếp đón một cách hoàn mỹ, chúng tôi đang phân vân không biết phải đáp lại như thế nào.

“C-cảm ơn...”

Ngay lập tức tôi cắn phải lưỡi.

Thấy tôi cắn lưỡi, đang mỉm cười nhẹ nhàng cúi đầu xuống Darkness bỗng dung đỏ mặt.

Vai cô ta run rẩy, dường như là để nín cười.

Cái, cái con khốn này...!

Chết tiệt, đáng ra tôi không nên làm những gì mình không quen.

“Này, Darkness, ngừng cười và dẫn đường đi. Bộ y phục này khá chật chội đấy.”

Tôi đang mặc một bộ đồ màu đen được cho thuê từ cửa hàng may.

Đáng ra bộ đồ này nên được kết hợp cùng với chiếc nơ gắn trên đó, nhưng vừa mới thử, Aqua và Megumin ngay lập tức đã cười khúc khích, nên tôi quyết định sẽ không bao giờ đeo cái thứ đó lần nào nữa.

Aqua và Megumin không có đủ thời gian để đặt may trang phục, nên họ đành mượn tạm từ Darkness.

“Mọi người, xin mời đi lối này.”

Vai Darkness vẫn tiếp tục run rẩy, trong khi cô ta dẫn chúng tôi vào phòng khách.

Cùng nhau ngồi trên chiếc ghế sofa ở đằng kia. Những người giúp việc pha trà cho chúng tôi rồi sau đó rời đi, giúp chúng tôi được chậm rãi hưởng thụ sự thanh bình bên trong căn phòng.

Một lát sau, Darkness cùng với những người giúp việc mang theo y phục tiến vào. Họ đứng gần cửa và cúi chào—

Rồi sau đó Darkness ra hiệu cho Aqua và Megumin tới bên cạnh mình.

Aqua và Megumin theo chân Darkness bước vào phòng bên cạnh, và rồi.

“Darknes, thất lưng lỏng quá. Có cái nào chặt hơn không?”

“Đó, đó là cái thất lưng nhỏ nhất rồi... Chịu thôi, Thập tự quân cần có cơ bắp mà...! Có vấn đề gì à, Megumin?”

Tôi nghe thấy tiếng trò chuyện của ba người bọn họ vang đến từ phía bên kia cánh cửa.

“Ừ thì, mặc dù không phải là không có... nhưng đó là bộ mà chị mặc hồi còn nhỏ... Đau đau đau đau! Megumin, đừng có kéo bím tóc của chị!”

Và rồi họ nói chuyện với những người hầu, chắc hẳn bọn họ đang chỉnh sửa lại trang phục ngay tại chỗ...

Cuối cùng, Darkness đưa hai cô gái về mặt uể oải tiến ra khỏi phòng.

“...Phew”

Nghe tôi thở dài, Megumin tựa như có chút xấu hổ hơi hơi cúi đầu.

Do phần vai hoàn toàn không có gì che lấp, lưng trần của con bé lộ ra. Nhờ có bộ váy làm tôn lên làn da trắng nõn nà, trông con bé hoàn toàn khác với dáng dấp nhóc Loli thường thấy, thoạt nhìn cực kỳ thanh lịch.

Mặc một bộ váy trắng, Aqua bước theo sau.

“Kazuma, nhìn nè, nhìn nè. Trông thế nào? Đây có phải đây là ví dụ cho cái người ta gọi là ‘người đẹp vì lụa’ không.”

Mặc dù không muốn khen, nhưng cũng phải công nhận bộ váy như được làm ra để cho Aqua mặc vậy.

Không phải là một bộ trang phục màu xanh thường ngày cùng với dải Haguromo, mà là một bộ váy trắng thuần khiết. Nếu chịu ngậm cái miệng lại thì dù cho có ai đó tôn thờ cô ta cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

“Thiệt tình, Kazuma, với rất nhiều mỹ nhân trước mặt anh, khen nhau một hai câu rồi thờ phụng một chút cũng chẳng mất gì đúng không nào?”

Thật tình, cô ta mà đóng được cái miệng lại thì đã tốt rồi.

“Ừ ừ xinh đẹp xinh đẹp. Nhưng quan trọng nhất vẫn là Công chúa điện hạ. Hôm qua cô ấy đã tới đây rồi à?”

Nghe thấy tôi nói với sự chờ mong không chút che đậy, vẻ mặt Darkness bỗng chốc lộ ra sự bực bội.

“...Nghiêm túc đấy, đừng làm bất cứ điều gì thô lỗ có được không? Dù gì thì, thỉnh thoảng anh thường hay buột miệng nói ra mấy thứ kinh khủng. Là một người có nghề nghiệp là Mạo hiểm giả, anh sẽ được châm chước đôi chút. Thế nhưng, dù chỉ nói bậy một câu thôi, anh sẽ phải roi đầu đấy.”

Nghe Darkness nói vậy, sự chờ mong của tôi càng được thắp sáng hơn.

Công chúa điện hạ.

Không sai, Công chúa điện hạ.

Xinh đẹp và đoan trang, một Công chúa điện hạ yêu bướm và hoa.

Không không, từ cái cách cô ấy thích thú với câu chuyện của những Mạo hiểm giả, nói không chừng đó là một nàng Công chúa năng động.

Với một tổ đội làm gì cũng thất bại, cuối cùng cũng có ngày được Vương tộc diện kiến.

Có đắc ý vênh váo một chút cũng chẳng thể trách được.

“Này, để tôi nói trước với mấy người. Tôi thực sự không muốn phải rời khỏi căn biệt thự này. Mặc dù tôi đã sống ở đây rất lâu và thực sự yêu thích nơi này... Nếu Công chúa yêu cầu tôi gia nhập vào đoàn hộ tống hay gì đó, nói không chừng tôi cũng phải suy nghĩ đến việc dọn đi. Thế nên tất cả mấy người hãy chuẩn bị tinh thần trước đi nhé.”

“Sao anh nghĩ xa thế hả? Chẳng phải tôi đã bảo với anh là đây chỉ là một bữa tối bình thường thôi à?”

Với Darkness dẫn đường, chúng tôi bước về phía địa điểm diện kiến Công chúa.

Và cuối cùng, chúng tôi đến với căn phòng rộng được sử dụng cho những bữa yến tiệc lớn.

Một lần nữa Darkness quay lại với chúng tôi.

“Được rồi, nghe cho rõ này. Cô ấy là một Công chúa điện hạ... Kazuma, có thể anh vẫn còn nhiều sai sót, nhưng tạm thời vẫn còn một chút ý thức, cho nên tôi không cần phải lo lắng quá nhiều. Và

thậm chí tôi còn ăn mặc như một hầu gái và hầu hạ anh, cho nên nếu phạm phải chuyện gì cũng đừng có nghĩ đến chuyện bỏ của chạy lấy người đấy. Aqua, đừng có biểu diễn nhiệt tình quá, đặc biệt là mấy màn nguy hiểm, cấm hết. Còn Megumin... Giờ để chị lục soát cơ thể em xem nào!”

“Eh!? Đợi, đợi đã Darkness, sao chỉ có mỗi em là bị thế!? Có cái gì để mà tìm đâu, chúng ta thậm chí còn thay đồ trong cùng một phòng mà...! Ah, đợi đã, Kazuma đang nhìn kia! Thấy không, Kazuma đang nhân cơ hội để nhìn chăm chăm vào em đấy!”

Tôi một bên thưởng thức cảnh hai người kia đang vật lộn, một bên hỏi Aqua:

“Cô định diễn mảnh khỏe gì thế?”

“Mảnh khỏe ý anh là gì hả, thật thô lỗ. Vất vả lắm mới một lần được thấy thành viên Hoàng gia, nhưng chỉ cho mỗi Công chúa xem thì thật là chán. Tôi định ngẫu hứng vẽ một bức chân dung ngay tại chỗ... đặc biệt, một bức tranh cát. Rồi tôi sẽ tặng cho cô ấy.”

“Hử. Thực sự thì trò gì cô cũng biết nhỉ...”

Trong lúc chúng tôi đang trò chuyện...

“Hah, nhìn đi! Đây là cái gì hả Megumin!? Một quả bom khói để xua đuổi đám quái, còn có một bình thuốc sẽ nổ ngay khi mở nắp nữa chứ! Em định làm gì với chúng hả!? Ngay từ đầu chị đã thấy ngực em lớn tới mức đáng nghi mà!”

“Chị cũng không tòi đâu Darkness, nhưng để có một màn giới thiệu hoành tráng, em vẫn còn phương án B và C để dự phòng...!”

Thấy hai người bọn họ tiếp tục vật lộn, những người giúp việc đi cùng chúng tôi từ lúc mọi người bắt đầu thử đồ đều thở một hơi dài.

“...Liệu chúng ta có bị liên lụy không đây...?”

Đồng cảm sâu sắc.

Phần 6

“...Ừm thì, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ. Nghe này, tôi sẽ ứng phó với Iris điện hạ, mấy người chỉ cần vừa ăn cơm vừa gật gật đầu là được. Tôi sẽ lần lượt nói rõ mọi thứ cho cô ấy hiểu.”

Vừa nói, Darkess vừa dẫn đường và mở cánh cửa ra.

Nơi này khá rộng, một phòng ăn cao cấp nhưng vẫn tạo cảm giác không xa xỉ quá mức.

Trong đại sảnh được treo những giá nến làm nguồn sáng, nhưng vẫn duy trì được độ sáng sủa tương đối.

Từ phía xa một vài người hầu đứng xung quanh bàn tiệc, chờ đợi trong im lặng.

Căn phòng được trải thảm đỏ.

Một chiếc bàn rộng được bày trí đủ loại chén đĩa lấp lánh ánh kim, nằm ở giữa căn phòng. Ở phía đầu bàn là một cô gái bận y phục trắng tinh khiết giống với Aqua và Darkness.

Cùng hai người phụ nữ trẻ đứng cạnh bên.

Một người diện bộ váy màu đen, không mang theo vũ khí, và mang chút dáng vẻ dân nữ thôn quê.

Từ những chiếc nhẫn góc cạnh lấp lánh ở trên tay, chắc hẳn cô ta là một pháp sư.

Người phụ nữ còn lại không mặc váy, mà là một bộ trang phục màu trắng, một mỹ nữ tóc ngắn cùng với thanh kiếm ngang eo.

Có lẽ sẽ không thích hợp cho lắm nếu để những hiệp sĩ nam tính làm nhiệm vụ bảo vệ Công chúa, thế nên tùy tùng của cô ấy đều là nữ.

Darkness chậm chậm dẫn chúng tôi tới ba người bọn họ.

“Đã để người đợi lâu, thưa Iris điện hạ. Đây là những người bạn của thần, và cũng là đồng đội trong những chuyến phiêu lưu, Satou Kazuma và nhóm của anh ta. Đường này, các bạn. Đây là Công chúa đầu tiên của vương quốc, Iris điện hạ. Xin hãy tự giới thiệu bản thân theo đúng chuẩn mực.”

Vừa nói, cô ta vừa dùng cử chỉ tay để giới thiệu cô gái trẻ đứng giữa.

Quả thực đúng là hình tượng Công chúa điên hình mà tôi đã mong đợi.

Mái tóc vàng kim dài tới ngang eo cùng với màu xanh ngọc bích.

Có thể cảm giác được phong thái vương giả, một Bishoujo mang vẻ đẹp chuẩn mực cùng với bầu không khí mộng ảo. (Trans: Bishoujo là gái đẹp chuẩn nữ sinh Nhật. Nhắc lại kéo bạn đọc quên.)

Thật diễm lệ, đây là một ngoại lệ hiếm hoi khi mà thế giới ảo tưởng không hề phản bội lại mong đợi của tôi.

Yêu tinh thì đeo tai giả, người lùn không có râu, Orc tai mèo, và một Lich luôn luôn chán nản.

Từng kinh qua đủ thứ Kỳ dị, tôi đã tự cảnh giác trước về sự xuất hiện của một nàng công chúa dở người.

Trong khi tôi bị xúc động đến đờ người, Aqua nhẹ nhàng nâng hai góc váy và làm một động tác chào hoàn hảo.

Thấy cô ta như vậy, không chỉ tôi, ngay cả Darkness cũng trở nên căng cứng—

“Tôi là một Đại tu sĩ, Aqua. Rất vui khi được gặp cô... Được rồi, cho phép tôi làm một tiết mục thay cho lời chào...”

Ngay lúc Aqua muốn bắt đầu biểu diễn, Darkness lập tức túm lấy tay cô ta.

“Xin, xin thất lễ thưa công chúa Eris. Thần có vài điều muốn nói với đồng đội của mình...”

Bị khống chế, Aqua kéo bím tóc của Darkness để phản đối.

Nhân cơ hội Darkness bị Aqua làm phân tâm, Megumin thò tay vào váy của mình.

Con bé nhanh chóng lấy ra một chiếc áo choàng màu đen.

Dường như con bé giấu nó bằng cách gắn vào đùi, nên đã tránh được sự rà soát của Darkness.

Giữa lúc Megumin mở lớp vỏ với một tiếng ‘phật’ rồi choàng chiếc áo lên vai, và chuẩn bị một màn giới thiệu hoành tráng, thì tay con bé bị Darkness nắm lấy.

Với một tay giữ lấy Megumin còn tay khác thì túm lấy Aqua, Darkness cố gắng mỉm cười trong khi để Aqua hài lòng vuốt ve bím tóc, nhưng trông cứ như thể cô ta sẽ bật khóc bất cứ lúc nào.

Chẳng biết có phải Aqua bị say đắm bởi bím tóc hay không, mà cô ta không chịu buông tay.

...Trong lúc đó, Công chúa một bên nhìn tôi, một bên thì thầm với những người tùy tùng nữ.

Dường như cô ấy có hơi rụt rè.

“Tên thường dân, đừng có nhìn hau háu ta bằng ánh mắt dâm dăng như vậy. Thông thường, vốn đẳng cấp đã chênh lệch, sẽ không đòi nào người có cơ hội được gặp gỡ và dùng bữa với người trong hoàng tộc đâu. Hạ thấp đầu xuống, đừng có nhìn vào mắt ta. Chào hỏi cho nhanh rồi kể cho ta nghe về những chuyến phiêu lưu của người đi... Công chúa nói vậy đấy.”

Nghe được những lời nói của người phụ nữ bận đồ trắng, tôi bị đông cứng.

Một lát sau, tôi đã hiểu.

Trong thời kỳ Samurai ở Nhật Bản, vì đẳng cấp chênh lệch giữa vị lãnh chúa và những chư hầu, họ không bao giờ ăn cùng một bàn và sẽ ăn vào những khoảng thời gian khác biệt.

Bất người phụ nữ bận đồ trắng thuật lại những câu nói của mình, có lẽ là để tránh phải nói chuyện trực tiếp với những kẻ thấp hèn.

Mặc dù tôi được Darkness và cha cô ấy đối xử với cảm giác đôi chút thân thiết, nhưng vốn dĩ đây mới là cách hành xử thông thường của quý tộc và vương tộc.

Hiểu rồi, tôi đã nhận ra... Tôi chỉ đơn giản nói:

“Thay người.”

“Xin hãy khoan, thưa Iris điện hạ! Đồng đội của thần rất phấn khích cho nên có đôi chút căng thẳng, cho phép thần được nói chuyện với họ một lát...!”

Tội bị Darkness kéo vào góc phòng.

“Anh, đồ ngu! ‘Thay người’ là cái quái gì thế hả!? Anh nghĩ vì cái gì mà tôi lại phải trải qua sỉ nhục đủ kiểu và phục vụ cho anh hả!? Đây không phải là những gì mà chúng ta đã thỏa thuận từ trước!”

Đối mặt với Darkness đang muốn bóp cổ mình, tôi chống cự bằng cách kéo bím tóc của cô ta.

“ ‘Cái quái gì’ rồi còn ‘không phải những gì mà chúng ta đã thỏa thuận từ trước’ đáng lẽ ra phải là lời của tôi mới đúng! Tất cả những buổi nói chuyện trước kia về Công chúa đã lấp đầy trong tôi sự kỳ

vọng lớn lao, nhưng rồi sao!? Rõ ràng thứ tôi chờ mong chính là...
'Em rất khao khát về thế giới bên ngoài! Nhà thám hiểm dũng cảm, xin hãy kể cho em nghe những câu chuyện cổ tích trong từng chuyến phiêu lưu đi!' Cái thế loại dùng bữa cùng nhau kiểu gì thế này, họ dám khinh thường tôi sao!?"

"Này, im ngay đi...! Ughh, sao hôm nay ai cũng kéo tóc tôi thế...! Erm... Ch-chỗ này không được đâu, đáng nhẽ ra loại sự tình này nên được thực hiện khi hai ta ở một mình mới đúng chứ...!"

Tôi chỉ về hướng của công chúa và nói với bà cô Darkness đang phun ra mấy câu ngớ ngẩn:

"Nhân tiện, dường như có gì đó đang diễn ra, để cô ấy ở một mình liệu có ổn không?"

Theo hướng tôi chỉ, Aqua đang dùng keo để vẽ lên mảnh dấy, và rắc cát lên trên bề mặt.

Trong nháy mắt đã hoàn thành một bức tranh cát có chất lượng cao tới mức khó tin.

Hiệu quả đến mức từ xa nhìn vào có thể bị nhầm lẫn với một bức ảnh đen trắng...

"Để kỷ niệm ngày chúng tôi gặp Công chúa, tặng cho cô thứ này. Ngay cả vết sốt còn bám lại trên khoe môi cũng được tái hiện lại một cách hoàn mỹ..."

Nghe thấy những lời dư thừa đó từ Aqua, Công chúa vội vàng lau ngay lập tức.

“Iris điện hạ, thần sẽ đuổi con ngốc hỗn xược này ra ngoài ngay, xin hãy đợi một lát!!”

Darkness thét chói tai, hai tay nhắc viền váy liền xông ra ngoài.

Nghe thấy tiếng hét của cô ta, Công chúa thì thào vào tai người phụ nữ bạn đồ trắng ở cạnh bên.

“Bởi vì được thấy Darkness thường ngày bình tĩnh và kiệm lời giờ đây lại có bộ dạng hoảng hốt đến như vậy, cho nên Công chúa sẽ không truy cứu. Đối với những Mạo hiểm giả thì thô lỗ một chút cũng không sao. Thay vào đó, nhanh kể câu chuyện về những chuyến phiêu lưu của mọi người đi, Công chúa nói.”

Trong khi người phụ nữ bạn đồ trắng thuật lại lời Công chúa, Iris điện hạ nhìn cảnh Aqua liều mạng bảo vệ bức tranh cát trong tay khỏi Darkness và hài lòng mỉm cười.

Darkness hướng về phía Công chúa cúi đầu thật sâu—

“Rất xin lỗi thưa Iris điện hạ! Thần nên nói thế nào đây nhỉ, trong số những Mạo hiểm giả thì ba người bọn họ là những kẻ khó đối phó nhất!”

Trong lúc Darkness đang gắng hết sức để giải thích, Aqua chìa bức tranh cho Công chúa rồi nói “Cho cô đấy”.

Nhìn thấy bức tranh, Công chúa bỗng lộ ra biểu hiện kinh ngạc và thì thào với người phụ nữ bạn đồ trắng.

“Trong thời gian ngắn mà có thể vẽ bức tranh hoàn mỹ như thế...! Quá tuyệt vời, thực sự quá tuyệt vời! Ban phần thưởng cho cô ta! Công chúa nói.”

Người phụ nữ vừa nói vừa lấy một thứ gì đó trong túi ra và đưa nó cho Aqua.

Đó là một viên ngọc nhỏ.

Ngay cả với con mắt người thường của tôi, cũng có thể khẳng định rằng viên đá quý thực sự có giá trị.

Aqua nhận lấy rồi giữ bằng ngón cái và ngón trỏ, hướng về phía ánh sáng hào hứng xem xét.

Xấu hổ cúi đầu với gương mặt đỏ ửng, Darkness ngượng ngùng ngồi xuống bên phải Công chúa.

Megumin và Aqua ngồi xuống phía bên phải của Darkness.

Công chúa ra hiệu cho tôi ngồi xuống phía bên trái của cô ấy.

Công chúa một bên liếc về phía tôi, một bên hướng đến tai người phụ nữ bận đồ trắng và thì thầm.

“Người có phải là người được Ma kiếm Dũng sĩ Mitsurugi nhắc tới không? Hãy kể ta nghe câu chuyện của người, Công chúa nói... Ta muốn nghe, sao người có thể khiến cho Dũng sĩ Mitsurugi phải cam bái hạ phong?”

Ở Vương quốc Mitsurugi rất có tiếng sao?

Và chính xác là gã đó đã nói những gì về tôi vậy?

Tôi đắm chìm trong ánh mắt tràn ngập sự chờ mong của Công chúa cùng người phụ nữ bận đồ trắng, bắt đầu thuật lại câu chuyện dựa trên hồi ức của mình...

Phần 7

“Khi đó tôi nhảy bén thiết lập một cái bẫy. Tôi cố ý phá vỡ phong ấn, nhằm mục đích nhốt Sylvia vào bên trong! Thế nên, tôi đã câu đủ thò gian để dân làng Hồng Ma tộc sớm tụ tập!”

“Tuyệt vời! Mặc dù trước đây ta đã được nghe đủ loại câu chuyện về những cuộc phiêu lưu, nhưng người là người đầu tiên ta biết có cách chiến đấu như thế! Đồng thời, đây cũng là lần đầu tiên ta được nghe một câu chuyện cảm động đến bất ngờ như vậy đấy! Những câu chuyện của mấy Mạo hiểm giả khác đơn giản chỉ là họ đã quét sạch đám quái vật một cách thanh thoát như thế nào, hoặc cái cách mà họ đánh bại con rồng trên đỉnh núi chỉ bằng một thanh kiếm... Tuy rằng trước giờ những câu chuyện ta được nghe thực sự cũng rất hoành tráng, nhưng đó toàn là câu chuyện về cách họ đơn phương độc mã đẩy lùi đám quái như thế nào...! Công chúa nói.”

Công chúa nghe câu chuyện tôi kể với đôi mắt sáng lấp lánh, trông cứ như một đứa trẻ vậy.

Một người địa vị cao quý đang nghe từng lời nói của tôi với sự chòmong.

Trước tình huống như vậy, tôi có dương dương tự đắc một chút cũng chẳng thể trách được.

“...Thiệt tình, gã đó toàn phun ra mấy lời vớ vẩn.”

Chếch xéo về phía trước của chiếc bàn, truyền đến giọng nói lén lút của Aqua.

Tôi không thèm để ý đến thanh âm đó và tiếp tục:

“Thưa điện hạ, đó là bởi vì những Mạo hiểm giả đã đánh bại những đối thủ vừa tầm với khả năng của họ. Tôi cũng không phải nói là không ổn, nhưng bọn họ rõ ràng khác với tôi, người luôn phải đối đầu với những kẻ thù mạnh hơn mình rất nhiều lần, trong khi mỗi ngày tôi vẫn còn đang nỗ lực cải thiện bản thân.”

“Thật ưu tú! Nghe nói là người liên tục làm việc để cải thiện bản thân, vậy người sinh hoạt như thế nào...? Công chúa tò mò... Ta cũng vậy, mỗi ngày người sắp xếp công việc ra sao...?”

Trước vị Công chúa và người phụ nữ bận đồ trắng đang có vẻ mặt thán phục, tôi nói với bọn họ:

“Đúng vậy... Tôi thường dành cả ngày để nghỉ ngơi, và khi màn đêm buông xuống cũng là lúc tôi bắt đầu thám hiểm. Sau đó tôi sẽ lặn lữ tuần tra trong thị trấn, giúp đỡ duy trì trị an.”

Tôi cũng không động nhiều đến đám đồ ăn xa hoa, mà chỉ vừa làm vài ngụm đồ uống vừa giải thích.

Từ phía bên kia của cái bàn, tiếng lầm bầm của Megumin có thể nghe rõ.

“Aqua, gã này nằm thườn cả ngày rồi kể về cuộc sống đời trụy lang thang khắp thị trấn của mình và bảo đó là tuần tra, cứ như thật ấy nhỉ.”

“Suyt, chỉ cần xem thôi. Gã này sẽ trở nên ngày càng đặc y và tự đào hố chôn mình, okay?”

Mặc dù có thể nghe được thanh âm khe khẽ của Aqua, nhưng tôi cũng không phải là thằng ngu đâu.

Chỉ sau khi quan sát biểu hiện và phản ứng của Công chúa tôi mới nói những điều đó.

Khi nhìn về phía Darkness, vì một số lý do mà Darkness phải e thẹn cúi gằm mặt, dường như là bị Megumin vuốt ve bím tóc.

Có vẻ Megumin cũng rất thích thú khi nghịch bím tóc của Darkness.

Nhận ra rằng họ sẽ trở nên lịch sự chỉ khi được chơi với tóc của mình, thế nên Darkness tùy ý để cho họ làm những gì mình muốn.

Nghe được lời kể của tôi, Công chúa thở dài và thì thầm vào tai người phụ nữ bên đồ trắng.

“Thật là một Mạo hiểm giả lạ kỳ. Người hoàn toàn khác với tất cả những Mạo hiểm giả ta đã từng gặp trước kia. Trước khi làm Mạo hiểm giả thì người đã làm nghề gì? Công chúa nói vậy.”

Công việc trước đây của tôi hử...

Tôi hồi tưởng về cuộc sống của mình ở Nhật Bản trước đây và nói:

“Trước khi tới đất nước này, công việc của tôi là che chở cho mái ấm gia đình mình. Mỗi ngày tôi đều lặng lẽ rèn luyện kỹ năng, bảo vệ chốn dung thân khỏi bao thiên tai và khủng hoảng. Một công việc không phải ai cũng thấu hiểu và không hề được đánh giá cao...”

Khi họ nghe những gì tôi nói,

“Hmm, vậy đó là công việc tương tự như là những vệ sĩ bảo vệ lâu đài ở Thủ đô sao? ... Họ cũng vậy, thường ngày không hề được đánh giá cao. Nhưng việc họ trở nên nhàn rỗi cũng là bằng chứng cho thấy

Vương quốc vẫn thanh bình... Vậy chắc hẳn anh trước đây cũng là người bảo vệ quê hương khỏi những mối hiểm nguy tiềm ẩn nhỉ...”

Nghe người phụ nữ bận đồ trắng nói vậy, tôi gật đầu mạnh mẽ.

“Tôi đã phải đối phó với những người buộc tôi ký kết một giao kèo, nói với tôi rằng ‘Chỉ khoảng ba tháng thôi’. Còn phải đẩy lùi những kẻ luôn nhắm nhe đến tài sản của mình nữa, nói chung là rất nhiều chuyện đã phát sinh.”

Đúng vậy, mấy tên bán báo với thu phí truyền hình.

Vói vẻ mặt ngạc nhiên, người phụ nữ áo trắng thì thầm với công chúa:

“Bắt buộc anh ta phải ký một giao kèo... Ất hẳn anh ta đã đánh bại một con quý... Tài sản... Có lẽ là những tên cướp...”

Nghe thấy tất cả từ nãy đến giờ, Aqua nhìn tôi cứ như thể cô ta muốn nói gì đó.

Mặc dù tôi đã ngoảnh mặt đi để tránh ánh mắt Aqua, cô ta vẫn nhìn chăm chăm vào tôi.

Làm ơn, tôi không hề nói dối. Đừng nhìn tôi như thế mà.

Phần 8

Mọi người đã thưởng thức xong bữa ăn của mình, tiếng nói chuyện hoan náo ngừng lại trong giây lát.

Người phụ nữ bận đồ trắng bỗng nhiên đặc ý nói với tôi:

“Ai mà ngờ được rằng anh thực sự đánh bại Ma kiếm Dũng sĩ, Mitsurugi chứ... Thứ lỗi vì đã thất lễ, có thể cho tôi xem Thẻ Mạo

hiếm giả của anh được không? Tôi muốn được lấy cách nâng kỹ năng của Kazuma để làm tư liệu tham khảo.”

Cô ta vừa nói một điều thật phi lý.

Thẻ mạo hiếm giả đáng nghi của tôi không thể cho người khác xem được.

Nếu họ hỏi tôi học những kỹ năng của Lich ở đâu ra thì thực sự là không ổn.

Megumin đã nhận ra được mối lo ngại của tôi—

“Erm, đối với những Mạo hiếm giả chúng tôi, tiết lộ thông tin quá mức thì sẽ — ngay cả với tùy tùng của Công chúa cũng... À, thay vào đó, Aqua, bữa tiệc đang lắng xuống kìa, đã tới lúc chị trình diễn những tài nghệ mình vẫn còn đang giấu rồi đấy ...!”

Để hỗ trợ tôi, con bé cố gắng thay đổi chủ đề.

Còn Aqua thì...!

“...? Tôi đã vẽ một thứ cực kỳ ảo diệu vào ngày hôm nay, thế là đủ rồi. Megumin, em thực sự muốn xem màn biểu diễn của chị hử? Vậy thì không còn cách nào khác, ngày mai chị sẽ cho em thấy sự lợi hại của mình. Oay, thêm rượu, thêm rượu.”

Khả năng đọc tình huống của Aqua vẫn cùi bắp như mọi khi, thậm chí cô ta còn giục những người hầu đem rượu ra nữa.

Người phụ nữ bận đồ trắng nghi hoặc nghiêng đầu.

“Bọn tôi không phải Mạo hiếm giả như anh, mà là giới quý tộc của Vương quốc. Chúng tôi sẽ không tiết lộ thông tin của Kazuma-dono

một cách bất cần đâu. Tham khảo kỹ năng của Kazuma-dono sẽ cải thiện khả năng chiến đấu của Quân đội Vương quốc, và có liên quan mật thiết đến công cuộc đánh bại Quỷ vương. Anh có thể vui lòng giúp bọn tôi cường hóa chiến lực của Vương quốc không? Hay là có lý do gì đó mà anh không muốn để chúng tôi xem?”

Đúng thật là có lý do tôi không thể để người khác xem được.

Ngay lúc đó.

“Gã đó có nghề nghiệp yếu nhất, Mạo hiểm giả. Chắc là anh ta cảm thấy xấu hổ và không muốn để người ta biết. Cô có thể nể mặt mũi của tôi mà cho qua chuyện này không?”

Darkness mỉm cười nói với người phụ nữ bận đồ trắng.

“Là, là vậy đấy. Vừa nãy không đề cập đến, nhưng thực ra tôi có nghề nghiệp yếu nhất. Ara, xấu hổ quá, bị phát hiện mất rồi.”

Thấy tôi gãi đầu, thái độ của người phụ nữ bận đồ trắng bỗng thấy thất vọng rồi liền đổi thái độ.

“Vậy ra anh có nghề nghiệp yếu nhất à... Anh có thật sự tuyệt như vừa nói ban nãy không? Anh có nói là mình đã đánh bại Mitsurugi trong một trận solo, nhưng có thật không? Nếu đúng thật như thế, có thể chỉ giáo xem anh đã chiến thắng trước Mitsurugi như thế nào được chứ.”

Tuy rằng giọng điệu hết sức khách khí, nhưng nội dung bên trong lời cô ta nói lại thấy rõ sự hoài nghi.

Tôi sử dụng chiêu 'Steal' để cướp đi thanh ma kiếm của Mitsurugi, kèm theo đánh lén, cái loại chiến thắng này không thể nói to một cách vẻ vang được.

...Lúc này, công chúa kéo nhẹ góc áo của người phụ nữ bận đồ trắng.

Rồi vừa liếc nhìn tôi, vừa thì thầm vào tai cô ta...

Miệng của người phụ nữ bận đồ trắng giật nhẹ như thể cô ta cảm thấy khó xử với những gì mình vừa nghe.

"...Erm... Thật khó tin khi Mitsurugi đẹp trai lại có thể để thua một kẻ có nghề nghiệp yếu nhất được. Người dám nói dối với ta, một người thuộc Vương tộc sao? Tại thủ đô, những người đi đường ai ai cũng biết đến thanh danh Ma kiếm Dũng sĩ. Khó có thể tin là anh ta lại để thất bại dưới tay một tên Tân binh được, tại vì anh ta rất là đẹp trai... Đó là những gì Công chúa nói... Tôi cũng nghĩ vậy, dù sao thì anh ta rất là đẹp trai."

"Oay, hai người muốn bị ăn đập phải không?"

Không thể được coi là một người dễ nhìn, tôi vặn lại người phụ nữ bận đồ trắng cứ nhai đi nhai lại mãi cái từ 'đẹp trai'.

Đúng vậy, tôi thậm chí còn quên mất đối phương là Vương tộc, và sử dụng ngữ điệu thường nói.

Nghe vậy, người phụ nữ bận đồ trắng trở nên kích động.

"Thật xác láo! Sao người dám nói với một người xuất thân là vương tộc như thế được hả!"

Cô ta hét lên trong khi nắm lấy thanh kiếm trên eo.

Thôi hỏng!

“Rất xin lỗi, đồng đội của tôi đã nói những lời khiếm nhã...! Anh ta là một người thậm chí đến cách hành xử cơ bản còn không biết, xin hãy nể mặt tôi tha cho anh ta lần này...! Quả thực là anh ta đã có được thành tích đáng kể, và với một người cao quý như Công chúa điện hạ đã mời anh ta tới đây, liệu bây giờ xuống tay trừng phạt thì có hợp lý không...!”

Darkness thay mặt tôi cúi đầu xin lỗi.

Sau khi nghe thấy những lời đó, Công chúa thì thầm với người phụ nữ mặc đồ màu trắng.

“...Công chúa điện hạ nói rằng, đối với một gia tộc có cống hiến to lớn cho Vương quốc như nhà Dustiness, cô ấy sẽ không truy cứu. Tuy nhiên, tâm trạng của cô ấy bây giờ không được tốt. Phần thưởng cho câu chuyện kể về những chuyến phiêu lưu vẫn được trả như thường lệ. Tên bịp bợm có nghề nghiệp yếu nhất đằng kia, cầm tiền thưởng rồi xéo đi.”

Ah, mấy lời này thật đáng lòng quá!

Nhưng nhờ có Darkness, tôi đã được cứu.

Dù vậy, cái cách họ nói cứ như là ‘Có ngon thì bật lại ta xem’, tôi mới vặn lại một câu mà họ đã nổi đóa lên rồi, thật bất công quá.

Giữa lúc tôi đang tính kế chuồn lẹ...

“Đau, đau chị!?! Này Megumin, em làm gì...!”

Darkness đột nhiên hét lên.

Dường như Megumin đang trút sự tức giận lên bím tóc của Darkness mà mình đã vuốt ve từ nãy đến giờ.

Bỏ Darkness sang một bên, ngay cả mặt tôi cũng trở nên tái mét.

Trong nhóm của chúng tôi, chỉ e Megumin là người yêu quý đồng đội nhất.

Cái lúc chúng tôi chạy trốn khỏi Sylvia, cái lúc con bé nghe được rằng dù cho có chạy trốn thì cũng bị liên lụy, Megumin đã chọn cách đường đường chính chính tuyên chiến với tên Boss của Quân đội Quý vương.

Con bé đã từng nói ‘Nếu anh bị đánh, đáp trả lại bằng một cú đánh mới là chân lý’, trong số chúng tôi, Megumin là người dễ tức giận nhất, không thể có khả năng con bé mặc kệ trước tình huống này được...!

“.....”

Megumin vuốt vuốt bím tóc Darkness thêm vài cái nữa.

Con thịnh nộ đã tan biến, con bé buông bím tóc ra và quay trở lại với đám thức ăn của mình.

Tôi đã lo rằng con bé sẽ nói cái gì đó như là ‘Con kia, nói lại lần nữa xem’ kiểu kiểu thế, nhưng may mà không phải.

Cả Công chúa lẫn người phụ nữ bận đồ trắng đều ngạc nhiên, còn Darkness thì bối rối hỏi Megumin:

“...Megumin, hôm nay em đã cư xử rất phải phép. Chị cứ nghĩ là em sẽ gây ra bạo động các kiểu...”

Megumin lặng lẽ cho thức ăn vào miệng, nhai thật kỹ và nuốt.

Rồi con bé nói bằng tông giọng nhẹ nhàng:

“Mỗi một mình thì em đã không thể nhịn nổi rồi. Nhưng nếu hung hăng ở đây, chị Darkness sẽ gặp rắc rối.”

Darkness nhìn Megumin đang ăn một cách lặng lẽ.

Im lặng được một lát...

Rồi cô ấy đột nhiên đứng dậy, cúi đầu trước Công chúa và nói:

“Chân thành xin lỗi thưa Điện hạ... Người có thể rút lại lời nói ban nãy, rằng gã này là một tên bịp bợm được không ạ? Anh ta có thể hơi khoa trương một chút, nhưng anh ta không hề nói dối. Mặc dù có nghề nghiệp yếu nhất, nhưng tới thời khắc mấu chốt anh ta là người đáng tin cậy hơn bất cứ ai. Công chúa Iris, người có thể đính chính lại lời nói ban nãy và xin lỗi anh ta được không ạ?”

Nghe những gì Darkness nói, người phụ nữ bận đồ trắng trở nên vô cùng tức giận.

“Cô đang nói gì thế hả, tiểu thư Dustiness, cô muốn Iris điện hạ cầu xin sự tha thứ trước một tên thường dân ư...!?”

Công chúa đứng dậy và nói rõ ràng bằng chính giọng của mình.

Thậm chí ngay cả tôi cũng có thể nghe thấy.

“...Ta sẽ không xin lỗi. Nếu những lời kia không phải là vọng ngôn, thì hãy để gã đó giải thích xem hẳn ta đã đánh bại Mitsurugi-sama như thế nào đi. Nếu hẳn ta không thể làm như vậy được, thì cũng có nghĩa là gã đó là một tên yếu đuối chỉ biết nói suông—!”

Lời nói của Công chúa bị gián đoạn giữa chừng.

Darkness lặng lẽ tát Công chúa.

“Cô đang làm gì thế hả, tiểu thư Dustiness!”

Đứng chẵn trước mặt Công chúa đã bị choáng váng sau khi bị tát, người phụ nữ trong bộ đồ trắng trở nên kích động và giận dữ nhìn trừng trừng vào Darkness.

“Ah! Không, đừng...!”

Công chúa vội nói.

Trước khi thanh âm của cô ấy kịp chạm tới, người phụ nữ bận đồ trắng đã vung thanh kiếm của mình chém vào Darkness.

“!?”

Với một tiếng phập, thanh kiếm cắm sâu vào cổ tay trắng nõn của Darkness.

Máu đỏ phun lên quần áo của Công chúa, Darkness và người phụ nữ bận đồ trắng.

Và người phụ nữ đó vẫn không nhúc nhích.

Hay đúng hơn, cô ta không thể di chuyển.

Chỉ e là cô ta đã có ý định chém đứt cổ tay của Darkness từ trước.

Nhưng đòn đánh đó chỉ xé qua da và một ít cơ bắp của Darkness.

Darkness thậm chí còn không thèm nhìn vào vẻ mặt kinh ngạc của người phụ nữ bận đồ trắng, mà chỉ lặng lẽ quay sang nhìn Công chúa.

Cô nàng Thập tự quân, niềm tự hào của nhóm chúng tôi thực sự rất cứng cỏi.

Có lẽ cô ấy chính là người cứng cáp nhất Vương quốc.

“Iris điện hạ, thứ lỗi cho sự thất lễ của tôi. Thế nhưng, đó không phải là lời nên nói trước một người đã cố gắng hết sức để đạt được những thành quả của mình. Anh ta cũng không có nghĩa vụ phải giải thích rằng mình đã đánh bại kẻ sử dụng Ma kiếm như thế nào. Ngoài ra, không giải thích cũng không đồng nghĩa với việc anh ta đáng bị quở trách.”

Darkness sử dụng cánh tay chảy đầy máu, vuốt ve bên má của Công chúa mình vừa mới tát tạt tựa như lời xin lỗi, nói bằng giọng bình tĩnh và dịu dàng như thể cô ấy đang dạy bảo cho một đứa trẻ.

Công chúa nhìn Darkness trong giây dại.

Tôi đứng bật dậy.

“...Hiểu rồi. Đồng đội tôi đã che chở đến nước này, cũng không cần phải giấu diếm gì nữa... Tôi sẽ cho cô xem cái cách mà mình đã đánh bại Mitsurugi. Để tôi nói trước, không có gì hấp dẫn ở đây đâu nhé?”

Trước mặt người phụ nữ bận đồ trắng vẫn còn biểu hiện choáng váng, tôi nói với cô ta.

Nghe thấy vậy, cô ta hồi phục tinh thần, kéo thanh kiếm của mình lại và thủ thế.

“Đủ ồi, đã đủ rồi! Claire, ta ổn!”

Công chúa khở sở hét lên.

Lúc này, tôi không còn cảm giác được áp lực dữ dội từ Công chúa như hồi nãy.

Chuyện gì xảy ra với sự thay đổi đột ngột này thế?

Lẽ nào bản chất của cô ấy không hề xấu?

“...Nếu anh đã bằng lòng, tôi cũng không có gì phải phản đối. Gắng hết sức đi Kazuma. Chắc chắn anh sẽ không nói là mình sắp thua đúng chứ?”

Giữ vết thương bằng bàn tay kia, Darkness mỉm cười trêu tôi. Tôi vươn cánh tay trước mặt người phụ nữ bận đồ trắng.

“Tất nhiên, hãy ngẫm lại về những đối thủ mà tôi đã giao đấu đi! Từ kẻ sử dụng Ma kiếm cho tới những tên Boss của Quân đội Quý vương, thậm chí là cả Cổ Pháo Đài Hủy Diệt Di Động! Trước giờ tôi vẫn luôn phải đối mặt với những kẻ địch mạnh đến như thế! Nhận lấy đi, tôi sẽ bắt đầu bằng ‘Steal!’”

Tôi hét vào mặt người phụ nữ bận đồ trắng đang nhìn mình một cách thận trọng,

Tôi sẽ trộm thanh kiếm của cô ta và...!

...Đã không thể xử lý được chiêu đó.

Tôi nhỏ giọng xin lỗi cô ta.

“Là lỗi của tôi. Đây... Trả cho cô này...”

“...? Eh, ahh...! Hyaaa!?”

Thấy Onee-san áo trắng đã buông thông thanh kiếm và đưa tay dò dẫm thứ gì đó phía dưới bụng của mình, tôi rụt rè đưa chiếc quần lót trắng tinh cho cô ấy.

“Sao, sao anh! Tại sao anh ngay lúc quan trọng anh luôn làm hỏng hết mọi chuyện thế hả!”

Phần 9

“Erm... Hết sức xin lỗi vì đã để mọi chuyện xảy ra như thế này...”

Người phụ nữ bạn đồ trắng xin lỗi chúng tôi.

Công chúa chệch lấp gương mặt của mình đằng sau người phụ nữ đó, cứ như thể cô ấy muốn che giấu bản thân vậy.

Darkness mỉm cười nói với người phụ nữ trong trang phục trắng.

“Làm ơn đừng bận tâm. Chúng tôi cũng có một phần lỗi. Như cô có thể thấy, vết thương đã lành lặn mà không còn bất kỳ vết trầy xước nào, tốt hơn hết nên xí xóa mọi chuyện.”

Người phụ nữ trong trang phục trắng ngượng ngùng tựa như đỏ mặt.

Cả Công chúa lẫn quý cô mặc đồ màu trắng, dường như họ không hề quan tâm đến việc tôi đã đánh chiến thắng trước Mitsurugi như thế nào.

“...Tuy vậy, trong nháy mắt có thể chữa lành vết thương mà không để lại chút sẹo nào... Thật là một Đại tu sĩ đầy quyền năng.”

Người phụ nữ bạn đồ trắng nói trong khi nhìn Aqua đang nằm úp mặt xuống bàn.

Tôi vẫn luôn tự hỏi sao Aqua có thể hành xử đúng mực như thế, ra là bởi cô ta đã say mềm sau khi uống quá nhiều rượu và ngủ chết giấc từ nãy đến giờ.

Mặc dù hồi nãy vừa mới đánh cho Aqua tỉnh ngủ để chữa trị vết thương của Darkness, nhưng làm xong cô ta lại một lần nữa trở về với giấc ngủ của mình.

Để con ngốc đó tỉnh thì kiểu gì cũng sẽ phá hỏng bầu không khí, cho nên tốt hơn hết cứ mặc cô ta ngủ như vậy là được.

Người phụ nữ bận đồ trắng tiếp tục:

“Và với sự cứng cáp của Tiểu thư Darkness. Quý cô với trông mắt đỏ dường như là đến từ Hồng Ma tộc... Với một nhóm được thành lập bởi những thành viên như vậy, việc các bạn đánh bại được Boss của Quân đội Quý vương cũng là điều dễ hiểu... Eh, nhưng Kazumadono...”

Vì một vài lý do, quý cô trong trang phục trắng vẫn nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ.

Chắc là bởi cô ta vẫn còn ghi hận cái chuyện đồ lót của mình bị đánh cắp hồi nãy.

Ngay lúc đó, Công chúa bồn chồn quay sang người phụ nữ còn lại.

Cho tới giờ cô ta vẫn không nói tiếng nào, thậm chí còn không hề nhúc nhích. Bởi vậy tôi thậm chí còn quên mất sự tồn tại của Onee-san pháp sư đó, công chúa thì thào vào tai cô ta.

“Iris điện hạ. Tôi nghĩ tốt hơn hết người nên tự mình nói ra những lời đó. Không sao đâu, nãy giờ tôi đã quan sát mọi chuyện, dường như

Kazuma-dono trông rất cung chiêu tuýp người giống như Công chúa điện hạ đấy.”

Ara, chưa từng gặp mặt mà tôi đã bị người ta cáo buộc là Lolicon rồi.

Công chúa cúi đầu bước đến trước mặt tôi.

“...Ta xin lỗi vì đã gọi ngươi là tên lừa đảo... Mai kia ngươi vẫn sẽ kể cho ta nghe câu chuyện về những chuyến phiêu lưu của mình chứ?”

Cô ấy có chút xấu hổ ngẩng đầu.

“Tôi đặc biệt cam tâm tình nguyện!”

“—Vậy thì, chúng tôi sẽ quay trở về cung điện. Tiểu thư Dustiness và tất cả mọi người. Xin thứ lỗi vì đã làm phiền.”

Onee-san pháp sư nói.

Không giống như lúc trước, ở bên cạnh Onee-san pháp sư, cô Công chúa nở ra một nụ cười hồn nhiên hoàn toàn phù hợp với tuổi của mình.

“Chúng tôi mới là những người phải cảm ơn vì Công chúa đã chiếu cố cho sự đón tiếp thiếu chu đáo... Iris điện hạ, lần tới chúng ta sẽ lại trò chuyện với nhau ở cung điện. Khi tới thăm tôi sẽ mang tới đủ mọi câu chuyện cổ tích.

Darkness mỉm cười ấm áp, còn Công chúa thì bẽn lẽn cười.

Nhìn bộ dạng hai người kia, chẳng hiểu sao lại trông giống với người chị gái chăm lo cho mọi người, cùng với cô em gái luôn ngưỡng mộ người chị lớn tuổi.

Onee-san pháp sư bình thản nhìn hai người bọn họ và bắt đầu niệm ma thuật dịch chuyển.

...Tuyệt.

“Vậy thì, chiến tích vĩ đại của các bạn sẽ được Vương quốc ghi lại, truyền lưu cho hậu thế. Chúng tôi sẽ trao tặng thứ này để đền đáp cho công lao của mọi người.”

Quý cô trong trang phục trắng vừa nói, vừa lấy ra một tấm huân chương hay một cái túi hay cái gì đó... Cũng không phải cho tôi mà là đưa cho Darkness.

...Ừ thì với tôi chuyện đó cũng không sao!

“Thật không dám nhận... Iris điện hạ, xin hãy tự chăm sóc bản thân...!”

Darkness nhận lấy thứ đó và mỉm cười dịu dàng, Megumin ở bên cạnh cũng vẫy tay chào tạm biệt.

“Công chúa điện hạ, một ngày nào đó tôi sẽ tới thăm và kể cô nghe câu chuyện cổ tích về những chuyến phiêu lưu kỳ thú.”

Tôi vẫy tay chào Công chúa, và nói những lời như vậy.

Onee-san niệm chú xong xuôi, thì công chúa bỗng kéo lấy tay tôi.

“Ý người là gì thế?”

Công chúa điện hạ lộ ra vẻ mặt bối rối.

“Teleport!”

Với giọng nói của Onee-san pháp sư, tôi, Công chúa cùng những người khác bị nhấn chìm bởi ánh sáng buộc phải nhắm mắt lại.

Khi tôi mở mắt ra...

Quay lưng về lâu đài lớn, công chúa mỉm cười ngây thơ với tôi.

Bị công chúa nắm tay, dường như tôi cũng được đưa đến lâu đài cùng với bọn họ.

“Công chúa Iris!?”

Người phụ nữ bận đồ trắng và Onee-san pháp sư hét lên cùng lúc.

“Không phải anh đã hứa là sẽ kể cho em nghe thật nhiều câu chuyện về những chuyến phiêu lưu của mình sao?”

Công chúa mỉm cười nói.

Đúng là Boss cuối của Vương tộc – Quả thật không coi ai ra gì.

Chương 2 :

Hãy mang tri thức tới cô nhóc lạnh lợi!

Phần 1

Cảnh vật xung quanh đều bị nhấn chìm bởi bóng tối, và giờ người ta đã đi ngủ.

Nhưng thậm chí ngay cả vào lúc như thế này.

“Chào mừng trở lại, Công chúa Iris!” x3

Rất nhiều cô hầu gái đang chào mừng chúng tôi như thể là họ đã chờ sẵn Iris trở về.

Đây là đại sảnh của lâu đài, nằm giữa trung tâm thủ đô.

Bằng cách vận hành bộ não chậm chạp, tôi cố gắng suy nghĩ ‘thế quái nào mọi chuyện lại thành ra thế này’, và bị thúc giục theo sau Công chúa.

Công chúa và người phụ nữ bận đồ trắng dẫn tôi đến một căn phòng sang trọng nằm ở tầng thượng lâu đài.

Người phụ nữ bận đồ trắng nói rằng cô ta phải báo cáo lại mọi chuyện rồi rời đi, trong phòng chỉ còn mình tôi, công chúa, và vị pháp sư.

Những người chúng tôi gặp trên đường chẳng hề thắc mắc gì cả, thấy chúng tôi đi qua họ chỉ đơn giản cúi chào.

Có lẽ hơi lạ lùng khi chính tôi là người hỏi điều này, nhưng để một gã đáng ngờ như tôi đi lang thang trong lâu đài hoàng gia thực sự có ổn không?

Làm gì bây giờ đây, tôi thực sự muốn quay trở về.

Chỉ vừa nãy, tôi đã rất phấn khích khi ảo tưởng về những việc mình sẽ làm nếu được Công chúa bổ nhiệm làm hiệp sĩ của cô ấy.

Vụ bắt cóc đột ngột này đã khiến tôi hoàn toàn choáng váng, và Công chúa thì thầm điều gì đó vào tai Onee-san pháp sư trước mặt tôi.

Vị pháp sư gật đầu và mỉm cười nói với tôi:

“Satou Kazuma-sama, chào mừng đến với lâu đài. Anh là khách của bọn em, thế nên không cần phải gượng ép quá. Cứ xem nơi này như là nhà của mình và nghỉ ngơi thoải mái. Từ bây giờ đây sẽ là phòng của anh... Vậy thì, hãy tiếp tục kể em nghe câu chuyện về những chuyến phiêu lưu nào! Công chúa nói.”

“Xin thứ lỗi, tôi có thể trò chuyện riêng với chị được không, Onee-san? Onee-san pháp sư, mời đi lối này.”

Nghe cô ấy nói xong, tôi đi đến góc phòng và ra hiệu cho vị pháp sư đi theo.

“Có chuyện gì sao? ... Ahh, cứ gọi tôi là Rain. Không cần phải dùng kính ngữ đâu. Mặc dù là một quý tộc, nhưng tôi đến từ một gia tộc nhỏ hoàn toàn không bì kịp với nhà Dustiness. Nên với tư cách là một người bạn của Quý cô Dustiness, địa vị của anh có lẽ còn cao hơn cả tôi... “

Pháp sư Onee-san đã nói thế.

“Hiểu rồi. Vậy thì, Rain-san, tôi có vài câu hỏi.”

“Tôi đã nói rằng anh không cần dùng kính ngữ cơ mà... Anh có thể gọi thẳng tên tôi... Vậy anh muốn hỏi gì nào?”

Chẳng hiểu sao trông Rain có vẻ hơi tiếc nuối, nhưng tôi không ngu đến mức sẽ gọi thẳng tên một quý cô vừa gặp mặt và lớn tuổi hơn mình.

Hơn nữa, vừa nãy tại nhà Darkness tôi mới bị người phụ nữ bận đồ trắng thuyết giáo một trận vì thói cư xử xác xược.

Tuy bà chị này có lẽ cho phép tôi làm điều đó, nhưng người luôn che chở cho tôi dù chuyện gì xảy ra – Darkness không có ở đây, nên tôi không dám làm mọi thứ theo ý mình.

Tôi liếc về phía Công chúa đang trông khá buồn chán và thì thầm:

“Erm, Rain-san ... Mong cô có thể giải thích tình hình bây giờ hộ tôi ... Công chúa đã nói rằng cô ấy đối xử với tôi như với một vị khách... Vậy vụ bắt cóc này là sao?”

“Không phải vậy đâu. Chúng tôi thực sự hoan nghênh anh như một vị khách. Đây không phải là một vụ bắt cóc.”

“Không, chắc chắn đây là một vụ bắt cóc.”

Bỏ qua lời đáp lại của tôi, Rain nhẹ nhàng uốn cong cơ thể về phía trước và nhỏ giọng:

“...Điện hạ Iris thường xuyên phải tự kiềm chế bản thân, và cư xử như một hoàng tộc gương mẫu, cô ấy luôn vâng lời và không gây rắc rối cho người khác. Đây là lần đầu tiên trong đời Công chúa Điện hạ làm một chuyện như thế này. Ở trong thành phố, Công chúa Iris không hề có người bạn nào cùng tuổi với địa vị ngang hàng cả. Dẫu sao thì đây là lần đầu tiên Công chúa làm theo ý muốn của mình, nên anh có thể chơi cùng cô ấy vài bữa được không?”

.....Ehh.

“Không không không, cho dù cô nói thế thì cũng... Nói thật nhé, tôi đã kể hết sạch về những chuyến phiêu lưu của mình rồi. Cô có thể nói điều này cho Công chúa Điện hạ và để tôi quay về được không? Chỉ cần nói rằng tôi căn bản là chẳng còn câu chuyện mạo hiểm nào vừa ý Công chúa nữa.”

Nghe tôi nói vậy, Rain quay về chỗ Công chúa và giải thích về tình hình của tôi.

Sau đó...

“Em đã đưa anh đến đây để trả đũa việc Lalatina làm em bị đau một chút, nên thực chất đây chỉ là một trò chơi khăm thôi...”

Nghe lời giải thích của Rain, khuôn mặt công chúa trở nên thất vọng.

“... Hơn nữa, nhìn anh và Lalatina chơi cùng nhau em cảm thấy có đôi chút ghen tị ... Xin lỗi về yêu cầu tùy hứng đó. Nhưng chỉ vài ngày thôi, anh có thể chơi cùng với em không? Công chúa đã nói thế”.

... Chẳng phải cô ấy rất dễ thương sao?

Điều đó có nghĩa là Công chúa muốn tôi chơi cùng cô ấy một thời gian sao?

Nếu tôi từ chối và làm hỏng tâm trạng của Công chúa, danh tiếng của Darkness cũng bị giảm sút...

“... Tôi hiểu rồi. Vậy thì, tôi sẽ kể cho cô nghe về Darkness... Lalatina. Rain-san, những người đồng đội sẽ lo lắng cho tôi mất, nên liệu cô có thể thông báo cho họ rằng tôi sẽ ở đây thêm vài bữa không?”

Nghe thấy yêu cầu của tôi, Rain đáp “tôi hiểu” rồi rời khỏi căn phòng.

Và đương nhiên, trong căn phòng sang trọng này chỉ còn lại mình tôi và Công chúa.

À còn có hai nữ hiệp sĩ đứng canh ở bên ngoài, có lẽ họ là vệ sĩ của Công chúa.

Nhưng việc để cô Công chúa nhỏ tuổi ở cùng phòng với một gã đàn ông vào ban đêm thực sự ổn sao? Họ thực sự yên tâm khi để một gã đáng nghi vừa mới gặp ở chung với Công chúa? Ủ thì, mọi chuyện đã diễn ra như thế này chỉ vì Công chúa đã muốn thế, nhưng nếu để Đức vua hoặc vài người tai to mặt lớn khác biết được, liệu có chọc giận đến bọn họ không—đủ loại ý nghĩ tiêu cực nhấn chìm suy nghĩ trong đầu tôi.

Như thế nhìn thấu sự lo lắng của tôi, Công chúa nở nụ cười:

“Cha em, tướng quân và cả Onii-sama đã mở một cuộc viễn chinh đến thành phố gần tiền tuyến, nơi diễn ra cuộc chiến với quân đội quý vương. Nếu không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra... mọi chuyện sẽ ổn thôi... Khi chỉ có hai chúng ta, hãy sử dụng ngữ điệu thông thường như với Lalatina nhé... Không, bọn anh gọi cô ấy là Darkness phải không? Erm, hãy nói chuyện với em bằng cách anh thường nói chuyện với Darkness ấy... Làm ơn hãy kể cho em nghe về mọi chuyện ở bên ngoài lâu đài.”

Vừa nói vậy, cô bé vừa ngồi lên chiếc giường ở trong phòng.

Phần 2

Xử lí mớ thủ tục xong xuôi, người phụ nữ bận đồ trắng quay trở lại.

“Xin thứ lỗi... Thưa Công chúa Điện hạ, tôi đã xử lí xong đồng thủ tục rồi. Bây giờ, Kazuma-dono đã chính thức trở thành khách của chúng ta, và có thể ở lại trong lâu đài mà không cần lo lắng gì nữa...”

Câu truyện mà tôi đang kể cho Công chúa đang đạt đến cao trào.

“Và rồi, Darkness nói ‘Ugh... Sao, sao mọi chuyện lại trở thành thế này chứ...’ rồi khóa thân đi đến sau lưng tôi, khuôn mặt cô ấy đỏ chót đến tận mang tai. Nắm chiếc khăn tắm, cô ấy ngại ngùng...!”

“Ng-ngại ngùng...! Ngại ngùng làm gì cơ ...!?”

“Ngại ngùng cái quái gì chứ! Người đang nói thứ vớ vẩn gì với Công chúa Iris vậy hả, người muốn biến thành đồng thịt nát đúng khôngggggg!?”

Thấy Công chúa đang nghiêng người về phía trước và chìm đắm trong câu chuyện của tôi, người phụ nữ bận đồ trắng chạy đến trước mặt tôi như thể là đang cố gắng bảo vệ Công chúa. Cô ta hét lên đầy giận giữ và rút kiếm ra.

“C-chờ đã! Làm ơn đợi đã! Iris đã bảo tôi làm vậy mà...!”

“Người chỉ là một tên mạo hiểm giả bình dân mà lại dám gọi thẳng tên Công chúa Iris ư... ! Người phải gọi Điện hạ là Công chúa! Và người đang nói chuyện với Điện hạ bằng giọng điệu gì đó hả!?”

Thật khó chịu!

“Bình tĩnh đi, Claire, chính tôi đã yêu cầu Kazuma-sama gọi thẳng tên mình đấy. Tôi cũng đã yêu cầu anh ấy nói chuyện tự nhiên như bình thường. Thay, thay vào đó, Kazuma-sama, Lalatina cô ấy...! Lalatina đang khóa thân đã làm gì sau khi nắm chặt chiếc khăn tắm vậy!?”

“Công chúa Iris, đừng như vậy! Công chúa Điện hạ không thể hỏi những câu như thế được, Kazuma-dono, làm ơn đừng nói những điều như thế với Công chúa Điện hạ! Và, tại sao một tên nông dân lại erm... T-tắm chung với Quý cô Dustiness... A-anh đang nói dối phải không?”

Công chúa đang nắm chặt tay ở trên giường và say mê lắng nghe câu chuyện của tôi.

Trong khi Công chúa nói “nhanh lên nhanh lên” để giục tôi tiếp tục câu chuyện, tôi ngồi trên chiếc ghế ở trong phòng và bị cô gái áo trắng – Claire hỏi liên tục, cô ta cũng cố chấp y như Công chúa vậy.

“Mọi điều tôi nói đều là sự thật. Nếu không tin, cô có thể tự đi mà xác minh. Chắc hẳn trong lâu đài lớn như thế này phải có một thứ đúng không? Đồn cảnh sát nào ở những thành phố lớn cũng đều có, là thứ sẽ đổ chuông to nếu cô nói dối, và được dùng trong những cuộc thẩm vấn ấy. Nếu có một cái như thế, cô có mang nó đến đây tôi cũng không phiền đâu.”

Nghe tôi nói vậy, cô ta có vẻ như đã hiểu rằng tôi không hề nói dối.

“Tôi sẽ chấp nhận những lời nói đó, dù sao thì ban nãy ở biệt thự nhà Dustiness tôi cũng đã nghi ngờ anh... T-tuy nhiên, đừng nói những điều như thế với Công chúa Iris chứ.”

Cuối cùng Claire cũng cất thanh kiếm đi, và trừng mắt nói với tôi:

“Công chúa Iris sẽ là người có quyền được lựa chọn cô bé có muốn nghe hay không. Chẳng việc gì Công chúa Điện hạ phải nghe ý kiến của một tùy tùng thấp kém như cô. Chúng tôi chỉ vừa mới tới phần kịch tính thì cô đi vào phá hỏng hết bầu không khí! Đi chỗ khác chơi! Tôi sẽ kể chuyện tiếp nên làm ơn cô có thể nhanh nhanh đi ra ngoài được không!?”

“Đừng đùa giỡn nữa, làm sao tôi có thể để anh tiếp tục chứ!? Và tôi cũng không phải là một tùy tùng thấp kém đồ xác xược! Tôi là trưởng nữ nhà Symphonia thậm chí còn ngang hàng với nhà Dustiness thân cận với anh đấy. Thân là người hộ tống của Công chúa Điện hạ...”

Bỏ qua bà chị Claire chẳng hiểu sao lại đang khoe khoang bản thân, tôi nói với Công chúa:

“Do người phụ nữ bận đồ trắng đó rất phản cảm với chủ đề này, nên hãy nói về chuyện khác nhé.”

“C-anh có ý gì khi gọi tôi là người phụ nữ bận đồ trắng hả tên đàn ông thô lỗ thấp kém này, hãy gọi tôi là Quý cô Claire! Ahh, thật là, gã này bị sao vậy... Quý cô Dustiness chắc đã phải trải qua một quãng thời gian rất khó khăn...!”

Có lẽ Công chúa đang lo nghĩ về sự cố chấp của Claire, cô bé lộ ra khuôn mặt nuối tiếc.

“Chẳng còn cách nào khác... Tiếc thật, nhưng đành để câu chuyện đó vào lần sau vậy.”

Thấy Công chúa hiểu chuyện như thế, Claire thở phào nhẹ nhõm.

Hiểu rồi, vậy đúng là bình thường cô bé không bao giờ tự tiện làm theo ý mình.

“Thôi thì, hãy nói về câu chuyện khác vậy. Cái lần tôi đấu tay bo với Darkness, cả hai đã cược rằng người thua sẽ phải chịu một hình phạt đặc biệt. Cuối cùng tôi đã thắng và...”

“L-làm ơn kể nhanh lên! Kể cho em nghe câu chuyện này đi!”

“Không, người không thể! Người không thể làm thế Công chúa Điện hạ, đừng nghe những lời gã này nói! Hẳn ta chẳng có gì tốt đẹp đâu!”

Phần 3

Có lẽ đã trời đã khuya.

Claire đã cùng Công chúa lắng nghe những câu chuyện của tôi và luôn bận rộn với việc tức giận, tức giận, và lại tức giận tiếp.

Nằm mơ màng trên chiếc giường Công chúa đang ngồi, Claire chắc đã kiệt sức vì tức giận suốt và gật gù chìm vào giấc ngủ.

Còn Công chúa vẫn đang háng hái nghe tôi kể, cô ấy thực sự rất thích những câu chuyện đó và chẳng hề muốn ngủ chút nào.

Chúng tôi đã trở nên thân thiết và nói chuyện với nhau bằng ngữ điệu thường ngày.

Từ những chuyến phiêu lưu cho đến những người đồng đội, tôi đã kể hết mọi chuyện tới khi không còn gì để nói...

“Thật sao? Kể chi tiết cho em nghe về nơi gọi là trường học và lễ hội văn hóa ở trường đi!”

“Chi tiết... Eh, những đứa trẻ tầm tuổi Iris sẽ làm đủ loại trải nghiệm thực tế, như là mở một quán cà phê chẳng hạn.”

Chủ đề của câu chuyện chuyển về đất nước mà tôi sống.

Tôi không hề nói nó nằm ở một thế giới khác, mà chỉ nói rằng đó là một quốc gia xa xôi.

Tôi chỉ nhắc đến cuộc sống học đường của mình như thế nào, và cô Công chúa trông rất ghen tị khi mừng tượng về đất nước lạ lẫm này ở trong đầu.

Ở đó không có quái vật và những đứa trẻ tầm tuổi Công chúa mỗi ngày chỉ cần học và vui chơi yên bình.

Với tôi đó là một cuộc sống nhàm chán hàng ngày, nhưng với Công chúa thì...

“Thật sự là một nơi tuyệt vời và hạnh phúc. Chuyện này thực sự... Ahh, nhưng những người tầm tuổi em mở một cửa hàng... Chúng ta sẽ làm gì nếu những hành khách xấu tính đến và từ chối trả tiền? Và để mở một cửa hàng chúng ta cần phải có rất nhiều người đứng không? Chúng ta thực sự có thể kiếm đủ tiền để trả lương cho mọi người sao...?”

Nghĩ lại thì, cuộc sống đó quả thực đáng mơ ước.

Tôi cười và nhìn về Công chúa nhỏ tuổi hơn mình nhiều:

“Mở một cửa hàng chỉ để giải trí thôi... Chứ không phải nhằm mục đích kiếm tiền. Thành thật mà nói, mở cửa hàng là một trò chơi. Tất cả mọi người sẽ mặc đồng phục giống nhau và chào mời khách hàng ở bên ngoài. Bọn anh chỉ làm việc này cho vui thôi.”

Nghe tôi nói thế, dường như trông Công chúa đang ghen tị và có đôi chút cô đơn.

Quả nhiên là vậy, dù sao thì cô gái này thực sự vẫn là một Công chúa.

Cô bé không thể có những người bạn thường dân, và không được đi đến trường.

Rốt cuộc, ngoại trừ đám người Hồng ma tộc hiểu biết sâu rộng và sống độc lập ra, không hề có hệ thống giáo dục bắt buộc trên thế giới này.

Nhắc mới nhớ, tuy có số lượng khá ít, nhưng họ vẫn có thể thi hành được một hệ thống giáo dục giúp tất cả trẻ em đều được đến trường, thực sự người Hồng ma tộc rất thông minh.

... Nếu vớt tính cách của họ sang một bên.

Công chúa thì thầm ghen tị... Trường học.

Tôi buột miệng nói với Công chúa.

“Nếu em thích đến thế, vậy thì tại sao không xây một ngôi trường ở đây? Anh nghĩ việc này sẽ giúp ích rất nhiều mà không có hạn chế nào cả. Chắc chắn trường học sẽ có ích đối với vương quốc.”

Nghe tôi nói thế, Công chúa đã muốn mở lời nhưng rồi lại thôi.

...?

Trong lúc tôi đang cảm thấy bối rối, một tiếng chuông vang lên xuyên thấu màn đêm.

Vừa nãy còn đang say ngủ, nghe thấy tiếng chuông Claire ngay lập tức bật dậy khỏi giường.

Tuy chỉ vừa mới ngủ dậy, nhưng Claire thoáng chốc lấy lại sự bình tĩnh và nghiêm trang thường ngày.

“... Vậy là, chuyện này lại xảy ra nữa à.”

Tự lẩm nhẩm một mình, cô ta đứng dậy chạy ra ngoài phòng.

‘Lại’? Ý cô ta là gì vậy?

Thậm chí trước khi tôi kịp đặt câu hỏi, một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên xé tan màn đêm tĩnh lặng.

Thình thoảng tôi nghe thấy tiếng phát thanh đó ở Axel khi có một nhiệm vụ khẩn cấp.

“Cảnh báo, là quân đội quý vương! Cảnh báo, là quân đội quý vương! Đoàn hiệp sĩ đã xuất kích. Mọi Mạo hiểm giả làm ơn hãy bảo vệ an ninh trật tự trong thành phố và ngăn bắt kì con quái vật nào tiến vào. Tất cả Mạo hiểm giả cấp cao hãy đến hỗ trợ chúng tôi!”

Nghe thấy lời phát thanh đó, Công chúa nở nụ cười cô đơn và yếu ớt.

“Em chẳng thể nào có thời gian rảnh để tập trung vào trường học nếu mọi chuyện cứ như thế này.”

Cô bé tự lẩm bẫm.

Tôi chợt nhớ đến lời Aqua nói với mình trước khi đến thế giới này.

Ahhh, thế giới này đang gặp rắc rối lớn vì tên quý vương.

Phần 4

“Chúng tôi đã trấn áp thành công cuộc tập kích đêm của quân đội quý vương. Cảm ơn các Mạo hiểm giả đã đến hỗ trợ. Chúng tôi sẽ thưởng cho bất kì ai tham gia vào nhiệm vụ khẩn cấp này. Xin hãy tiến đến quầy ở Công hội mạo hiểm giả...”

Chưa đầy một giờ sau khi Claire cầm kiếm chạy đi, tôi nghe thấy tiếng phát thanh này.

Mọi chuyện có vẻ đã được giải quyết êm đẹp.

Tuy nhiên, nơi đây là thủ đô cơ mà, mọi chuyện đã tệ đến mức ở một nơi như thế này cũng bị tập kích đêm ư?

Mấy gã mang theo ‘cheat’ đến từ Nhật bản đang làm cái quái gì thế, tôi ước rằng họ có thể nghiêm túc hơn trong chuyện này.

Chắc tôi sẽ bị bắt lại ngay ‘một tên vô dụng như người làm gì có tư cách nói câu đó’.

Tôi thực sự rất muốn cuốn gói khỏi một nơi nguy hiểm quá gần tiến tuyến như ở đây.

Tôi tự hỏi liệu suy nghĩ đó có bộc lộ quá rõ trên mặt mình không.

“Cảm ơn anh vì đã kể cho em nghe rất nhiều điều thú vị. Ngày mai Rain sẽ đưa anh về thị trấn Axel... Anh có thể chuyển lời xin lỗi của em đến Lalatina được không? Vì đã mang anh đến nơi này... Tuy rằng nơi đây không phải là tiền tuyến, nhưng thỉnh thoảng cũng bị tập kích, nên chỗ này cũng không hẳn là an toàn.”

Có lẽ Công chúa vì lo nghĩ cho tôi nên đã nói điều này.

... Đúng vậy, thậm chí khi ở đây tôi cũng chẳng thể làm gì để bảo vệ thành phố cả.

Tuy cảm thấy có lỗi với Công chúa Điện hạ, nhưng chắc sẽ tốt hơn nếu tôi rời đi nơi nguy hiểm này càng sớm càng tốt.

“Cảm ơn anh vì đã chiều theo ý muốn ích kỉ của em tối nay, Kazuma-sama... Nếu lần sau có cơ hội, anh kể cho em nghe về những chuyến phiêu lưu của mình nhé?”

Nở nụ cười rất hợp với tuổi của mình, Công chúa Điện hạ nói.

... Chẳng phải cô bé rất dễ thương sao?

Với một cô bé bị người hầu bao bọc ở trong lâu đài rộng lớn và thậm chí không hề có người bạn cùng trang lứa nào, tôi không ngại kể những chuyến phiêu lưu của mình cho cô bé...

Suýt nữa thì tôi đã bị lay động bởi nụ cười trong sáng của Bishoujo truyền thống này, và để những cảm xúc của mình không bộc lộ ra ngoài, tôi nở nụ cười đáp lại:

“Đương nhiên rồi. Thật ra thì, anh thực ra rất nhát gan và chỉ muốn được trở về càng sớm càng tốt... Nhưng, erm, vì Iris, anh sẽ đi thu thập mọi loại truyện mạo hiểm và trở lại đây lần nữa.”

Nghe tôi nói thế, Công chúa Điện hạ ngại ngùng nói với niềm vui từ tận đáy lòng:

“Hehe, cảm ơn anh. Có cảm giác anh cứ như là Onii-sama của em hồi trước vậy. Anh ấy có lẽ là anh trai ruột, nhưng trong hoàng tộc cho dù là anh chị em ruột sau một khoảng thời gian cũng sẽ trở thành người xa lạ. Anh trai không còn nói chuyện với em như thế này lần nào nữa... Em chỉ muốn anh ở bên cạnh thêm vài bữa, nhưng nếu em cứ cư xử ích kỉ như thế này...”

“Em vừa nói gì cơ?”

Sau khi nghe điều mà Công chúa tình cờ nói ra, tôi hỏi lại.

“... Eh? T-Thì... Em đã nói rằng em ước gì anh có thể ở bên cạnh thêm một thời gian nữa...”

Công chúa Điện hạ ngại ngùng đáp lại.

Nhưng không, không phải phần đó.

“Trước đó nữa em đã nói gì? Trước câu đó ấy, em coi anh như là ai cơ...?”

Công chúa đáp lại:

“Erm... Có cảm giác anh như là Onii-sama của em hồi trước ấy...”

“Nói lại lần nữa đi.”

Có vẻ hơi bối rối, nhưng Công chúa Điện hạ vẫn làm theo ý tôi:

“A-anh như là Onii-sama của em.”

“Em có thể nói lại lần nữa được không, thân mật hơn chút...”

Cô bé nói với tôi.

“Như là Onii-chan của em.”

Thế cho nên, tôi đã quyết định ở lại trong lâu đài này.

Phần 5

Tiếng ai đó gõ cửa phòng vang lên, không quá to mà cũng không khó chịu.

Tôi mở mắt ra sau khi nghe thấy âm thanh đó, và cảm thấy bối rối khi thấy mình đang ngủ trong một căn phòng lạ hoắc.

“Kazuma-sama, ngài đã tỉnh chưa? Tôi ở đây để mang bữa sáng đến cho ngài.”

Nghe thấy giọng nói vang lên từ bên ngoài cánh cửa, tôi đã nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua.

Đúng rồi. Từ bây giờ trở đi tôi sẽ sống ở trong lâu đài này.

“Chào buổi sáng, tôi dậy rồi.”

Tôi hét về phía cánh cửa, và một người đàn ông lớn tuổi với mái tóc bạc tiến vào sau khi nói ‘xin thứ lỗi’.

Từ trên giường tôi chống người dậy và nhìn thấy ông ta, có lẽ là một người quản gia, đang đẩy xe chứa điểm tâm vào.

Tôi sẽ gọi ông ta là Sebastian.

“Bữa sáng hôm nay là Thịt Rừng Lesser Hun Khói với trứng ốp la, và salad với rất nhiều măng tây. Làm ơn hãy chọn một chiếc bánh mì mà ngài thích dùng kèm với bữa ăn. Món salad này được làm từ những nguyên liệu sạch vừa được thu thập sáng nay. Mấy cái măng tây có khả năng tấn công rất mạnh, nên ngài hãy cẩn thận đừng để bị dính đòn.”

Người đàn ông lớn tuổi nói rất nhiều thứ mà tôi muốn vặn lại, đặt bữa sáng bên cạnh giường tôi rồi lui xuống.

Thật ngạc nhiên khi được phục vụ bằng thịt hun khói từ những con rồng mạnh mẽ trong những thế giới fantasy, nhưng khả năng tấn công cao của lũ mãng tây cũng làm tôi lo lắng.

Chẳng hề bận tâm tới lễ nghi, tôi vừa chống đỡ cơ thể vừa lấy nĩa chọc vào món trứng ốp la.

“Chu.”

... Chu?

Thế quái nào một quả trứng rán lại tạo ra âm thanh như thế được chứ? Trong khi tôi đang kiểm tra món ăn cẩn thận, tiếng gõ cửa lại vang lên một lần nữa.

“Vào đi.”

Tôi quẳng món ăn ra ngoài cửa sổ và trả lời. Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra.

Và rồi ...

“..... C-chào buổi sáng...”

Nấp nửa thân mình đằng sau cánh cửa, Iris xấu hổ phát ra thanh âm lí nhí.

—Từ đằng sau cánh cửa len lén nhìn về phía này, Iris cứ bồn chồn không chịu tiến vào.

Cái phản ứng mới mẻ này là gì vậy.

Nếu là đám con gái xung quanh tôi— họ sẽ hét vào cánh cửa, đột nhập hoặc đe dọa sẽ phá cửa phòng bằng phép thuật nếu tôi không chịu đi ra.

“... B-buổi sáng tốt lành, Điện hạ Iris. Đêm qua chúng ta đã nói chuyện rất lâu, nhưng em vẫn dậy từ rất sớm nhỉ.”

“Erm, em sẽ rất vui nếu anh có thể nói chuyện với em thân mật như ngày hôm qua.”

Hai chúng tôi gượng chào và nhìn chăm chăm vào nhau.

Đêm qua chúng tôi đã rất thân thiết, nhưng dù sao lúc đó cũng là buổi tối, cả hai chúng tôi đều hơi kích động.

Sáng nay Iris đã bình tĩnh lại.

Cô bé thỉnh thoảng lại ngại ngùng liếc về phía tôi.

“Thật sao? Vậy em có thể chào lại anh một lần nữa không?”

“Vâng!... C-chào buổi sáng. O-O-onii-chan...!”

Cảm xúc của tôi tăng vọt vì tiếng ‘Onii-chan’ của cô bé, nhưng nếu đột ngột đứng lên tôi sẽ làm Iris sợ mất.

Tự nhắc nhở mình phải cư xử như một quý ông, tôi từ tốn đứng dậy từ chiếc giường và nói với nụ cười nhẹ nhàng trên môi.

Cô bé chắc hẳn đang ngượng vì cách cư xử thành thực của tôi, khuôn mặt đỏ bừng của Iris trông thật đáng yêu.

“Chào buổi sáng, Iris.”

“... Erm, trước đó anh hãy mặc quần vào đã...”

— Sau khi chỉnh lại trang phục và hoàn tất bữa sáng, tôi đi bộ quanh lâu đài với Iris.

“Không phải vậy đâu Iris. Onii-chan không phải là một tên biến thái đâu. Chỉ vì không đem theo bộ quần áo ngủ nào nên anh mới mặc nguyên quần lót đi ngủ thôi.”

“Em hiểu rồi em hiểu rồi, nên đừng nói đến chuyện đó nữa, Onii-sama!”

Sau vụ tai nạn lúc sáng, Iris từ chối gọi tôi là ‘Onii-chan’.

Tôi cảm thấy buồn khi cô bé gọi tôi là ‘Onii-sama’, nghe thật xa cách.

Khi hỏi về việc tôi phải làm ở trong lâu đài, thì nhận được thông báo rằng tôi chỉ cần kể cho Iris những điều mà cô bé không biết hoặc cô bé cảm thấy thú vị.

“Có nghĩa là anh sẽ là thầy giáo của Iris.”

“Không, không phải vậy. Giáo viên của em là Claire và Rain, nên Onii-sama là, eh, bạn chơi cùng của em...”

ĐÂY LÀ
LẦN ĐẦU TIÊN
EM GẶP
MỘT NGƯỜI
NHƯ ANH ĐÂY

ONII-SAMA,
ỪM, ANH LÀ
BẠN CHƠI
CỦA EM...

TÊN THƯỜNG
DÂN, ĐỪNG
CÓ NHÌN
HAU HAU
TA BẰNG
ÁNH MẮT
DÂM ĐĂNG
NHƯ VẬY.
CHÀO HỎI
CHO NHANH
RỒI KỂ CHO
TA NGHE VỀ
NHỮNG CHUYẾN
PHIÊU LƯU
CỦA NGƯỜI ĐI...

IRIS

Iris đi bên cạnh tôi dần hạ thấp giọng vì xấu hổ và cuối cùng cúi đầu xuống.

Người có địa vị cao nhất trong thành phố là cô nhóc này, nên cô bé hoàn toàn có thể nói ra những điều mình muốn và buộc người khác tuân theo ý của mình.

Có cách nào để thay đổi tính cách hướng nội của cô bé không nhỉ?

Một đứa trẻ được lớn lên trong hệ thống giáo dục chất lượng cao thành thực một cách đáng ngạc nhiên, nên chắc cô bé đã cân nhắc về chuyện những hành động của mình sẽ ảnh hưởng như thế nào đến những người bên cạnh.

Cô bé biết rõ về quyền lực mà hoàng gia sở hữu, và sẽ gây ra những rắc rối nào nếu tự hành động theo ý mình.

Người đưa tôi đến lâu đài, ma pháp sư Rain đã nói rằng đây là lần đầu tiên cô bé tự làm theo ý mình.

Tuy cô bé cũng muốn trả đũa Darkness bằng cách mang tôi đến đây, nhưng chỉ cần chơi cùng cô bé mà được hưởng một cuộc sống xa hoa quả là một ý tưởng không tồi.

Trong khi đang thảo luận về điều đó, Iris và tôi đã tới sân.

Ở đó có một bộ bàn ghế được che bởi một cái ô, cùng với một bàn cờ đặt trên bàn.

“Thực ra là, hôm nay em không có tiết học, thế nên mong anh sẽ chơi trò này với em...”

Iris rụt rè hỏi như thể cô bé sợ lời mời của mình sẽ bị từ chối vậy.

Tôi ngồi lên ghế và nói trong khi xếp những quân cờ lên bàn cờ.

“Anh không phải là người hầu của gia tộc Iris, nên anh sẽ không cố gắng cầm cự rồi cố tình thua đâu. Nếu chơi, chúng ta hãy chơi thật nghiêm túc. Anh không nghĩ mình sẽ thua trong một trò chơi đâu. Không thành vấn đề chứ?”

“Đ-được thôi! Đó chính là điều mà em muốn! Vì sự kính trọng, không ai trong lâu đài này muốn trở thành đối thủ của em cả! Em không sợ thua! Thậm chí có thua cũng không sao, nên làm ơn hãy đấu một trận với em!”

“Chính là tinh thần đó! Đừng khóc nếu em thua nhé! Nếu làm Công chúa khóc, anh sẽ gặp rắc rối lớn đấy! Anh sẵn sàng rồi! Nếu chúng ta muốn chơi thật nghiêm túc, chúng ta nên cúi chào trước khi bắt đầu. Xin chỉ giáo!”

“Xin chỉ giáo!”

Và rồi, tôi nhắc một quân cờ lên...!

“... Erm, erm, trời đang tối dần kìa, hôm nay thế thôi nhỉ?”

“Đừng đùa với anh, em đang muốn chạy làng sao? Chẳng phải anh đã nói với em là phải thi đấu hết mình hả!? Cuối cùng thì anh cũng đã nhìn thấu được những nước đi của Iris, nên chỉ một lúc nữa thôi là anh thắng rồi! Nhân tiện, đừng có nghĩ đến việc hạ thủ lưu tình vì muốn nhanh chóng kết thúc ván đấu! Anh sẽ nhận ra nếu em cố tình thua đấy!”

“Anh mới là người muốn chơi nghiêm túc cơ mà, sao mọi chuyện lại thành ra như thế này chứ? Onii-sama thật là phiền phức quá đi!”

“Đừng nói nhiều! Đẳng nào thì anh cũng ghét trò này! Anh có một người đồng đội cũng rất thích trò chơi này, bất cứ khi nào thấy cô ta sử dụng ‘teleport’ là anh lại bực mình.”

“Thậm chí ngay cả khi anh nói như vậy thì vẫn—!”

Khi Claire chạy đến, thấy chúng tôi cãi nhau cô ta đã sốc nặng.

“Bởi vì cơm tối đã chuẩn bị xong, nên tôi đến để đón Công chúa Iris— nhưng anh đang làm gì thế hả! Cái giọng điệu bố đòi gì thế, và đừng nổi cơn tam bành lên nữa! Ngoan ngoãn nhận thua và nhắc mông đến đại sảnh trước khi thức ăn nguội mất đi! Đừng tạo thêm những rắc rối không cần thiết cho Iris nữa!”

“Chết tiệt, do bà cô Claire xen vào nên chúng ta đành phải phân thắng thua vào ngày mai vậy! Nhưng lần sau anh chắc chắn sẽ thắng!”

“Trẻ con! Onii-sama trẻ con quá đi!”

“Onii-sama!? C-công chúa Iris, người vừa gọi gã này là Onii-sama sao!?”

Tiếng cãi nhau của tôi và Claire vang vọng giữa lâu đài trắng lộng lẫy mà tĩnh lặng này.

Từ bây giờ trở đi, tôi sẽ trở thành bạn chơi cùng với Công chúa.

Phần 6

Giọng nói của Rain vang lên phía trong căn phòng.

“ Và đó là lí do mỗi thế hệ hoàng gia lại được sinh ra với tài năng hơn người. Kết hôn với những anh hùng đã đánh bại quý vương và đưa họ vào hoàng tộc không chỉ đơn giản là để ban thưởng.”

Có vẻ như cô ta đang dạy lịch sử, nhưng tôi không hề do dự gõ cửa phòng.

“... Kazuma-sama, xin thứ lỗi. Nhưng giờ Iris đang học, lát nữa anh hãy quay lại được không?”

Cô giáo Rain nói vô cảm.

“ ‘Lát nữa’ là bao lâu? Năm phút?”

“Không, tiết học lịch sử sẽ kéo dài đến tận tối...”

Nhìn vào bên trong căn phòng, Iris có vẻ hơi bồn chồn khi nhìn thấy tôi.

Có vẻ đây là lần đầu tiên có người rủ đi chơi, nên cô bé rất vui vì điều đó.

Tuy vậy, cô bé không hề nói rằng muốn dừng tiết học để ra ngoài chơi, và trông khá khó xử.

“Chẳng còn cách nào khác, tôi sẽ giết thời gian ở bên ngoài vậy.”

“Thế thì tốt. Tôi sẽ không giữ anh ở đây đâu...”

Tôi bước ra khỏi phòng trong khi Rain thở dài nhẹ nhõm.

Thấy tôi rời đi, trông Iris có chút cô đơn, nhưng chẳng còn cách nào khác.

Tôi bước ra ngoài sân và tự chuẩn bị ngay dưới phòng học của Iris...

“Tôi muốn được bay lượn tự do trên bầu trời~ Bay đi, chuồn chuồn tre!”

Tôi hát to bài hát người nào cũng biết và phóng con chuồn chuồn tre mà Vanir đã từ chối phát triển lên trời. Ngay lúc này, cánh cửa sổ đột ngột mở ra.

“Kazuma-sama! Sự chú ý của Iris bị thu hút về phía bên ngoài cửa sổ đấy, làm ơn đừng ca hát chơi đùa ngoài đó nữa!”

— Vừa giết thời gian vừa phá đám tiết học, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy Iris chạy đến. Có vẻ như cô bé đã kết thúc tiết học của mình.

“Onii-sama, vừa nãy là vật phẩm pháp thuật gì vậy!? Trông anh có vẻ rất vui, cho em chơi cùng với...”

Chắc Iris đã vội vàng chạy đến đây nên đang thở không ra hơi.

“Ồ, ý em là cái này ư? Đây là một vật phẩm pháp thuật chất lượng cao đã được yểm phép thuật hệ gió. Không hề bị hạn chế số lần sử dụng. Em chỉ cần làm như thế này và nó sẽ bay lên.”

“Thật tuyệt vời! Một vật phẩm pháp thuật với số lần sử dụng vô hạn— Chẳng phải nó là một vật phẩm cấp thần khí ư!?”

Thấy Iris dễ lừa như vậy, tôi giơ con chuồn chuồn tre lên trước mặt cô bé.

“Nếu em chịu chơi trò đó và tuân theo điều kiện của anh, anh có thể cho em thứ này nếu em thích.”

“T-thật sao!? Chấp nhận, em chấp nhận! Nói em nghe điều kiện là gì đi!”

— Mười phút sau.

“Chiếu tướng! Yeah! Anh thắng rồi!”

“Được rồi được rồi, em thua được chưa. Onii-sama thực sự trẻ con quá đi.”

“Oh? Vừa thua xong mà vẫn còn kiêu ngạo như thế à. Thôi được rồi, anh sẽ đưa em con chuồn chuồn tre như đã hứa.”

“Cảm, cảm ơn anh rất nhiều! ... Nhưng, làm thế này có được không? Chỉ cần bỏ một ván cờ để đổi lấy một vật phẩm phép thuật thì...”

Iris thận trọng cầm lấy con chuồn chuồn tre và áy náy nói.

... Đột nhiên có ai đó nói với chúng tôi.

“VẬY RA NGÀI Ở ĐÂY, CÔNG CHÚA IRIS. BỎ MẶC TÔI, NGƯỜI GIÁM HỘ CỦA NGÀI ĐẰNG SAU VÀ TỰ Ý CHẠY ĐI THỰC SỰ RẤT... Uwah, Kazuma-sama. Chẳng phải đó là một con chuồn chuồn tre sao? Tôi đã từng được một mạo hiểm giả với cái tên kì quái trong quá khứ làm cho một con rất giống thế này.”

Chắc hẳn Rain đang tìm Iris vì em đã phóng ra ngoài ngay lúc tiết học kết thúc.

“Rain biết vật phẩm ma pháp này được làm như thế nào sao? Thật tuyệt vời, thứ này có thể sánh ngang với những vật phẩm cấp thần khí đấy...!”

“Vật phẩm ma pháp? Không, thứ này... được làm từ tre, chỉ là thứ đồ chơi dành cho trẻ con mà thôi. Bất cứ ai cũng có thể làm được một con sau khi học cách làm mà...”

Rain chưa kịp nói xong, Iris đã quay sang lườm tôi bằng ánh mắt rung rung.

“Onii-sama là kẻ lừa gạt! Chơi xấu kiểu này em không thừa nhận đâu, ván vừa nãy không tính!”

“Ồ, chuyện này là sao? Chẳng phải hôm qua anh đã nói là sẽ làm mọi cách để chiến thắng hay sao. Nếu không giỏi bằng đối thủ, anh chỉ cần giành lợi thế bằng cách khác. Bây giờ tình hình là anh đã tìm thấy điểm yếu của Iris là lạ lẫm với thế giới bên ngoài và giành chiến thắng mang tính chiến lược... Mãi không chịu nhận thua, Điện hạ Iris thật khó chiều quá!”

“Vậy, vậy thì một trận nữa đi! Chúng ta sẽ đấu lại một lần nữa! Điều kiện cũng như ban nãy!”

“Ara, sắp đến giờ ăn rồi thì phải. Nhìn kia, Claire đến tìm chúng ta rồi đấy. Hôm nay anh toàn thắng.”

Iris yêu cầu được đấu lại nhưng tôi từ chối ngay lập tức, hoàn toàn trái ngược với những gì xảy ra vào ngày hôm qua.

Claire tới để bảo chúng tôi đi ăn tối và đã chứng kiến—

“Anh định bỏ chạy sau khi dành chiến thắng sao!? Thật không công bằng, chỉ một ván nữa thôi mà! Giúp em thuyết phục anh ấy đi Claire! Làm ơn đi mà!”

“Này Claire, thuật lại nguyên văn câu mà cô nói với tôi ngày hôm qua cho Iris đi! Bảo cô bé ngoan ngoãn chấp nhận thất bại và nhắc mông đến nhà ăn trước khi thức ăn nguội đi! Nói nhanh nào! Đừng về phe cô bé chỉ vì cô bé là Công chúa chứ!”

Bị kẹt giữa chúng tôi, Claire hoang mang không biết nói gì—

“— Iris, em đã nghĩ đến chuyện ra ngoài chơi chưa? Ý anh không phải là đến một thành phố như Axel, mà là đi lang thang xung quanh và ngắm cảnh. Có rất nhiều thứ trên thế giới này mà chúng ta không biết. Có thể sẽ có một con quỷ kì quái nổi danh tốt bụng ở trong vùng, hoặc một Lich thân thiện ăn vụn bánh mì qua ngày.”

Sau khi Iris hoàn tất tiết học vào buổi sáng, chúng tôi tới ban công của phòng Iris ở tầng cao nhất, và vừa chơi cờ vừa uống trà.

“Nếu bỗng dưng rời khỏi lâu đài, đoàn hiệp sĩ sẽ bị điều động để trở thành hộ vệ của em. Và em không được phép rời khỏi lâu đài một mình mà không có người hầu nào bên cạnh... Hơn nữa, chắc chắn chẳng có con quỷ hay Lich nào như thế cả. Làm ơn đừng xem thường chỉ vì em không hiểu biết về thế giới xung quanh chứ... ‘Teleport’ đến ô này.”

Iris di chuyển quân cờ trên bàn trong khi nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ.

Có vẻ như sau chuyện ngày hôm qua cô bé đã trở nên cảnh giác với tôi.

Rain ở bên cạnh tôi không hề tham gia cuộc trò chuyện mà chỉ đơn giản là rót trà vào trong chiếc cốc trống rỗng.

Sau khi di chuyển quân cờ của mình, tôi nói:

“Em không tin anh à. Ở trên thế giới này, có rất nhiều thứ không thể diễn tả theo lẽ thường được. Lấy ví dụ, thường thì người ta bắt cá ở

trên sông hoặc biển, nhưng em có biết cá thu đao lại được bắt ở những cánh đồng không?”

“Đó chắc chắn là một lời nói dối đúng không!?”

“T-thật đấy! Khi anh còn đang làm việc cho một quán ăn, họ bảo anh tới cánh đồng ở đằng sau để bắt cá thu đao!”

“Đó, đó là... chắc Onii-sama đã bị lừa rồi...”

Nghe thấy Iris vừa nói một lời khiếm nhã, Rain thì thầm vào tai cô bé:

“Công chúa Điện hạ Iris, Kazuma-sama không nói dối đâu. Cá thu đao được bắt ở cánh đồng thật đấy.”

“Thật ư!? Sao lại thế được... Em thà tin chó bay được trên trời còn hơn...”

“Anh chưa bao giờ nhìn thấy một con chó nào bay được trên trời cả, nhưng trước đây anh từng nhìn thấy một con mèo khạc ra lửa đấy.”

“Dối trá! Lừa đảo! Anh chắc chắn là một tên lừa đảo!”

“Thật đấy! Đồng đội của anh nuôi một con mà!!”

“Ka-Kazuma-sama, điều này thực sự rất...”

“Ngay cả Rain cũng! Chết tiệt, lần này tôi có nói dối đâu!!”

Nghe Rain nói vậy, tôi buồn bực đập bàn.

“Anh mất tập trung đấy, Onii-sama. Kế hoạch của em đã thành công! Được rồi, em thắng nhé!”

Nở nụ cười hợp với tuổi của mình, cô bé chiếu tướng tôi.

Phần 7

Gần đây Iris ngày càng trở nên lạnh lợi hơn.

Iris thẳng thắn và thành thật mà tôi biết đã không còn nữa.

... Thật ra thì, mặc dù thật tuyệt khi cô bé cười nhiều hơn, nhưng tôi nghĩ cô bé đang hoàn toàn xem thường tôi.

Và với tư cách là một game thủ, trong một trò chơi như thế này tôi không thể để thua mãi được.

Cho dù phải đánh mất phẩm giá của một người anh trai, tôi cũng cần phải phân rõ thắng thua với cô bé.

Đã gần một tuần kể từ khi tôi đến lâu đài này.

Iris thì ngày càng thân thiết, và tôi cũng đã quen với cuộc sống nơi đây.

— Chắc bây giờ là buổi trưa.

Hôm nay theo lịch trình thì Iris có lớp học đến tận 3 giờ chiều.

Hôm đó.

Sau khi thức dậy, thay vì rời khỏi chiếc giường êm ấm của mình, tôi vỗ tay.

Hành động này là để kêu gọi người quản gia ở trước cửa.

Một người đàn ông cao tuổi với mái tóc trắng và mặc trang phục quản gia xuất hiện.

“Tôi có thể giúp gì cho ngài, Kazuma-sama.”

Tôi nói với người đàn ông cao tuổi đang cúi sâu hành lễ phía trước tôi.

“Ông có thể pha giùm tách cà phê để giúp tôi tỉnh táo hơn được không, Sebastian?”

Đúng vậy, đây là quán gia riêng của tôi, Sebastian.

“Là Heidel thưa ngài.”

“Cảm ơn, Heidel.”

Rồi rồi, ông ta tên là Heidel.

Sau khi yêu cầu một tách cà phê từ ông quán gia Heidel, tôi lại nằm xuống giường.

Để bắt đầu một ngày mới, còn có một nhiệm vụ khác đang đợi tôi làm.

Lát nữa cô hầu Mary sẽ đến và thay ra trái giường.

Tuy nhiên, tôi sẽ không để cô ta dễ dàng thay ra trái giường đâu.

Cần phải cản trở cô ta hoàn thành công việc bằng mọi giá.

Đó là một thú vui tao nhã của một quý tộc.

Cái lần tôi bắt Darkness làm hầu gái cho mình, cô ta đã nói thế nên chắc không thể sai đâu.

Trước khi tiết học của Iris kết thúc, tôi đành phải trêu chọc cô hầu gái để giết thời gian vậy.

Cuối cùng thì cũng có tiếng gõ cửa.

“Chào buổi sáng Mary. Nhưng chắc cô cũng không nghĩ rằng tôi sẽ dễ dàng để cô thay khăn trải giường phải không? Đến đây đi, nếu muốn nhanh chóng thay khăn trải giường để đi làm việc khác, cô chỉ cần nói rằng. ‘Chủ nhân, làm ơn ...’”

Nhưng người tiến vào lại là Darkness.

“... Chủ nhân, làm ơn... gì cơ? Sao thế Kazuma. Đây, nói cho mọi người cùng nghe đi. Tiếp tục nào.”

Đằng sau Darkness với vẻ mặt nghiêm túc đến đáng sợ là Aqua và Megumin đang chết lặng.

“C-chủ nhân, làm ơn cho phép em được dùng chiếc khăn trải giường tràn đầy mùi hương của ngài...”

“Làm gì với chiếc khăn trải giường đầy mùi hương của ngài cơ? Gì chứ, chẳng phải với anh quấy rối tình dục là chuyện như cơm bữa sao? Đừng tỏ ra ngại ngùng nữa và nói mau đi! Nói với tất cả mọi người ở đây này!”

“T-tha cho tôi đi...! Nhân tiện, cô làm gì ở đây vậy Darkness!? Căn phòng này là chốn linh thiêng được dành riêng cho tôi! Ai cho phép cô đi vào hả!?”

Nghe lời quát bực dọc của tôi, lông mày Darkness bắt đầu nhíu lại... !

“Chứ anh nghĩ tôi ở đây để làm gì hả!? Đương nhiên là để lôi cổ anh về rồi! Anh định ở đây gây rắc rối cho họ bao lâu nữa, về với tôi ngay! Tại, tại sao anh luôn làm những điều không thể đoán trước được thế hả? Megumin đã luôn lo lắng liệu anh có gặp chuyện gì bất trắc không, đến mức con bé không thể say ngủ!”

“E-Em có lo lắng đến mức đấy đâu!? Chỉ là vài đêm không ngủ thôi. Đừng có mà hiểu lầm!”

Thấy Megumin đang hoảng loạn giải thích, mặc dù muốn truy vấn, nhưng tôi dừng lại khi nghe thấy những từ mà mình không thể lờ đi được.

“Đừng có đùa, tôi đã trở thành bạn chơi cùng với Iris rồi! Tôi muốn sống hạnh phúc trong lâu đài này, đừng hòng phá hoại cuộc đời yên bình của tôi!”

“Ngu ngốc! Chẳng có công việc nào như thế trong đất nước này cả! Nghe này, Kazuma. Anh chẳng có lí do gì để nán lại trong lâu đài này cả. Mọi chuyện sẽ tệ đi nếu cứ giữ một người đàn ông lai lịch không rõ ở trong lâu đài đấy!”

“Vậy thì tôi sẽ trở thành thầy giáo của Iris hay đại loại thế! Tôi sẽ rèn luyện cho cô Công chúa để bị lừa vì lạ lẫm về thế giới xung quanh thật tốt! Nhân tiện, còn cô thì sao? Nói về độ thiếu hiểu biết, cô cùng đẳng cấp với Iris đấy!”

“Tại sao, anh thật là...! Thầy giáo hử, tôi đã nghe mọi chuyện từ Claire rồi! Anh đang ảnh hưởng xấu đến Iris đấy! Mấy lần học lớp quân sự và kĩ năng chiến đấu, cô bé đã dùng những chiến lược hoang đường hoặc những phương pháp hèn hạ...! Không như những Mạo hiểm giả, hoàng tộc và hiệp sĩ phải chiến đấu với niềm kiêu hãnh của mình! Đừng có dạy cho cô bé cách chiến đấu vô liêm sỉ của anh nữa! Aqua, nói gì với anh ta đi!!”

Được Darkness gọi, Aqua hai tay chống nạnh và giận dữ nói:

“Đúng vậy, có mỗi mình Kazuma được sống trong tòa lâu đài này, thật không công bằng tí nào cả! Chẳng phải mọi người đã hợp tác cùng nhau để đánh bại những con Boss của quân đội quý vương sao!? Nếu Kazuma được sống trong lâu đài này thì tôi cũng phải được như vậy chứ!”

“Im đi Aqua, cô đang làm mọi thứ rối tung lên đấy!”

Mệt mỗi khi phải nghe Aqua lải nhải về sự bất công vì chỉ mình tôi được khen thưởng, Darkness đẩy con ngốc đó sang một bên và bước lên phía trước.

“Huh, sao nào? Sau thất bại lần trước cô vẫn muốn thách thức tôi sao? Mặc dù tôi đã nghĩ cô là một con ngốc cơ-bấp-che-mất-não, nhưng cô thực sự không biết rút kinh nghiệm là gì nhỉ. Tôi muốn sống một cuộc đời hạnh phúc vô lo vô nghĩ ở trong tòa lâu đài an toàn này. Cuốn xéo đi không cô lại khóc nhè lần nữa bây giờ!”

“... Được thôi, tôi sẽ xử lý anh. Mọi người, xin hãy ra ngoài đợi một lát.”

Darkness nói với tôi trong khi chỉ mặc chiếc váy một mảnh và không hề đem theo món vũ khí nào.

Nghe cô ta nói vậy, tôi nở nụ cười tự tin trong khi đám người còn lại tản ra bên ngoài căn phòng.

“Cô nghiêm túc sao? Bộ cô nghĩ rằng mình có thể thắng mà không cần đến bộ áo giáp và vũ khí ư? Nên nhớ hôm nay cô chỉ mặc có mỗi bộ váy đẹp nhưng mỏng manh. Nếu ăn phải một đòn tất sát từ ‘steal’ của tôi, cô sẽ vô cùng thâm thảm đấy.”

“Ngon thì làm luôn đi.”

Darkness coi lời tôi nói như gió thoảng qua tai và đáp lại cụt ngủn.

“... Cô có hiểu ý tôi không vậy? Nếu ăn mặc mỏng manh như thế này, cô sẽ hoàn toàn khóa thân sau ba đòn ‘steal’. Bây giờ xin tôi tha thứ vẫn còn kịp đấy...”

“Tôi đã nói là làm luôn đi.”

Darkness ngắt lời tôi và tiến một bước nữa lên phía trước.

“Hey, cô đang đùa tôi đúng không? Chuyện này thực sự ổn sao? Tôi sẽ làm thật đấy?”

“Tôi đã nói rồi, nếu anh dám thì làm đi! Chỉ có mình tôi và anh ở đây! Lại đây nào, nếu anh dám thì thử lột đồ tôi xem!”

Con ngọc này hoàn toàn không bận tâm về chuyện đó!

“Chờ chút, tôi hiểu rồi, chúng ta bình tĩnh nói chuyện đã nào!”

“Chẳng có chuyện gì để nói cả, tôi đã ngộ ra từ trước rồi! Anh có thể quấy rối tình dục người khác ở mức độ thấp, nhưng cũng chỉ là một tên hèn nhát không dám vượt quá ranh giới mà thôi, thử lột đồ tôi xem nào! Nếu anh lột đồ và đẩy tôi ngã xuống, anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn với tôi! Nếu có gan thì làm thử đi!”

“Cô chắc chắn thuộc Ero hệ! Đầu cô chỉ biết nghĩ những thứ Ero thôi à! Từ bây giờ tôi sẽ gọi cô là EroNess! Ahhhh gãy tay gãy tay mất! Tôi xin lỗi vì đã nói dối! Ai đó, ai đó cứu tôi với!” (Eroness: Nữ thần Ero)

Darkness dễ dàng nắm lấy cổ tay và dí mặt tôi xuống. Tôi gào khóc về phía cánh cửa để cầu cứu.

Và người đáp lại là ...

“Er, erm... Lalatina...! Xin đừng làm quá mức ...”

Iris đã kết thúc lớp học sớm và đến rủ tôi chơi cùng.

Trông Iris có vẻ hơi khiếp đảm, nhưng cô bé vẫn ngẩng đầu lên và nói.

Mặc dù trước đây từng bị Darkness tát, nhưng cô em gái can đảm vẫn cố gắng giúp đỡ tôi—

“Công chúa Iris, người không thể bênh vực gã này được! Hắn là một con thú dâm dục đội lốt người đấy. Hắn sẽ tắm chung với bất kì cô gái nào trong tầm mắt, hoặc ăn trộm quần lót của họ bằng skill của mình. Tên này là loại người như vậy đấy. Tôi sẽ làm vật hi sinh, nên Công chúa Điện hạ làm ơn hãy đợi ở bên ngoài đi...!”

Chờ cho Iris đi, tôi sẽ cho con mắt này ném trái địa ngục đúng những gì cô ta đã nói.

Nói một cách cụ thể thì đó là lột sạch.

Đừng có mà tưởng bỏ tôi sẽ nhịn mãi nhé ...!

Nghe Darkness nói vậy, tinh thần Iris có vẻ trở nên sa sút.

“.....”

Cô bé chẳng nói thêm gì, và rơi vào trầm lặng trong sự cô đơn.

“Ugh... C-công chúa Iris...”

Thậm chí cả Darkness cũng không biết phải làm gì với Iris.

Nhìn dáng vẻ cô đơn của Iris, tôi giữ nguyên tư thế và hét lên:

“Hey~ sao lại làm Công chúa buồn hả, cô thực sự là kẻ tồi tệ nhất, đau đau đau!”

“Anh im đi!... Điện hạ Iris, làm ơn hãy nghe tôi nói. Ở Axel gã này có một căn bệnh thật, và thực sự có chút danh tiếng khi làm Mạo hiểm giả. Bạn bè của gã này sẽ lo lắng nếu hấn ta mất tích. Hôm nay chúng tôi đến đây cũng chỉ vì lo lắng cho hấn... Đó là lí do tại sao, nên Điện hạ làm ơn có thể để hấn trở về không?”

Nghe Darkness nói vậy, Iris nhẹ nhàng gạt đầu với gương mặt đượm buồn.

“... Chị nói đúng. Xin lỗi vì đã quá ngang bướng...”

Cố lên Iris, chỉ một chút nữa thôi!

Đừng bỏ cuộc như thế chứ, em nắm trùm ở đây mà, em hoàn toàn có thể làm theo ý mình chứ!

Iris vốn đang cúi thấp đầu bỗng ngẩng lên và đối mặt với Darkness.

“Lalatina, nếu vậy thì, ít nhất tối nay ... Em có thể tổ chức một bữa tiệc chia tay không ...?”

Cô bé bần khoản cầu xin.

Phần 8

Một bữa dạ tiệc dành cho quý tộc và hoàng gia.

Chỉ đơn giản là quá mức xa hoa.

“Này Kazuma, món này cực ngon luôn! Món này là dưa hấu tươi đi kèm với chân giò hun khói! Còn đây là dưa lưới trông rất tươi ngon, nó thực sự rất mọng nước.”

“Kazuma, Kazuma, món này cũng ngon lắm... Nhoàm. Sushi phết bánh pút-dinh cao cấp đi kèm với wasabi và nước tương! Tôi không biết đây là món gì, nhưng vị ngọt dính được hòa quyện với vị của nước sốt, khiến nó sền sệt nhưng không ngấy ...!”

(Wasabi: <https://vi.wikipedia.org/wiki/Wasabi> Tương tự như mù tạt của Việt Nam)

Nhìn những người đồng đội của mình ăn ngẫu nhiên, tôi nhận ra những người bình thường như chúng tôi hoàn toàn không hợp với nơi đây.

Vì đã mượn com lê và váy từ lâu đài để mặc vào, nên trông bề ngoài chúng tôi cũng khá hợp với sự kiện này. Tuy nhiên, chắc chắn khí chất của chúng tôi hoàn toàn khác khi so sánh với những vị khách còn lại.

Vài người pha chế rượu được thuê trong dịp này đứng ở góc phòng và pha chế cốc-tai theo yêu cầu của khách hàng. Nhưng Aqua cảm thấy rất phiền phức khi phải dành vài giây để tới chỗ họ, nên cô ta đã kéo cả chiếc bàn chất đầy đồ ăn đặt ở ngay phía trước những người pha chế rượu và bắt đầu ăn uống ở đó.

Còn đằng sau tôi, Megumin đang vội vàng lấp đầy cái dạ dày rỗng của mình.

Thường thì sẽ có ai đó cảm thấy ngượng vì điều này nhảy ra kiểm chế họ lại...

“Quý cô Dustiness, với một người không thích tiệc tùng như cô thì thật hiếm khi được nhìn thấy ở một bữa tiệc như thế này! Ara, tôi thực sự rất vui khi đã đến đây tối nay! Nhờ việc đó, tôi mới có thể nhìn thấy một mỹ nhân như cô!”

“Quý cô Dustiness, dạo này cha cô – Lãnh chúa Ignis có khỏe không? Hồi còn trẻ tôi đã từng phục vụ dưới trướng Lãnh chúa Ignis ...”

“Ahh, Quý cô Dustiness! Cảm ơn Nữ thần May mắn Eris vì đã cho tôi gặp được cô tối nay! Nghe danh tiểu thư nhà Dustiness xinh đẹp đã lâu, nhưng cô còn đẹp hơn cả những gì tôi tưởng tượng...!”

“Thực sự là trăm nghe không bằng một thấy! Thậm chí cả sự diễm lệ của bông hoa ánh trăng bí ẩn cả thế kỉ mới nở một lần cũng phải âm thầm trước vẻ đẹp của cô! Tôi biết có một nơi rất hợp với hai ta. Sau khi bữa tiệc này kết thúc, liệu tôi có vinh dự được hộ tống cô không?”

“Không không không, thưa ngài, Gia tộc của ngài có lẽ chưa đủ tư cách hộ tống Quý cô Dustiness. Hãy cho phép tôi...”

Darkness đã bị một đám quý tộc bao quanh, đắm chìm trong những lời nịnh nọt bốc mùi chua chát.

Còn về bản thân Darkness, cô ta nhã nhặn từ chối tất cả lời mời của họ với nụ cười mỉm trên môi, dường như cô ta đã quen với những tình huống như thế này.

“Cảm ơn tất cả mọi người vì sự đón tiếp nồng ấm này. Bởi vì tôi vẫn chưa quen lắm với những bữa tiệc, thế nên mong mọi người hãy đối xử tốt với tôi.”

Tôi thực sự muốn hỏi lại ‘cô là ai thế?’

Khuôn mặt Darkness co giật khi phải diễn sâu để trở thành một quý cô dịu dàng kín đáo.

Có lẽ cô ta cũng đang khá là mệt mỏi.

Thế nhưng, Darkness thực sự rất nổi tiếng.

Và những kẻ vây quanh cô ta đều rất đẹp trai với mái tóc vàng và cặp mắt xanh.

...

“Vậy ra cô ở đây à, Lalatina.Ồ, cô thực sự rất nổi tiếng nhỉ, Lalatina. Bộ váy hôm nay trông rất hợp với cô đấy, đồng ý không, Lalatina?”

Tôi đột nhiên thông dong bước đến chỗ cô ta và liên tục gọi bằng cái tên Lalatina, khiến Darkness phun ra rượu đỏ ở trong miệng.

“Puah! Khụ khụ, x-xin lỗi!”

Đám quý tộc quanh cô ta đều quay sang nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên trong khi Darkness lau miệng bằng một chiếc khăn tay với đôi mắt ngấn nước.

“Lời nhận xét bất ngờ này là sao vậy, chiến hữu Mạo hiểm giả Satou Kazuma-sama? Sẽ khá phiền phức nếu anh cứ gọi tôi bằng cái tên đó ở những nơi như thế này đấy. Vẫn biết là anh thích đùa giỡn, nhưng

chẳng phải trò đùa đó sẽ khiến mọi người hiểu nhầm về mối quan hệ giữa chúng ta hay sao?”

Cô ta vẫn giữ nụ cười trên môi và nhấn mạnh vào đoạn ‘chiến hữu Mạo hiểm giả’.

Thiệt tình, cô là ai thế?

Nghe Darkness nói vậy, sự căng thẳng của lũ quý tộc nhẹ đi phần nào.

“Haha, nghe anh ta gọi thẳng tên Quý cô Dustiness làm tôi giật cả mình. Để bảo vệ người dân khỏi lũ quái vật và cũng là sở thích cá nhân, Quý cô Dustiness đã tham gia công việc của Mạo hiểm giả. Ara ara, suýt nữa là tôi đã nghĩ rằng mối quan hệ của họ thân thiết hơn mức bình thường rồi.”

“Nói hay đấy. Tuy nhiên, quả đúng là chiến hữu của Quý cô Dustiness, trò đùa của anh ta thực sự trúng tim đen. Tuy đó chỉ là lời nói đùa, nhưng tôi vẫn thấy ghen tị với việc anh ta được gọi thẳng tên Quý cô Dustiness.”

“Đúng vậy, tôi cũng ước được như anh ta... Nhắc mới nhớ, Quý cô Dustiness đã đính hôn với ai chưa vậy? Nếu chưa, cho phép tôi tự tiến cử thành người may mắn được gọi thẳng cô bằng tên riêng...”

“Không, suốt thời gian qua tôi đã luôn cầu hôn Gia tộc Dustiness, vinh dự đó phải dành cho tôi mới đúng ...”

Đám quý tộc lại bắt đầu thuyết phục Darkness một lần nữa, vừa tự ngăn cản lẫn nhau, vừa không chịu để Darkness ở một mình.

Đám công tử đẹp mã lắm tiền lắm quyền đó thật ấn tượng.

Họ đều rất cố chấp và tràn đầy tự tin.

Ngay trước khi tôi định quăng cho bọn họ một quả bom nữa để trêu đùa cô ta.

“— Với một người đã lập nên rất nhiều chiến công trong những năm gần đây như Quý cô Dustiness, có một ứng cử viên thích hợp hơn cả. Và ít nhất không phải là bất cứ ai trong những quý ngài tụ tập ở đây tối nay.”

Bằng giọng nói kiêu ngạo, gã đàn ông vừa chen vào cuộc hội thoại trông rất quen mắt.

Mái tóc thưa cùng cơ thể đầy lông lá, một gã đàn ông trung niên to béo.

“Lãnh chúa Alderp, lời nhận xét đó thực sự khiến chúng tôi đau lòng đấy...”

Đương nhiên tôi không thể nào quên được kẻ đã cố buộc tội tôi và đem ra xét xử – tên lãnh chúa của thành phố Alex.

“Thế quái nào mà ông lại ở đây?”

“Mày, là mày! Tất cả chỉ tại mày đã dịch chuyển lối của Pháo đài vào biệt thự khiến ta phải mất công xây lại nó! Trước khi căn biệt thự ở Axel hoàn thành, ta đành phải ở tạm trong tòa lâu đài ở trong thủ đô! Và tại sao một tên thường dân lại dám dùng ‘thế quái nào’ trước mặt ta hả!? Gọi là Lãnh chúa Alexei!”

Alderp tức giận hét vào mặt tôi.

Vậy là tên già khú này còn có cả một tòa lâu đài cơ đấy, giàu thật.

“Nhân tiện, Lãnh chúa Alderp, người đàn ông có thể xứng đôi với Quý cô Dustiness là ai vậy? Tôi đã nghe vài tin đồn rằng ngài bị ám ảnh với Quý cô Dustiness, lẽ nào...”

Đang quấy rầy Darkness thì bị gã kia gián đoạn, đám người bực mình nói mĩa mai.

“Đương nhiên không phải ám chỉ tôi. Ahh, và cũng không phải là con trai tôi. Với Quý cô Dustiness, ngoài gia tộc danh giá, chúng ta còn phải xét đến những thành tựu mà chính cô ấy đã đạt được. Và vì vậy, chỉ có duy nhất một người xứng đôi với Quý cô Dustiness.”

Với khuôn mặt tự tin, Alderp nói đầy bí ẩn.

Một người đàn ông có những thành tựu ngang ngửa với Darkness.

“Ông đang nói về tôi hả?”

“Im ngay không là mọi chuyện rồi hết cả lên bây giờ! Ra chỗ khác chơi với Aqua hoặc Megumin đi!”

Có lẽ cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa, lớp mặt nạ giả tạo của Darkness bắt đầu rạn nứt, cô ta la mắng tôi.

Alderp không thèm để ý đến màn đối thoại của chúng tôi, và mỉm cười nói.

“Người đó là chỉ huy quân đội của chúng ta cùng với Đức Vua ở trong cuộc chiến chống lại quân đội quý vương, Hoàng tử Đệ nhật Jatis Điện hạ. Thường thì, Quý cô Dustiness sẽ phải lấy một người chồng để thừa kế danh hiệu của cha mình, nhưng họ chỉ cần nhiều con và để đưa sinh mệnh hơn thừa kế gia tộc Dustiness.”

Nghe thấy vậy, những người quý tộc rơi vào trạng thái trầm lắng.

“Vói một người xem việc chiến đấu ở tiền tuyến là một thói quen như Lãnh chúa Dustiness, và nhờ chiến công đánh bại rất nhiều tên Boss của quân đội quý vương, quý cô Dustiness cũng là một anh hùng quốc gia. Cưới con gái của ngài vào hoàng tộc sẽ là một phần thưởng xứng đáng dành cho Lãnh chúa Dustiness. Và họ chắc chắn sẽ sinh ra những người thừa kế khỏe mạnh, xinh đẹp và xuất chúng... Các ngài thấy sao, họ là một cặp hoàn hảo đúng không?”

Tôi chợt nhớ ra lão già khú đế này từng bị ám ảnh bởi Darkness.

Có lẽ nào lão đã nhận ra rằng cho dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì cũng không chạm được đến Darkness và cuối cùng đã bỏ cuộc?

“Ch-chấn chấn rồi...”

“Đúng là một cặp đôi trời sinh...”

Nghe thấy những lời đó, đám quý tộc miễn cưỡng lùi lại.

Khi Darkness chuẩn bị nói điều gì đó.

“Hey, thế còn mối quan hệ phức tạp giữa tôi và cô thì sao? Lalatina, cô định bỏ rơi tôi à!?”

“!?” x3

Tất cả mọi người đều bị sốc trước lời tiết lộ của tôi.

“Anh anh anh, anh đang nói cái gì vậy chứ...! Sai rồi, thật là một trò đùa không thể tưởng tượng nổi, Kazuma-sama. Chẳng phải tôi đã nói rằng vào những dịp như thế này tính láu cá của anh sẽ gây rắc rối cho tôi hay sao?”

Darkness vươn tay về phía tôi với nụ cười trên môi, như thể cô ta muốn khoác tay với một người bạn thân thiết.

Tôi đã khéo léo né tránh chúng.

“Lalatina, hay nhớ lại những khoảng khắc ngọt ngào khi hai ta ở cùng nhau! Chẳng phải chúng ta đã cùng sống chung dưới cùng một mái nhà hay sao, và thậm chí còn tắm cùng nhau nữa!? Chẳng phải cô đã kì lưng cho tôi à!? Gần đây khi chúng ta đùa giỡn cô còn gọi tôi là Chủ nhân nữa...”

“Kazuma-sama, vài chuyện không thể tưởng tượng nổi sẽ xảy ra nếu những trò đùa của anh đi quá xa đấy!”

Để chống đỡ lại đợt tấn công của Darkness, tôi ngoảnh người lại đối đầu chính diện, rồi siết chặt bàn tay mình với bàn tay cô ta, cả hai bên đang giằng co lẫn nhau.

“Ara, có chắc chắn cách này ổn không Lalatina!? Cô định phô diễn sức mạnh quái vật của mình trước mặt các Lãnh chúa và Quý tộc sao!? Tôi đã sai khi làm rối mọi chuyện lên, nhưng chẳng phải cuối cùng thì cô cũng phải kết hôn ư? Với tư cách là một quý tộc, sẽ thật tệ nếu cô không lấy được chồng ở tuổi này nhỉ? Đây cô gái trẻ, nếu cô phô diễn sức mạnh đó ra, sẽ không có ai thèm lấy cô đâu aahhhhhh!?”

“Ara ara, Kazuma-dono, anh diễn sâu quá rồi đấy! Tôi mới chỉ hơi dùng lực thôi mà sao trông anh đau quá vậy! Tôi tự hỏi nếu tôi mà nghiêm túc thì chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ!? Anh có muốn nếm thử sức mạnh của tôi sau khi lên cấp không hả!?”

“Cô đang đùa hơi quá đấy Dustiness-sama!”

Phần 9

—Tôi chỉ cảm thấy hơi áy náy một chút.

Đúng hơn là, thấy Darkness trở nên nổi tiếng, tôi chợt cảm thấy bực mình và bỗng nhiên muốn ra chọc tức cô ta.

Đó là cảm giác không bằng lòng khi phải thấy một người bạn khác giới rất thân thiết nhưng lại không muốn hẹn hò trở thành bạn gái của ai đó.

Mấy hôm trước tôi đã bị phần thưởng che mờ mắt và cố vũ cho cuộc hôn nhân của Darkness, nhưng giờ đây khi đã trở nên giàu có tôi lại muốn gây trở ngại.

Nói ra thì khá xấu hổ, nhưng tôi thực sự rất ngang bướng.

Đáng lẽ ra bữa tiệc được tổ chức để vinh danh tôi, nhưng nhờ công Darkness đã thu hút hết mọi sự chú ý, hầu như tôi đã bị cho ăn bơ.

... Đương nhiên tôi sẽ không cảm thấy vui về đám quý tộc xung quanh, và cũng chẳng cảm thấy cô đơn.

Một số thiếu nữ quý tộc đang nói chuyện với Aqua và Megumin, hỏi họ về nhãn hiệu dầu gội mà họ dùng và loại sữa tắm nào mà họ thích.

Yup, miễn là chịu ngậm miệng vào thì bọn họ trông vẫn ổn.

.... Tuy nhiên, tôi không hề ghen tị hoặc gì gì đó đại loại thế đâu...!

“—Anh đang làm gì ở đây thế?”

Thấy tôi đang dựa lưng vào bức tường ở góc phòng và quan sát mọi người vui đùa, Iris tới gần để bắt chuyện.

“Iris, đúng là Iris có khác! Em thật dịu dàng và chu đáo Iris! Ở trong bữa tiệc anh đã luôn cô đơn một mình, đúng là một cô em gái tuyệt vời, Iris!”

“Đ-đâu có...”

Nghe tôi khen ngợi, Iris thấp giọng lẩm bẩm và cúi khuôn mặt đỏ bừng.

Oh?

Gần đây, cô bé sẽ không hề do dự đi đến chỗ tôi và cãi lại, nhưng tối nay cô bé thực sự rất ngoan ngoãn.

Vói khuôn mặt ửng đỏ, Iris đến bên cạnh tôi và dựa lưng vào bức tường.

Bởi bữa tiệc được tổ chức ở trong lâu đài, nên bà chị Claire phiền toái đó sẽ không quấy lấy người Iris nữa.

Iris ngấm nhìn đại sảnh tráng lệ.

“Bắt đầu từ ngày mai trở đi, lâu đài này sẽ lại trở nên yên tĩnh. Bởi vì người đã khiến Claire tức giận và làm phiền Rain đã trở về.”

Dựa lưng vào bức tường, Cô bé thấp giọng nói.

“Trong suốt tuần qua, hai người bọn họ luôn xem anh là cái gai trong mắt mà. Nhân tiện, chẳng phải mọi thứ sẽ tuyệt hơn nếu lâu đài này trở nên yên tĩnh hay sao? Trong biệt thự anh ở, chẳng có ngày nào yên ổn cả. Nếu có một điều ước, anh sẽ ước được sống yên bình suốt đời.”

Iris đang dựa lưng vào tường thỉnh thoảng liếc nhìn tôi và nở nụ cười đượm buồn.

... Chuyện gì đang xảy ra vậy, nhìn cô bé cô đơn như thế này lồng ngực tôi bỗng quặn thắt.

Tôi là một gã dễ tán đến vậy sao?

“Bởi vì ngay từ ngày đầu tiên anh đã luôn coi em như một đứa em gái, đáng lẽ ra anh không nên nói điều này, nhưng Iris, chỉ sau một tuần mà em đã bám dính lấy anh như vậy...”

Để tránh bị nhận ra rằng mình rung cảm trước một con nhóc mười hai tuổi, tôi thử chuyển chủ đề.

“Em đã làm phiền anh ư?”

Thấy cô bé ngược lên và nói trong e thẹn, tôi lại càng bị dao động hơn.

“Không, đương nhiên là anh rất hạnh phúc. Thế nhưng, anh vẫn chẳng hiểu tại sao một kẻ như anh lại được em yêu quý đến thế.”

Phải vất vả lắm tôi mới có thể giữ cho bản thân không bị nói lấp, Iris bỗng bật cười.

Và rồi...

“Đây là lần đầu tiên em gặp một người như anh đấy. Những người khác đều luôn đi theo lo lắng cho em. Chỉ có duy nhất một người kiêu ngạo, vô lễ, vô tình, và bất chấp việc đối phương thuộc hoàng tộc vậy mà vẫn dạy đủ thứ kì quái. Anh ta chẳng hề có tí người lớn nào khi dùng mọi cách để tranh đua với em ...”

“Hey, có ai bảo em liệt kê những thứ mà em không vừa ý về anh đâu. Chẳng phải anh đang hỏi em thích anh ở điểm nào sao?”

Nghe những lời của Iris, vẻ mặt tôi trở nên ngò vục.

“Nhưng em đang liệt kê những lí do em thích anh mà?”

Cô ấy nói bằng nụ cười hạnh phúc...

Chết tiệt, cô bé dễ thương quá!

Hết Eris-sama rồi lại Iris– tại sao luôn có một rào cản lớn giữa tôi và những cô gái đứng đắn hết thế này?

Không không, tôi chỉ coi Iris là em gái.

Chỉ coi cô bé như một đứa trẻ mười hai tuổi thôi!

“Nhân tiện, trong trò chơi đó em đã thắng nhiều lần hơn, nên em là người giỏi hơn phải không?”

“Này, em có ý gì vậy, đến phút cuối tỉ số đang là 50-50 mà, nói chính xác thì, anh có nhiều chiến thắng áp đảo hơn. Nếu chúng ta chơi tiếp, chắc chắn anh sẽ thắng.”

“Anh không thể thành thật chấp nhận thất bại của mình sao? Onii-sama trẻ con quá!”

“Ara, tuyên bố thắng lợi của mình trước mặt một đứa trẻ, chẳng phải em cũng là trẻ con sao!?”

Cụ cãi với Iris được một thoáng, chúng tôi cuối cùng cũng cảm thấy chán và lại dựa lưng vào tường.

Thật là, đến phút cuối vẫn tỏ ra cứng đầu thế à.

Mặc dù nói thế, nhưng gần đây, dù Iris và tôi đang cãi nhau, cô bé trông vẫn rất vui vẻ.

Sau đó, Iris và tôi không nói thêm gì mà chỉ lơ đãng nhìn về bữa tiệc đằng xa.

Suốt tuần qua chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện, và tôi vừa khiến cô bé tức giận nhưng cũng vừa làm cô bé cười. Nhưng vì lí do nào đó, không khí giữa hai người trở nên trầm lắng.

Aqua và Megumin đang mải mê ăn uống. Còn Darkness thì vẫn bị đám quý tộc vây quanh người.

“Quãng thời gian ở cùng anh trong suốt tuần này nhất định sẽ trở thành những hồi ức đáng quý...”

Nhìn cảnh tượng đó, Iris tự lẩm bẫm một mình.

“Em thật sự rất ghen tị với Lalatina. Chắc ngày nào chị ấy cũng đều sống vui vẻ...”

Cô bé nở nụ cười cô đơn.

... Chỉ sau có một tuần cô bé đã thân thiết với tôi đến như thế.

Nếu tôi trở về, cô nhóc này sẽ phải kiểm chế tính cách của mình để hoàn thành nghĩa vụ là một hoàng tộc và cư xử như một đứa trẻ ngoan ngoãn không bốc đồng.

... Liệu có cách nào để tôi ở lại trong lâu đài này không nhỉ?

Vậy yêu cầu cô bé bỏ nhiệm tôi làm hiệp sĩ của mình thì sao?

Không không không, kể cả với sức ảnh hưởng của Iris và Darkness, chẳng đời nào một tên yếu đuối như tôi có thể tham gia vào Đoàn hiệp sĩ được. Và lại kiểu gì tôi chả bị đuổi ra ngoài với lý do là đã ảnh

hưởng xấu đến Iris, và tôi cũng chẳng thực sự giúp ích gì cho lâu đài này.

... Có lẽ sẽ có một tên Boss của quân đội quý vương tấn công nơi này?

Nếu có thể đánh bại tên Boss của quân đội quý vương một cách hoành tráng, địa vị của tôi ở đây sẽ được những người khác công nhận, và mong ước nhỏ nhoi sẽ thành hiện thực.

Chắc cũng chẳng cần tới một việc vĩ đại như thế, điều tôi muốn là một chiến công sẽ giúp tôi được quyền ở lại thủ đô.

Có linh cảm nếu tôi làm thế sẽ thì số người phản đối sẽ ít hơn một chút...

Trong lúc tôi đang yên lặng nghĩ về chuyện này, Iris nói:

“Em chỉ muốn trở thành một Mạo hiểm giả như Lalatina thôi. Mọi thế hệ của hoàng gia đều sở hữu thiên phú trong việc sử dụng phép thuật phải không?? Có lẽ em sẽ không thể trở thành một Thập tự quân như Lalatina... Nhưng một pháp sư hoặc tu sĩ thì sao? Hoặc có lẽ là... một đạo tặc, trở thành một người như Đạo tặc Hào hiệp đang được cả thành phố nhắc đến tên cũng tốt! Nhưng nếu em nói rằng mình muốn trở thành một đạo tặc liệu Claire có tức giận không?”

Nói xong, cô bé bật cười khúc khích...

“... Hmm? Em vừa nói gì cơ?”

Iris đột ngột ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi, và nghiêng đầu bối rối.

“Onii-sama, anh không biết về Đạo tặc Hào hiệp được cả thành phố nhắc đến tên ư? Dường như anh ta đã đột nhập vào nhà của những

quý tộc có tiếng xấu và trộm đi những tài sản họ đã kiếm được bằng cách bán thiu. Và ngày hôm sau, một quỹ từ thiện lớn sẽ được quyên góp cho trại trẻ mồ côi của Giáo hội Eris... Đó là lí do họ gọi anh ta là Đạo tặc Hào hiệp.”

Đạo tặc Hào hiệp ư...

“Là một phần của hoàng gia, có lẽ em không nên thừa nhận một tên trộm như là Đạo tặc Hào hiệp... nhưng anh thử nghĩ xem, chẳng phải anh ta rất ngẫu sao? Em có thể bị xếp vào bên sẽ bị trộm... Nhưng kể cả thế, em vẫn có ước mong thoát qua với danh hiệu đó.”

Khi nhìn đôi mắt tỏa sáng của Iris, tôi tự dung cảm thấy ghen tị với tên trộm mang mặt nạ mà mình chưa gặp bao giờ và muốn bắt hắn ngay lập tức.

... Bắt giữ tên đạo tặc hào hiệp ư?

“... Tập xác định đi tên kiaaaaa!”

Phần 10

“Darkness! Dark—ness! ... Ah, tuyệt vời, Claire cũng ở đây luôn!”

“Tại, tại sao anh lại mò đến đây nữa hả...Tôi bận lắm, chẳng phải tôi đã bảo anh biến đi chỗ khác chơi sao?”

“T-tôi có thể giúp gì cho anh, Kazuma-dono...”

Tôi chạy về phía Darkness và Claire, trông họ có vẻ khó chịu vì tôi đã gián đoạn cuộc trò chuyện.

“Hai cô, nghe này! Chẳng phải thủ đô đang gặp rắc rối lớn hay sao!?”

Nghe tôi nói vậy, trông họ khá bối rối.

“Ừ thì, gần đây đúng là chúng tôi đang gặp rắc rối. Công chúa Điện hạ đang chịu ảnh hưởng xấu bởi một Mạo hiểm giả, và nếu tin tức ngài ấy gọi gã Mạo hiểm giả đó là Onii-sama truyền đến tai Đức vua, hẳn ta chắc chắn sẽ rơi đầu.”

“Đúng như Quý cô Dustiness đây đã nói, tôi không hề có ý định che giấu cho anh khi Đức vua quay về từ tiền tuyến đâu. Tôi sẽ báo cáo trung thực những chuyện đã xảy ra trong lâu đài này.”

“Không, không phải chuyện đó! Tôi chỉ chơi cùng một cô gái trẻ cô đơn khi cha mẹ vắng nhà thôi! Mà bỏ chuyện đó qua một bên đi!!!”

Tôi nói đủ lớn để đám quý tộc có thể nghe được.

“Điều tôi muốn nhắc đến là gã Đạo tặc Hào hiệp đang lộng hành trong bóng tối! Tôi vừa biết được tin về gã đó! Tên trộm đó đang nhắm đến những quý tộc sống ở trong thủ đô đấy!”

“Đúng, đúng là như vậy, có vẻ như nhà một số quý tộc với danh tiếng xấu đã bị gã đó đột nhập...”

“Anh đang muốn nói điều gì vậy, Kazuma-dono.”

Trước khuôn mặt nghi hoặc của hai đại quý tộc, tôi tự dùng ngón tay cái chỉ vào ngực mình.

“Tôi sẽ bắt giữ tên Đạo tặc hào hiệp đang phá hoại sự yên bình trong thành phố đó.”

“Ah?” x2

Darkness và Claire đã hoàn toàn choáng váng.

Cùng lúc đó, tiếng ồn ào trong đám quý tộc vang lên.

“Vói một tên trộm mà ngay cả đoàn hiệp sĩ và cảnh sát điều tra kĩ thế nào đi nữa cũng không thể lần ra manh mối nào, thế mà anh ta vẫn muốn bắt giữ sao?”

“Nhắc mới nhớ, cái gã đáng nghi ngờ luôn la cà xung quanh đó là ai vậy? Nãy giờ tôi đã để ý đến hắn.”

“Shh! Tên xấu xí đó hình như là động đội của Quý cô Dustiness...”

“Là gã đó ư!? Hắn trông giống một người bình thường hơn là một Mạo hiểm giả đấy!?”

“Tôi nhớ rằng hắn là một tên Hikimori làm bạn chơi cùng công chúa Iris. Tôi đã nhìn thấy hắn được hầu gái phục vụ ở sân và ngủ nướng đến tận buổi tối.”

Này lũ quý tộc kia, tôi nghe thấy đó.

Nhưng tôi quyết định bỏ qua lời thì thầm của bọn họ.

“Nhìn này, tôi rất thân với Darkness và cô ấy là một quý tộc phải không? Theo quan điểm của tôi, thì cái gã gọi là Đạo tặc hào hiệp chuyên đi trộm cắp từ nhà những quý tộc đó, không quan trọng liệu hắn nổi tiếng như thế nào với những người yếu đuối, hắn vẫn sẽ là kẻ thù của tôi. Dù sao thì, biết đâu hắn lại chọn nhà của Darkness làm mục tiêu thì sao.”

“Này này! Gia đình tôi chẳng hề làm chuyện gì xấu để thu hút sự chú ý của tên Đạo tặc hào hiệp nhé!?”

Để đáp trả câu hỏi xoắn đ̣ây nghiêm túc của Darkness, tôi nắm chặt lấy năm đ̄ấm của mình và nói to.

“C̄o không đồng ý sao, Darkness, với một tổ đ̄oì ngay cả Boss của Quân đ̄oì Quỷ vương cũng có thể đ̄ánh bại, chúng ta chắc chắn có đ̄ủ khả năng để giải quyết vụ này. Dù sao thì, chúng ta không chỉ cứu Thị trấn Axel, mà còn giải quyết những nguy cơ ở Alcanretia và cả Quê hương của Hồng ma tộc! Việc chúng ta xuất hiện ở thủ đ̄ô đã là đ̄ịnh mệnh rồi. Dù h̄n ta là Đạo tặc hào hiệp đi chẳng nữa, trộm cắp vẫn là tội ác. Chúng ta không thể bỏ qua chuyện này đ̄ược!”

“Đúng, đúng vậy... Nhưng với một người chẳng biết công lí là gì như anh, anh đang có mưu đồ gì vậy? Rốt cuộc thì anh muốn gì?”

Có vẻ như Darkness hoàn toàn không thể chấp nhận vụ này và nhìn tôi ch̄m ch̄m bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Nghe này, nếu có thể bắt đ̄ược tên trộm đ̄ó, tôi sẽ đ̄ược ăn bám ở trong lâu đ̄ài này...”

“Tôi, tôi chưa bao giờ thấy người nào mặt dày như anh...”

Khi Claire chết l̄ng từ n̄y đến giờ đang chuẩn bị nói điều gì đ̄ó.

“Thật tuyệt vời!”

Một gã quý tộc cổ vũ cho tôi.

Và lũ quý tộc còn lại cũng bắt đ̄ầu tham gia...

“Đúng như mong đ̄oì từ chiến hữu của Quý cô Dustiness! Ahhh, không, tôi chẳng hề làm điều gì xấu trong quá khứ để tên trộm nhắm đến tôi làm mục tiêu cả.”

“Có vẻ như anh ta là người đã từng chiến đấu với lũ Boss của quân đội Quỷ vương trước đây. Với anh ta việc bắt giữ tên trộm đó sẽ dễ như trở bàn tay thôi.”

“Mặc dù tôi chẳng có điều gì đáng để che giấu cả, nhưng mọi chuyện sẽ tốt hơn nhiều nếu tên trộm đó bị bắt đấy! Đương nhiên, tôi không hề cảm thấy tôi sẽ bị tên trộm đó nhắm đến đâu.”

Đám người này dễ dụ thật.

... Nhưng đây chính là hiệu quả mà tôi muốn.

Bằng cách này, tôi có thể tiếp tục ở lại trong lâu đài với lời giải thích rằng để bắt giữ tên trộm.

Nếu tên trộm bị bắt, tôi vừa có thể chính thức ở lại đây vừa được tặng kèm thêm một vài phần thưởng nữa.

Thậm chí kể cả khi tôi không thể bắt được hắn, cuộc điều tra kéo dài càng lâu, thì tôi càng được ở cùng Iris lâu hơn.

Đôi mắt của Iris ở phía sau tôi tràn đầy sự đầy chờ mong.

Em thực sự rất thích nhìn Onii-sama của mình hành động à!

Để hết mọi chuyện lại cho anh đi, sau khi lười biếng ở lâu đài thêm một thời gian nữa, chắc chắn anh sẽ bắt được tên trộm đó!

Claire nhìn chăm chăm vào tôi rồi trầm tư suy nghĩ một lát, và rồi vỗ nắm tay vào lòng bàn tay như thể cô ta đã nhận ra điều gì đó.

“Tôi hiểu rồi, vậy thì Kazuma-dono, làm ơn hãy chuyển đến nhà của một quý tộc mà anh đoán rằng sẽ bị tên trộm nhắm đến và canh gác ở đó. Nếu có thể bắt giữ tên trộm, tôi có thể xem xét việc để anh sống ở

trong lâu đài... Mọi người, hãy cố gắng hết sức để giúp đỡ Kazuma-dono nhé!”

... Huh?

Chương 3:

Hãy ban tặng thiên phạt tới tên Đạo tặc Hào hiệp đẹp mã này

Phần 1

Tôi đã tính sai.

Kế hoạch ban đầu là kéo nhây cái cuộc điều tra này, như thế tôi có thể ở chùa trong lâu đài.

Sau tối đó, sáng hôm sau.

“Thật là, bộ anh sẽ chết nếu không vướng vào rắc rối hay sao vậy? Anh thậm chí còn lôi tất cả chúng ta vào. Chẳng còn cách nào khác, thế thì em sẽ hỗ trợ anh lần này, đừng có phàn nàn gì về em nữa đấy. Kazuma thật nhiều sự quá mà!”

“Đúng thế! Như vậy, anh sẽ không thể xem bọn tôi là lũ rắc rối được nữa! Vì anh là đồng đội của bọn tôi, chúng tôi sẽ hỗ trợ anh. Cả đám không bỏ rơi anh đâu!”

Hai kẻ không làm gì ngoài ăn ở buổi tiệc tối qua đang hùng hổ nói với tôi. Tôi không yêu cầu họ giúp tôi bắt kẻ trộm, nhưng sau khi giải thích tình hình thì họ lại dùng cơ hội này để bắt tôi phải nợ họ.

Công việc lần này là bắt tên trộm hào hiệp nên tôi thực sự cũng không cần 2 người họ. Tuy nhiên, họ khá hăng hái, vậy nên tôi không cần cản họ làm gì.

Ngay bây giờ, bọn tôi đã đến ngôi nhà có khả năng cao nhất bị Đạo tặc Hào hiệp viếng thăm.

“— Và vậy là, mấy người đến chỗ của ta không chút do dự sao?”

Đây là biệt thự của Alderp, bạo chúa của thị trấn Axel.

Tất cả quý tộc bị nhắm tới đều mang tiếng xấu với người dân.

Từ điều đó thì sẽ không có gì lạ nếu kẻ tai tiếng như hắn bị chọn làm mục tiêu. Và vì thế bọn tôi ở đây.

Alderp, kẻ đến đón chúng tôi với đám vệ sĩ của hắn, đang thể hiện sự bất mãn trong khi không ngại ngừng nhìn chăm chăm vào cơ thể của Darkness như muốn ăn tươi nuốt sống cô ấy vậy.

Tôi phải công nhận rằng Eroness có thân hình rất gợi cảm, là một kẻ sẽ ngấm Darkness khi cô ấy tắm xong nếu có cơ hội, tôi có thể thông cảm với hắn.

Nhưng cái kiểu nhìn chăm chăm cô ấy như vậy là quá thô lỗ rồi.

Alderp có vẻ đã để ý thấy ánh mắt của tôi và lờm sang.

Sau khi ném cho tôi một cái nhìn lạnh lùng.

Hắn hờ hững nhìn sang phía Aqua.

Và dừng lại.

Aqua khẽ kêu “Ekk” và trốn ra sau lưng tôi.

“...Ồ...Ồ! Quả là bạn của quý cô Dustiness, thật xinh đẹp! Nếu để tôi so sánh...Đúng vậy! Vẻ đẹp của cô...tựa như một nữ thần!”

“Ý ông là gì khi nói tôi giống một nữ thần chứ, tôi là nữ thần! Hàng thật đấy!”

Aqua thò đầu ra từ phía sau tôi và phản đối.

“Haha, không chỉ có vẻ đẹp đầy mầu mị, tính cách của cô cũng thật hài hước!”

“Hãy đón chờ sự trừng phạt của thần linh tới ông đi!”

Mặc cho những gì Aqua hét lên, Alderp dường như cũng coi nó như một trò đùa.

Đôi mắt hắn chuyển sang Megumin...

“Ồ, cô thật là...”

Khi hắn sắp nói điều gì đó.

Tên vệ sĩ bên cạnh thì thầm điều gì đó với hắn.

Tôi không thể nghe thấy rõ vì họ đang ở khá xa.

“...Lãnh chúa...Xin hãy cẩn thận...với lời nói của ngài...Đó là con bé nổi danh là đầu óc có vấn đề trong truyền thuyết ...”

“...Vậy ra cô ta là...! Nguy hiểm...dân atsm sao...!”

Biểu hiện của tên lãnh chúa thay đổi ngay lập tức khi hắn khẽ đáp lại.

“Này, sao ông lại lảng mắt khỏi tôi chứ, giải thích đi. Nếu ông may mắn, tôi có thể tự mình cho ông xem nếu tôi có thật sự như những gì tên đó nói không.”

“Không, không, à thì...Ồ, trông cô thật dễ thương và xinh đẹp.”

“Ồ, còn gì nữa?”

Megumin quát nạt Alderp, kẻ đang nhìn tôi bằng ánh mắt van lơn.

“...Này, lời khen cho người bảo vệ thị trấn Axel mỗi ngày mà ông cũng keo hay sao? Tôi sẽ cho ông thấy sức mạnh của bộc phá thuật của tôi, cho tôi mượn cái sân nhé.”

“Không, tôi hoàn toàn hiểu sự xuất chúng của cô mà!”

...Tôi quyết định không dây vào đó lúc này.

“N-Nhung thưa quý cô Dustiness, các vị đang cho rằng tôi là một người đầy tai tiếng và có thể là mục tiêu của tên Đạo tặc Hào hiệp sao? Và tôi nghĩ rằng mọi người sẽ không muốn ở lại nhà tôi đâu, nhưng có vẻ mấy người không có vấn đề gì nhỉ. Ngoài ra, thần hơi buồn khi quý cô Dustiness nổi tiếng lại tin vào những tin đồn thất thiệt về thần của lũ dân đen. Nhưng nếu mọi người nghĩ rằng tôi là người mà tên Đạo tặc Hào hiệp có thể ghé thăm thì, xin đừng ngại và hãy ở bao lâu tùy thích.”

Alderp mĩa mai nói với một nụ cười khi cố giữ chúng tôi trong tầm kiểm soát.

“Không, bọn ta không nghi ngờ ông như vậy...Đây chỉ là một phần của cuộc điều tra thôi...”

Tôi đi qua Darkness khi cô nàng đang cố bảo chữa trong sự hoảng hốt và vào lâu đài.

“Chúng ta có quyền ở lại bao lâu tùy thích! Tôi sẽ ở căn phòng khách lớn nhất!”

“Thật không công bằng, Kazuma! Tôi nghĩ chúng ta nên quyết định sau khi thảo luận về nó. Tôi xí phòng gần phòng ăn nhất!”

“Em muốn căn phòng trên tầng cao nhất! Ở trên gác cũng được!”

Sau khi chúng tôi vào trong lâu đài, Darkness ngại ngùng nói.

“Là lỗi của tôi, xin lỗi vì đã làm phiền ông...”

“À, không sao đâu...Ừm, Quý cô cũng có nỗi khổ riêng mà...”

Alderp nhẹ nhàng nói với giọng đầy thông cảm.

–Tên đạo tặc trong lời đồn có vẻ không có đồng bọn.

Hắn chỉ chọn trộm nhà của những tên quý tộc nổi tiếng xấu xa và tặng những thứ cướp được đến các trại trẻ mồ côi, quả là một tên Đạo tặc Hào hiệp điển hình.

Và theo các nhân chứng bằng cách nào đó đã thoáng thấy hắn thì, dường như hắn ta khá đẹp trai.

Darkness nói với vẻ lo lắng:

“Điều mà tên trộm đó đang làm là phạm pháp và không đáng được khen ngợi. Có thể là thế...nhưng tôi vẫn cảm thấy thật tệ khi phải bắt tên Đạo tặc Hào hiệp trong lời đồn...”

Trong dinh thự Alderp.

Mọi người đã tập trung trong phòng khách tốt nhất mà tôi đang ở để bàn về chiến lược để đối phó với tên trộm kia.

“Có thể là thế, nhưng ăn cắp vẫn là ăn cắp. Tôi ghét nhất những tên đẹp trai gắn lên mình khẩu hiệu giả tạo như ‘bạn của kẻ yếu’ và ‘cứu tinh của giới bần nông trong cảnh khốn cùng’.”

Khi nghe những gì tôi nói, Darkness và Megumin nhìn tôi với vẻ mặt kì lạ.

“...Tôi nên giải thích sao nhỉ...Mặt của anh cũng không đến nỗi xấu, thế nên không cần phải hạ thấp bản thân tới vậy đâu. Tôi đã thắc mắc chuyện này cũng lâu rồi, anh có thù oán với từ ‘traí đẹp’ hả? Tôi sẽ lắng nghe nếu anh muốn trút bầu tâm sự nhé?”

“Em nghĩ Kazuma trông khá đẹp trai đấy chứ. Anh cần tự tin hơn đi.”

“Đ-Đừng làm thế, sao tất cả đối xử với tôi nhẹ nhàng vậy? Tôi sẽ thấy dao động nên hãy dừng lại đi...Chuyện gì thế Aqua, trông cô nghiêm túc hơn bao giờ hết đấy, cô muốn gì?”

Aqua cười dịu dàng với tôi.

“Hỡi người tên hikikomori đang lạc lối. Đừng tự trách mình mãi thế...Đó là thiếu sót của thế giới khi mà anh không muốn làm việc vất vả, đó là lỗi của hoàn cảnh khi tâm tính anh trở nên méo mó, đó là do gen mà anh nhận lấy sự xấu xí. Đừng trách bản thân, chỉ cần đổ những lỗi đó cho những kẻ khác...”

“Đừng đùa với tôi, lòng tự trọng của tôi không bé tới thế đâu! Nhìn sang mặt khác thì, kiểu nhân vật của tôi là...! Này, dừng lại, tại sao tất

cả đều cười nhả nhỏ thế!? Sau cùng thì ngoại hình của tôi vẫn đạt tiêu chuẩn trung bình mà! Này...Đừng lại gần tôi dụ dàng như thế!”

Tôi đuổi cả ba người đang tỏ ra cảm thông hơn bao giờ hết đi và bắt đầu lập kế hoạch để bắt tên Đạo tặc Hào hiệp.

Tên trộm có vẻ thường hành sự trong khoảng thời gian từ nửa đêm tới khi bình minh tới.

Sau khi đến thế giới này và trải qua đủ loại khổ ải , bản năng của tôi nói rằng căn biệt thự này sẽ là mục tiêu tiếp theo.

Tôi có cảm giác rằng đây sẽ là một trận chiến dài.

Phần 2

–Ngày sau hôm chuyển vào căn biệt thự..

Tôi bước ra khỏi căn phòng không hề quen thuộc và bắt đầu đi lang thang quanh biệt thự.

Việc này là để tìm ra đường đột nhập và mục tiêu của kẻ trộm.

Tôi quan sát bên ngoài căn biệt thự bằng cách đặt bản thân vào vị trí tên Đạo tặc Hào hiệp.

Ai chà, những cái cửa sổ nhà bếp ở tầng một hơi rỉ sét nhỉ.

Alderp có lẽ hơi keo kiệt về phí sửa chữa và chỉ gia cố sơ sài bằng cách ghìm chặt chúng xuống.

Chuẩn, nếu là mình, mình sẽ lên vào từ chỗ này.

Tôi trở lại bếp và tưởng tượng những gì mình sẽ làm nếu tôi là kẻ trộm sau khi đột nhập qua cửa sổ.

Ắt là tôi sẽ làm điều đó vào đêm khuya.

Lúc đó, các hành lang hắt sẽ bị che phủ bởi bóng tối.

Những người duy nhất có thể học được 'farsight' cho phép nhìn vào ban đêm sẽ là cung thủ hoặc nghề mạo hiểm giả.

Do đó, tên trộm sẽ chỉ di chuyển chậm chạp trong bóng tối bằng cách men theo bức tường...

Trong khi mô phỏng cách di chuyển của tên trộm và đi vào trong, tôi đến một căn phòng thật yên ắng.

Có thể trông như một căn phòng không có gì bên trong, nhưng nếu là tên trộm, tôi vẫn đi vào và kiểm tra nó xem sao.

Tôi mở cửa trong khi nghĩ như vậy...

"Hừm? Cái gì, là người à. Cái gì thế, không có gì ở đây đâu được chưa? Đừng có đi lang thang xung quanh biệt thự như thế.

Vì một vài lý do, Alderp đang ở đây.

Giống như những gì Alderp đã nói, phòng này chả có gì ngoại trừ một tấm gương lớn trên tường cả.

Nhưng lão già này đang làm gì trong một căn phòng như vậy chứ?

Trong khi đang hoài nghi, tôi nhận ra là Alderp đang dọn dẹp căn phòng này từ chiếc xô và khăn từ tay hắt.

Hắt tự mình dọn dẹp nó dù có người hầu sao...?

Tôi nghĩ thật là lạ và sau đó một hình ảnh xuất hiện trên tấm gương lớn treo trên tường.

Đó là...

“Hử? Tấm gương này là cái gì thế, một vật phẩm ma thuật? Giống một tấm gương ma thuật sao?”

Một hầu gái đang làm việc trong biệt thự này hiện lên trên tấm gương.

Cô ta dường như đang lau chùi phòng tắm bên kia cánh cửa.

Mặc dù tôi có thể nhìn thấy cô hầu gái, cô ta dường như không chú ý đến tôi.

...Này.

“Ông già, ông ở đây để lau chùi cái gương này à?”

Khi lão ta nghe thấy, Alderp ngoảnh mặt sang một bên và nhẹ nhàng nói:

“...Muốn, muốn xem cùng ta không...?”

“Không đời nào tôi chấp nhận một lời mời kiểu đó. Ông mua cái gương này vì Darkness đang ở đây sao? Tôi có thể thông cảm cho ông như một người đàn ông, nhưng... Giữ cho căn phòng này là bí mật với đồng đội của tôi là điều tốt nhất tôi có thể làm. Nhưng đổi lại, tôi sẽ ở trong căn phòng này trong quãng thời gian bọn tôi ở đây được chứ? Tôi cần ở đây để đảm bảo an toàn. Ra khỏi đây, nhanh lên.”

Khi lão thấy tôi đuổi lão ra bằng mấy cái vẫy tay, Alderp rũ vai buồn bã và bước ra...

Và bỗng nhiên dừng lại.

“Đội đã. Người muốn căn phòng này, nghĩa là...”

“Này, đừng cái suy đoán vô căn cứ của ông lại! Đừng có nghĩ là tôi sẽ hành động như ông! Tôi chỉ ở đây để bảo vệ đồng đội của mình thôi!”

“Thế thì người không cần ở trong căn phòng này, người chỉ cần trông chừng tới khi đồng đội của người tắm! người cũng phải rời khỏi đây! Sao ta có thể để cho một thằng nhóc như người nhìn thấy cơ thể của Lalatina được chứ!”

“Tệ thật, tôi đã từng tắm chung với Darkness! Gác chuyện đó sang một bên, tôi không muốn lãng phí thời gian quý giá của mình với một lão già! Không chỉ là Darkness đâu, ông muốn tôi nói với tất cả hầu gái về việc có một căn phòng như thế này sao? Điều này có lợi cho đôi bên, chịu khó im lặng nếu ông không muốn bị ghét bỏ bởi tất cả phụ nữ trong căn biệt thự này!”

“Nói với tất cả hầu gái như người muốn! Ta đã trả cho họ một mức lương khá và việc bị quấy rối là một phần công việc của hầu gái! Nhưng chúng trông thật tuyệt khi không mặc gì phải chứ? Có thật là người không quan tâm không? ...Thế này thì sao, muốn một thỏa thuận với ta chứ? Vì vài lý do mà ta thấy mùi đồng nghiệp từ người. Trong tình huống như vậy thì sao chúng ta không thỏa hiệp và củng cố cho hạnh phúc của cả hai chứ?”

“...Họ, họ tuyệt thế à?”

“Dĩ nhiên, chúng rất tuyệt.”

.....

Tôi lặng lẽ đưa tay ra và khi Alderp tính bắt tay tôi...

“Quả là một chủ đề thú vị. Cảm phiền nói tôi nghe nó tuyệt thế nào chứ.”

Ngay lúc đó, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía cánh cửa. Hai chúng tôi rút tay lại trong sự hoảng hốt.

Trước khi kịp các định xem đó là ai, Aderp và tôi đã chỉ vào mặt nhau

“Tên này đang muốn nhìn trộm...!” X2

Chiếc gương ma thuật bị đập vỡ thành từng mảnh.

— Ba ngày sau khi chúng tôi chuyển vào căn biệt thự với vai trò bảo vệ.

Tên trộm vẫn chưa xuất hiện cho đến lúc này và chúng tôi sống một cuộc sống bình yên như đã từng ở thị trấn Axel.

Từ khi họ đến thủ đô, Aqua và Darkness ra ngoài thường xuyên và về cơ bản tôi không gặp họ quanh mình.

Aqua nói rằng cô muốn đuổi cổ những nhà thờ của Eris đang lạm dụng quyền lực quanh thủ đô hoàng gia và làm chuyện xấu để bôi nhọ giáo phái của cô ấy.

Darkness nhận được rất nhiều lời mời từ các quý tộc ở thủ đô và phải tiếp họ.

Trong khi đó, tôi—

“Ồ, chào buổi sáng Kazuma. Mặc dù đã trưa rồi.”

Tôi đến phòng ăn sau khi thức dậy và thấy Megumin đang ăn trưa ở đó.

“Anh cố tình dậy trễ để trông chừng kẻ trộm đột nhập vào. Anh không hề sống sa đọa đâu... Và không phải em cũng thức cả đêm khi anh không có mặt sao?”

“!? Ủ-ừm, đúng là em có làm việc đó! Nhưng em vẫn dậy sớm! Thay vào đó thì có dấu hiệu nào của tên trộm không anh?”

Megumin hiện hoảng loạn hơn bình thường nói khi ổ bánh mì em ấy vừa cắn vào vẫn còn trên tay.

Cái quái, trông cứ như một bộ phim tình cảm hài ấy.

“Sao em rồi cả lên thế? Em thật sự lo cho anh như những gì Darkness nói thật sao? Không phải trông dễ thương lắm sao?”

Tôi trêu con bé với một nụ cười ma mãnh, và Megumin nói với khuôn mặt đỏ bừng.

“...D-Dĩ nhiên là em sẽ lo rồi. Kazuma nói cho cùng thì thật sự yếu đuối và luôn bị cuốn vào rắc rối. Không như các nhân vật chính trong những câu chuyện, anh sẽ không được cứu vào những giây phút quyết định khi nguy hiểm và có thể chết bất cứ lúc nào.”

“A-anh cũng có muốn bị vướng vào rắc rối đâu, và anh cũng chẳng có chết vì anh muốn thế đâu! Này, đừng làm thế, anh cũng sẽ chẳng biết phải làm sao kể cả khi em đem bộ mặt nghiêm túc đó ra giáo huấn anh đâu!”

Khi em ấy thấy tôi hoảng như thế nào vì câu trả lời của mình, Megumin cười khúc khích.

“Dù vậy, anh đã cố gắng làm mọi thứ để giúp em hồi ở làng. Kazuma, anh dễ thương tới bất ngờ đó.”

Lúc nói thế, con bé mỉm cười nghịch ngợm như đang trả thù tôi cho chuyện trêu đùa nó.

Chết tiệt, con bé cũng chẳng có kinh nghiệm gì về tình yêu mà, sao tôi có thể rơi vào thế bất lợi tới thế này chứ?

Và có chuyện gì với mối quan hệ của chúng tôi thế?

Ý con bé là gì khi nói nó thích tôi chứ?

Nếu tôi dịch ra theo đúng nghĩa đen và nói ‘Anh cũng thích em’ thì chắc chắn con bé sẽ trả lời ‘Em không có ý như vậy, em thích anh như một người bạn’ ...

Tiến triển kiểu đó có thể được tìm thấy trong truyện tranh và light novel khắp nước Nhật, người đọc sẽ hồi hộp suy nghĩ ‘Hai đứa bay đều có tình cảm với nhau đó, đến với nhau nhanh dùm đi.’

Tuy nhiên, khi bạn ở trong vị trí của họ, làm được thế thật khó quá.

Bạn sẽ sợ làm sút mẻ mối quan hệ tốt đẹp mà cả hai có và lưỡng lự không dám sang bước kế.

Cuối cùng thì, tôi thích em ấy ở điểm nào chứ?

Con trai là lũ ngây thơ lúc còn niên thiếu.

Chỉ cần nắm tay hoặc bắt gặp vài hành động bạn thích sẽ làm bạn nghĩ về một cô gái và đổ cô ấy.

Megumin đã ăn xong trong khi tôi đang nghĩ về những điều đó.

“Kazuma, muốn đi hẹn hò với em sau khi anh ăn sáng xong không?”

Con bé nói một cách hờ hững với nụ cười.

–Giọng Megumin vang vọng qua những ngọn đồi trải rộng của thủ đô.

“Bộc phá-!!”

Tôi biết chuyện sẽ biến thành thế này mà.

Sau khi được mời đi ‘hẹn hò’, tôi đến ngoại ô thủ đô để tìm một nơi dùng bộc phá thuật với Megumin.

“Nhìn xem, cú nổ vừa nãy đó! Dù là sức hủy diệt hay phạm vi ảnh hưởng, hôm nay nó cũng đều phi thường, siêu mạnh!”

“Được rồi, được rồi, bộc liệt ma pháp rất tuyệt. Này, đừng sốt sắng đến quá hào hứng như thế, sẽ khó để anh công em về như thế đấy!”

“Kể cả khi anh nói vậy, em chưa bao giờ thấy những tảng đá bị nghiền nát trước kia nh...!”

Sau khi trở về từ làng của Hồng Ma Tộc, đam mê của Megumin cho bộc liệt ma pháp đã lên đến một tầm cao mới.

Bây giờ mấy vụ nổ của con bé đã được tăng cường với tất cả điểm kỹ năng tích lũy được, sức mạnh ma pháp của cô Loli này là thảm họa với loài người.

Với những người sống ở thị trấn Axel, mấy vụ nổ ì xèo hằng ngày là một phần cảnh quan của nơi đây và không ai bị làm phiền bởi nó nữa.

Nhưng ở thủ đô thì khác, dường như nhiều người cũng đã phàn nàn với Alderp.

Dù đến thủ đô mới chỉ vài ngày, Megumin đã được cả thành phố biết tới.

Sau khi tôi điều chỉnh thẻ mạo hiểm giả của Megumin tại làng của Hồng Ma Tộc, những rắc rối đè nặng lên em ấy đã được gỡ bỏ và giờ em không còn biết kiềm chế là gì nữa.

Sao mình lại làm thế ở Làng của Hồng Ma Tộc chứ?

Tôi tự lẫm bẫm với bản thân khi Megumin vẫn còn trên lưng mình.

“Anh đáng ra nên để em học những ma thuật cấp cao...”

“Anh vừa nói thứ gì đó em không thể bỏ qua đúng không!? Lời nói và hành động của Kazuma lúc đó đã làm em xúc động vô cùng đấy!”

Tôi mặc kệ Megumin đang càu nhàu trên lưng mình khi chúng tôi lên đường về biệt thự của Alderp.

–Một tuần sau khi chúng tôi tới ở căn biệt thự.

Vẫn không có dấu hiệu của tên trộm.

“Này! Đừng đánh giá thấp Nữ thần nước, ông không thể giấu những thứ liên quan đến rượu vang khỏi tôi đâu! Không phải là có rượu vang trong phòng học sao!? Nhanh lên và mang ra đây!”

Suốt tuần qua, Aqua đã uống cạn hết rượu mà Alderp có được trong bộ sưu tập của ông ta.

“...Và sau đó, phép bộc phá của tôi bùng nổ! Tôi thương hại tên thống lĩnh quân đội quý vương ngu ngốc Hans đã bị tan thành tro bụi! Tiếp theo, tôi sẽ cho các người biết tôi đã làm những gì trong cuộc chiến với Sylvia-thống lĩnh quân đội quý vương...”

Không chỉ những người hầu trong nhà, Megumin cũng không để Alderp yên và nói về chiến tích của con bé với bất cứ ai con bé tóm được.

Và—

“Hầu gái-san, hầu gái-san! Mát xa cho tôi như mọi khi nhé! À, tôi muốn ăn món lẩu thịt bò trắng cho bữa tối nay. Ngoài ra, chiếc giường cỡ vua và chiếc chăn bông mềm tôi đã đặt nữa, mang đến phòng của tôi nhé!”

Tôi tận hưởng như đang ở nhà ngay tại đây.

Gần đây, mọi người toàn nằm ườn ra cùng nhau tại phòng tiếp khách.

Nếu tôi không thể quay lại lâu đài thì chắc làm phiền chỗ này cũng không sao.

...Alderp kẻ trông có vẻ đã gầy đi nhiều sau mấy ngày qua nhìn chúng tôi và nói bằng một giọng nhẹ nhàng, mệt mỏi.

“Quý cô Dustiness...”

Khi nghe thấy ông ta, Darkness đang cuộn tròn như một quả bóng trong một góc phòng rùng mình.

“Ừm, mặc dù tôi đã nói rằng mọi người có thể ở đây bao lâu tùy ý...”

“Ông không cần nói nữa! Chúng tôi sẽ rời khỏi đây ngay!”

Darkness xấu hổ hạ thấp gương mặt chực trào nước mắt của cô xuống.

Phần 3

–Nửa đêm, khi phần lớn thế giới đang say ngủ.

“Ôi không... Mình đã nghĩ rằng căn biệt thự này chắc chắn sẽ là mục tiêu...”

Đây cũng là thời điểm mà lũ undead và mấy thằng NEET hoạt động tích cực nhất.

Tôi không thể chợp mắt được vì đã ngủ quá nhiều lúc sáng rồi và hướng về phía bếp vì đói.

Nhưng vụ này sẽ khó đây.

Cái quái gì vậy, tại sao tên Alderp đầy tiếng xấu này lại không bị nhắm chú?

Nếu cứ thế này, kế hoạch bắt tên Đạo tặc Hào hiệp và quay lại lâu đài của tôi sẽ...

Vụ mai phục sẽ kết thúc tại đây khi tôi rời khỏi vào ngày mai.

Hắn ta biết mình mai phục ở đây sao?

Và không phải chỉ số may mắn của mình khá cao sao?

Nhắc mới nhớ, tôi từng nghe rằng Eris-sama là nữ thần của vận may.

Có lẽ Eris-sama đã trừng phạt tôi do bắt nạt Darkness quá nhiều, khi mà cô ta là một tín đồ mẫu mực của Eris?

Hoặc có thể là tên Đạo tặc Hào hiệp may mắn hơn tôi...

Khi vào tới bếp, tôi nhận ra là có ai đó đã đến trước mình.

Tôi có thể cảm nhận được sự hiện diện của ai đó nhưng đèn trong bếp lại không bật.

Trong trường hợp đó, một người có thể ở đây vào giờ này sẽ là—

...Aqua người có tầm nhìn ban đêm tốt hơn cả tôi và nếp sinh hoạt giống như tôi.

Nếu là con bé đó, cô ta chắc sẽ vào đây để lấy đồ nhắm dùng kèm với rượu vang.

Tôi định gọi cô ấy...

“Không có tới một tên lính gác, hay là mình nghĩ quá rồi nhỉ? Không tin được là mình đã né căn biệt thự này vì có cảm giác bất an về nơi đây...”

Tôi nghe thấy tiếng thì thầm nhẹ trong bóng đêm.

Ngay trước khi rời khỏi lâu đài, tôi cuối cùng đã trúng số.

Tạ ơn người rất nhiều, nữ thần may mắn Eris-sama.

“...? Mình vừa cảm nhận được một sự tồn tại kì lạ...”

Ái chà, không ổn. Đối thủ là tên Đạo tặc Hào hiệp, hẳn chắc chắn có những kĩ năng của một tên trộm.

Hắn có lẽ đã phát hiện ra tôi bằng kĩ năng phát hiện kẻ thù.

Tôi vô thức kích hoạt kĩ năng ẩn thân của mình, nép sát một bức tường trong bóng tối và vẫn án binh bất động.

“Chỉ là mình tưởng tượng thôi sao...?”

Vội tiếng lẩm bẫm nhẹ, kẻ xâm nhập bắt đầu mò mẫm xung quanh trong bóng tối.

Từ cách di chuyển, có vẻ hẳn không có khả năng nhìn ban đêm.

Tôi đi ngay phía sau kẻ xâm nhập và nhận thấy điều gì đó sau khi thu hẹp khoảng cách.

“Vậy thì, ‘phát hiện kho báu’...được đấy. Ừm, ra là hòng này...”

Kẻ xâm nhập vẫn lẩm bẫm là...

“Tóm được mi r...!”

“!?”

Tôi thấy một cảm giác mềm mại khi tóm lấy kẻ xâm nhập.

Đúng vậy, y là phụ nữ.

“—Được rồi, ờ yên đó! Wahaha, tên trộm phá vỡ sự yên bình ở thủ đô, mi đã chọn nhầm đối thủ rồi! Mi đã thoát khỏi những kẻ tầm thường kia, nhưng đừng nghĩ rằng có thể thoát khỏi người đã chiến đấu trực tiếp với boss của quân đội quý vương như ta nhé!”

“Khoan!? Đợi—!? Giọng nói này, có phải là...!”

...?

Chuyện gì đang xảy ra thế? Tôi có linh cảm là mình đã từng nghe thấy giọng của tên trộm này ở đâu đó rồi.

“Là Kazuma-kun!? Mà này, đợi đã—Này, anh đang bóp một chỗ hơi kì đấy!”

“Không, tôi chỉ đang bắt một tên trộm thôi...Ừm, cô là...”

Tôi không thể nhìn thấy mặt cô ta với tầm nhìn ban đêm nhưng tôi đã nhận ra danh tính của kẻ xâm nhập.

“Là tôi đây! Tôi là bạn tốt của Darkness này, thậm chí tôi đã từng dạy anh kĩ năng trước đây nữa...!”

Đó là Chris lúc này đang bịt mắt bằng một mảnh vải.

Phần 4

Thật là đáng tiếc nhưng tôi đành buông tay Chris ra.

Dùng chiếc bật lửa mua được từ cửa hàng của Wiz, tôi thấp sáng bóng tối lên để lộ ra Chris đang ôm chặt cơ thể của mình với đôi mắt đầm nước mắt.

“U hự...Tôi bị đụng chạm...Tôi không lấy chồng được nữa rồi...”

“Không còn cách nào khác, tôi nghĩ cô là một tên trộm. Tôi không có kĩ năng để tóm được mục tiêu. Dù cho cô có kiện chuyện này ra tòa nữa thì tôi vẫn thắng kiện thôi.”

“Tôi sẽ dạy anh kĩ năng thật tiện là ‘Bind’ vào lần tới...”

Tôi quan sát Chris đang thôn thức thêm lần nữa.

Chris mặc quần bó dài màu đen và áo thun, thậm chí còn che miệng với một miếng vải đen nữa.

Cô ấy mặc một bộ trang phục như thế để đột nhập vào đây, nghĩa là...

“Vậy ra Chris là tên Đạo tặc Hào hiệp trong lời đồn hử.”

“Đúng vậy. Ngoài ra thì, anh đang làm gì ở đây?”

Sau khi nghe tôi giải thích, biểu cảm của Chris cứng lại.

“D-Darkness đang ở đây!? Ôi không, ôi không, cậu ấy sẽ rất giận nếu biết tôi đang làm chuyện này!”

“Thì còn đường nào khác đâu. Dù cô là một kẻ Đạo tặc Hào hiệp nhưng những gì cô làm vẫn là phạm pháp. Mà dù sao thì, Darkness vẫn đứng về phía cô. Nếu cô xin lỗi đảng hoàng, ít nhất cô sẽ không phải bỏ mạng. Cô phạm tội, cô trả bằng tí ‘thời gian’ của bản thân là xong.”

“Đợi chút! Anh hiểu sai rồi, có lý do cho chuyện này mà!”

Mặc dù Chris đã khẩn thiết nói như thế, tôi cũng đang trong thế kẹt.

Cái tôi cần bây giờ là lý lẽ.

Và cô ấy là bạn của Darkness nên sẽ không dễ gì bị xử tử.

Số tiền ăn cắp được là do lũ quý tộc đoạt lấy bằng cách do bẩn vì thế sẽ khó mà đem ra phán xét chính thức.

Tôi thấy rằng mọi thứ có thể giải quyết trong im lặng qua yếu tố này.

Trong lúc tôi nghĩ về điều đó, âm thanh mọi người đổ xô ra vọng tới.

Chúng tôi gây ra quá nhiều sự náo động.

Lúc này, Chris đã chấp nhận số phận của mình và ngồi gục trên sàn nhà, cô ngược lên thật nhu mì.

“Hết cách rồi, tôi sẽ nói cho anh sự thật. Darkness sẽ hiểu và giúp tôi sau khi nghe tôi nói.”

Khi thấy khuôn mặt quyết tâm của cô ấy, tôi cảm thấy có điềm chẳng lành.

Đúng vậy, loại tiến triển này là —

“Thực ra, có một lý do để tôi đang ăn trộm ở nhà của những tên quý tộc. Đó là...”

Tôi sắp bị kéo vào rắc rối lần nữa, diễn biến như mọi khi!

“Đội đã, khoan, tôi không muốn nghe đâu! Và đừng nói gì với Darkness cả!”

Chris nghiêng đầu bối rối khi tôi hoảng hốt ngăn cô ấy lại.

Sẽ rất phiền phức cho tôi nếu cô ấy thật sự cho Darkness biết.

Nếu Darkness cứng đầu biết chuyện gì lớn đang xảy ra, cô ấy sẽ không để yên đâu.

Thật sự tôi muốn theo lẽ phải ngay lúc này nhưng mà làm thế một cách an toàn và ít rủi ro nhất quan trọng hơn.

Sau nhiều lần vướng vào rắc rối, bản năng của tôi mách là những điều khủng khiếp sẽ xảy ra nếu tiến sâu vào.

“Ừm? N-Nhung...”

“Đừng nói gì! Ra khỏi đây trước khi mọi người đến, tôi sẽ thả cô đi!”

Tôi đẩy Chris tới bếp trong khi nói thế.

“Không, không, à thì...Đã nói rồi, tôi cần anh giúp đỡ một số thứ...”

“Tôi không muốn nghe đâu! Mà cô đã nghĩ kĩ chưa đấy!? Kẻ đang vội vã lao tới đây chính là tên lãnh chúa nổi tiếng với bản tính dâm tặc của hắn! Nếu thấy Chris bị bắt, hắn sẽ...”

“T-Tôi phẫn đây! Tôi sẽ gặp anh để bàn về chuyện này sau!”

“Thôi miễn! À, trói tôi trước khi cô đi đi! Thế thì tôi mới có cơ để thả cô đi được!”

“T-tôi hiểu rồi! Vậy tôi chuồn đây! ‘Bind!’”

Chris nắm lấy một sợi dây thừng rồi hét lên và cơ thể tôi cứ thế bị trói chặt.

Sau đó cô nàng phóng ra ngoài và biến vào màn đêm qua cửa sổ.

“—Kazuma, anh ổn chứ!?”

Người đầu tiên xông vào là Darkness với chiếc đèn trên tay.

Ngay phía sau cô ấy là Aqua và Megumin.

“Đây là...! Kazuma, anh bị trúng chiêu ‘Bind’ sao!” Kẻ đột nhập đâu rồi?

“Đáng tiếc, tôi đã để hắn thoát trong đường tơ kẽ tóc! Tôi bất cẩn quá...!”

Tôi hét lên thất vọng trong khi bị trói.

“Hắn đã thoát rồi...Nhưng cũng đành vậy. Dù sao thì đối phương cũng đã đột nhập vào nơi ở được canh giữ vô cùng chặt chẽ của các quý tộc nhiều lần rồi. Thay vào đó thì anh có bị thương không? Tên trộm là người thế nào?”

Darkness ngồi cạnh tôi và cố gắng gỡ mấy sợi dây thừng. Tuy nhiên cô ấy không thể làm được do đây là một kĩ năng.

“Tên trộm là một gã bịt mắt đeo mặt nạ kì quái. Hấn mạnh đến khó tin, thậm chí là hơn cả một Boss đội quân quý vương nữa.”

“H-Hấn mạnh đến vậy sao?”

Megumin la lên khi nghe được.

Lúc đó, Aqua nãy giờ vẫn im lặng vội vàng đến bên tôi.

“...Kazuma, trông anh bị trói như một con nhộng thế này, anh không cựa quậy gì được đúng không?”

Cô ta ngồi cạnh tôi và hỏi.

“Chẳng phải quá rõ ràng hay sao? Tôi sắp hạ được hấn rồi thế mà lại lãnh ngay một đòn trói khi mất cảnh giác. À, phép thuật của cô có thể giải thứ này phải không? Phép của cô còn có thể làm biến mất cả màn chắn mà đúng chứ?”

“Nghĩ tôi là ai chứ? Dĩ nhiên tôi có thể làm được.”

Aqua nói với tiếng cười khúc khích.

“Như mong đợi từ Aqua, đáng tin cậy vào những lúc quan trọng! Giải thoát tôi đi, thế này không thoải mái chút nào.”

Tôi có linh cảm xấu về chuyện này và cầu xin Aqua với giọng thân thiện hơn bình thường.

“Nè, Kazuma. Đây có lẽ không phải lúc nhưng tôi muốn xin lỗi anh vì vài thứ.”

“...Cái gì, nói nhanh đi.”

Một linh cảm rất xấu.

“Anh biết chứ? Vì anh lâu quá không về, tôi đã chui vô phòng của anh để giết thời gian. Và sau đó tôi lỡ làm vỡ con figure anh làm khi tôi nghịch nó.”

Con quỳ này đã làm cái gì với món hàng tôi muốn bán thế, tôi muốn đánh cô ta ngay khi tôi được cời trói quá.

Nhưng tình hình hiện nay lại bất lợi cho tôi nên không còn cách nào khác.

“Vụ đó, nó sẽ ổn thôi, tôi có thể làm lại cái khác. Cô đã xin lỗi ngay nên tôi không bận tâm đâu. Thay vào đó, đây trói tôi...”

“Anh tha cho tôi? Vậy nói nốt nhé! Thật ra, tôi đã nghĩ rằng dù sao cũng không ai xài căn phòng đó và đã nhậu trong phòng của Kazuma. Anh biết đó, chẳng phải là sẽ mệt lắm nếu phải dọn dẹp những cái chai với đồ nhắm nếu uống trong phòng của chính mình hay sao? Và vì thế tôi đã làm vỡ một số thứ khi tôi say luôn.”

Aqua thản nhiên nói với vẻ hối lỗi giả tạo.

“Tôi xin lỗi hen ♥!”

Thực sự tôi muốn táng con này cho nó biết mùi vị sàn nhà là thế nào lắm rồi.

Từ cái cách cô ta xin lỗi lúc tôi không thể di chuyển thế này, mấy vụ này hẳn là cô ta cố tình làm.

Tuy vậy, tôi lại không biết là cô ta sẽ làm gì kẻ đang bị trói này nếu tôi mất bình tĩnh và mắng cô ta nữa.

“Đ-được mà, Aqua và tôi là những người bạn tốt phải chú? Đó cũng là lỗi của tôi do không quay lại! Vì thế thay vào đó, nhanh lên và làm gì đó với đồng dây trói đi...”

Lúc này, Darkness và Megumin đẩy Aqua sang một bên.

“Hê. Tôi vừa nhận ra...!”

“Tình huống này cũng thú vị đó!”

Vẻ mặt của họ được rọi dưới ánh sáng đèn trông méo mó cùng một nụ cười tinh quái.

–Alderp nghe thấy tiếng ồn vội vàng chạy vào căn bếp tối om với lũ vệ sĩ của ông ta.

“Chuyện gì thế? Tên trộm đột nhập vào...C-Cái gì đang xảy ra thế này!”

Và ông ta đứng hình sau khi thấy cảnh tượng thê thảm của tôi.

Tôi hét lên khi thấy Alderp.

“Cứu tôi!”

Darkness nhìn xuống tôi và vui vẻ nói những điều cô ta hằng mong.

“Không phải ‘cứu tôi’! Nói đi! Nói ‘Tôi rất xin lỗi vì dạo này quá phách lối’! Nói ‘Tôi rất hối hận về những rắc rối đã gây ra cho cô đó giờ’! Nói ‘Tôi chân thành xin lỗi vì đã làm cô xấu hổ’!!”

“Tôi xin lỗi! Xin lỗi đã gây rắc rối của cô! Xin lỗi đã làm cô xấu hổ!”

“Em muốn nghe Kazuma nói câu hôm đó lần nữa! Nhanh lên, nói cái câu bao nhiêu đó lần nữa đi! Bao nhiêu điểm? Vụ nổ của em được bao nhiêu điểm nào?”

“Đừng làm thế! Cảm xúc chỉ có giá trị khi anh nói cái đó một lần thôi! Đừng ép anh lặp lại nhiều lần thế chứ, thực sự xấu hổ lắm đó!”

“Thôi nào, nói nhanh đi! Nhanh lên, đừng có ngại!”

“Wahaha, thật tuyệt khi lâu lâu lại đảo vị trí cho nhau! Tiếp theo sẽ là...!”

Tôi khóc xin lão già tôi khinh bỉ.

“Alderp-sama!!”

Phần 5

–Sáng hôm sau.

Chúng tôi đến lâu đài báo cáo chuyện hôm qua.

Đây là nơi sâu nhất của lâu đài được gọi là sảnh tiếp khách.

“Tôi hiểu rồi. Dù anh rất tự tin trong việc tóm tên trộm đó nhưng lại thất bại.”

Claire nói mỉa mai tôi.

Như người đại diện cho đức vua đang bận đi viễn chinh, cô ta ngồi trên chiếc ngai đặt sâu nhất trong sảnh.

Tôi không thể nói rằng tên Đạo tặc Hào hiệp là một người tôi quen được nên tôi đã đưa thông tin giả về ngoại hình tên trộm.

Và vì thế, kẻ trộm là một kẻ cướp rất mạnh mang mặt nạ kì quái.

“Không, không phải thất bại hoàn toàn! Nếu không có tôi thì tất cả tài sản trong nhà lão Alderp đã bị trộm mất rồi!”

Chuyện này làm các quý tộc phản ứng.

Nội dung lời xì xào của họ là ‘rốt cuộc thì hẳn ta cũng chỉ là tép riu.’.

“...Ừm, cứ cho đó là thật đi. Bởi Kazuma-dono đã chiến đấu với thống lĩnh quân đội của quý vương, chúng ta sẽ không cần dùng đến ma cụ phát hiện nói dối. Đúng vậy, dường như tên Đạo tặc Hào hiệp là một kẻ địch khó nhằn.”

Người phụ nữ này chắc chắn đã nghi ngờ lời nói của tôi.

Khi nghe những lời lẽ khinh thường của Claire, không khí xung quanh Megumin đang ở sau lưng tôi thay đổi.

Darkness hoảng hốt tìm Megumin đang có ý định làm chuyện gì đó lại và Iris bước khỏi ngai vàng của cô bé lúc đó.

“Ồm...Không sao cả, cảm ơn anh đã vất vả! Đây không phải là thất bại trong việc bắt tên Đạo tặc Hào hiệp mà là thành công trong việc ngăn chặn hành động trộm cắp của hắn. Không ai có quyền trách anh cả!”

Cô ấy nắm chặt tay mình và nói với gương mặt đỏ ửng...

Khi tôi đang bị rung động trước lời nói của Iris, Claire nói với vẻ mặt khó chịu.

“Công chúa Iris rộng lượng đã mở lời. Anh đã nói những lời khoe mẽ trước các quý tộc nhưng lại thất bại, đáng lẽ phải bị trừng phạt. Hãy biết ơn Iris điện hạ cho sự khoan hồng của người...Do anh không bắt được tên trộm, chẳng có lý do gì để nán lại trong lâu đài nữa, cút ngay đi!”

–Trên đường ra khỏi sảnh tiếp khách, những hầu gái và quản gia thể hiện thái độ lạnh lùng với tôi.

Dường như họ đã biết về thất bại đó.

Tin tôi là kẻ cùi bắp đã lan ra.

“Hừ, đừng lo lắng về chuyện con con này. Anh đã làm tốt rồi. Như công chúa Iris nói, thật sự là tên trộm đã bị ngăn lại. Nhưng chúng ta sẽ về nhà chứ? Sẽ không ai thuê anh làm việc ở thị trấn trong một thời gian đấy. Anh sẽ nhận được khoản thù lao lớn từ Vanir sớm phải không? Tôi nghĩ anh nên thư giãn một chút.”

“Kazuma, anh đã chơi đủ rồi phải không? Cùng trở về thị trấn Axel nào. Ngay cả khi anh không được ở trong pháo đài, chẳng phải thư giãn ở Axel cũng tốt hay sao?”

Darkness và Megumin an ủi tôi.

...Tôi cũng chả cố chấp về chuyện làm một tên hikikomori trong lâu đài làm gì.

Tuy nhiên, dù là một đứa trẻ mới 12 tuổi, Iris lại rất nghe lời và chịu đựng–

Tôi chỉ lo cho Iris khi phải hoang phí những ngày cô đơn trong toà lâu đài không có gì hay ngoài to và rộng ra.

...Nhưng một kẻ có địa vị cách biệt và chẳng có nhiệm vụ quan trọng gì ở đây như tôi thì tôi làm được gì cho con bé chứ...

Đáng tiếc là tôi chẳng thể nghĩ ra cách gì khả thi cả.

Nhìn lại lâu đài oai nghiêm đằng sau, tôi cảm nhận được sự bất lực rõ nét của mình và thở dài.

“...Trước tiên hãy quay về thôi...”

Khi họ nghe tôi nói, Darkness và Megumin tỏ ra nhẹ nhõm.

“Nè, Kazuma, chúng ta có thể về vào ngày mai không? Hiếm có cơ hội để chúng ta đến đây, tôi muốn mua một số đồ lưu niệm. Thủ đô có rất nhiều rượu ngon. Nè, anh đang rất rảnh mà đúng không? Đi mua sắm cùng tôi nào.”

Aqua, người không biết đọc bầu không khí là gì bỗng xen vào như mọi khi.

Phần 6

“Rượu ở thủ đô chẳng hề tuyệt như lời đồn. So với chuẩn của nơi này thì rượu của ông già chủ cửa hàng Mike ở trấn Axel vẫn ngon hơn nhiều.”

“Ai là ông già Mike thế? Và người quen của cô ở thị trấn ngày càng tăng đấy. Đến cả ông chú bán thịt đem cho chúng ta thịt chất lượng cao tới dinh thự cách đây một thời gian cũng nói đó là món quà cho việc chữa bệnh cho ông ấy.”

Tôi bị ép phải mua sắm với Aqua trong thủ đô do sự bướng bỉnh của cô ta.

Darkness và Megumin đi tìm nhà trọ để cả bọn ở qua đêm nay.

Thật sự tôi muốn con con bé hậu đậu này có thể học hỏi Iris-người luôn cẩn thận cố không làm phiền người khác.

“Hê, lần đầu tôi nghe về chuyện này đấy. Tôi nhớ là mình chẳng nhận tí thiệt nào từ anh cả.”

“Cô và Megumin đã ra ngoài vào lúc đó. Vì chúng tôi chưa ăn trưa nên tôi đã nhờ Darkness nấu nó và cả hai đã chén sạch rồi.”

Tôi đẩy Aqua ra khi cả hai cố đẩy ngã nhau bằng hai tay.

“Ai cha? Thật là trùng hợp khi gặp Aqua-sama ở đây!”

Ai đó gọi bọn tôi từ phía sau.

Kẻ đang đứng đó là một kiếm sĩ dùng ma kiếm.

Cũng đã một thời gian từ khi tôi gặp cái tên kì lạ này...

Tôi nhớ hẳn tên là Maturagi, một kẻ đến từ Nhật Bản như mình.

Luôn có hai cô gái đi cùng hẳn ta nhưng có vẻ hôm nay hẳn đi một mình.

Aqua nghi hoặc nói:

“...N-người là ai?”

Cô chính là người đã gửi hẳn đến đây nhưng hình như cô quên luôn rồi.

“Aqua-sama, người vẫn thích đùa như mọi khi.”

Tuy nhiên, Aqua trốn ra đằng sau tôi theo bản năng.

“Nè, Kazuma, hắn là ai thế? Hắn đang làm ra vẻ quen biết...”

Cô thì thầm.

“Ừm, là tôi đây? Người được thần ban cho thanh ma kiếm và được chọn để cứu thế giới này. Kiếm sĩ...”

“Đây là Katsuragi-san. Chúng ta đã gặp anh ta trước đây, nhớ chứ?”

“Thằng đấy là thằng nào! Tôi là Mitsurugi! Chí ít thì anh cũng phải nhớ được họ của tôi chứ!?”

Mitsurugi hét vào mặt tôi với quả đầu bốc khói.

Aqua dường như vẫn chẳng nhớ ra gì sau khi nghe tên hắn ta.

Dù chúng tôi đã gặp nhau trong trận chiến với Destroyer.

“Cô không nhớ được gì từ cái tên Mitsurugi hay sao? Người sử dụng ma kiếm?”

Kí ức của cô ta chắc đã được khai thông bởi lời của tôi và Aqua vỗ tay.

Mitsurugi cuối cùng đã nhận ra rằng Aqua không đùa và thực sự đã quên hắn.

“Tại sao chứ. Này Satou Kazuma...Anh có nhớ sai tên tôi thật không đấy? Để chắc chắn chuyện này, anh có thể nói tên tôi chứ?”

“Chúng ta không thân thiết đến mức mà xưng hô với nhau bằng tên đâu.”

“Tôi là Kyoya! Nói thật đi nếu anh không thể nhớ! Mitsurugi Kyoya, nhớ cho kĩ đấy!”

Mitsurugi cao giọng đặt tay lên thái dương và lắc đầu.

Hắn cuối cùng đã bình tĩnh và nói sau khi hạ giận.

“...Thật là, có vẻ như chúng ta cần xác định ai là người mạnh hơn. Kỹ năng của tôi đã lên cao hơn từ lúc đó và giờ sẽ không thua trong nhục nhã nữa đâu! Đến đi, hãy—”

“Anh đang nói cái quái gì thế! Chúng ta đã có một trận đấu và tôi thắng. Và tôi sẽ không chấp nhận bất kì lời thách đấu nào nữa. Vì thế hãy để tôi giữ cái thành tích chiến thắng anh khi còn là một tân mạo hiểm giả.”

“...Anh thật...”

Vẻ mặt Mitsurugi dường như có chút cô đơn nhưng tôi không có chút cơ hội chiến thắng nào nếu đấu đường đường chính chính với kẻ có nghề cấp cao và sở hữu một thanh ma kiếm cả.

Mitsurugi thở dài.

“...Bỏ đi. Thay vào đó—Thật tốt khi chúng ta gặp nhau ở đây. Tôi có vài chuyện muốn nói với cả hai người.”

Hắn nghiêm túc nói

—Aqua và tôi ngồi đối diện Mitsurugi trong một quán café trên phố.

“Được rồi, trở lại chủ đề chính... Thế nên, trước đó, tôi có vài thứ cho Aqua-sama.”

Mitsurugi lấy cái gì đó ra trong lúc hắn nói.

Một chiếc hộp con bé được gói thật đẹp.

...Ồ?

Mitsurugi dâng nó tới trước Aqua đang tập trung gấp khăn ăn và nói:

“Aqua-sama, từ những gì tôi thấy, người không hay mang trang sức phải không? Người thật quyền rũ cả khi không đeo nó...Nhưng nếu thích, xin hãy nhận thứ này...”

Hắn thậm chí còn nói mấy câu sến súa.

Tôi bảo đảm tên này cũng là một công dân bình thường trong sáng hội còn ở Nhật Bản đây.

“...? Cái gì? Quà cho tôi?”

“Đúng vậy, xin hãy nhận nó. Nó không đắt lắm vậy nên tôi không chắc liệu có hợp với gu của Aqua-sama hay không...”

Mitsurugi trả lời với một nụ cười tươi.

Hắn thực sự là một tên điên trai.

Thứ làm tôi khó chịu.

“Chuyện gì đã xảy ra với hai phụ tá của anh thế? Liệu có ổn không khi tán gái ở một nơi thế này?”

“Họ không phải phụ tá, đó là những đồng đội quan trọng của tôi! Họ đang luyện cấp ở nước láng giềng. Vì nếu chúng tôi đi chung với nhau, tôi sẽ luôn tự mình đánh bại hầu hết kẻ thù. Đó là tại sao tôi lại ở đây để đánh lại đội quân của quý vương thỉnh thoảng lại tấn công.”

Aqua bỏ qua câu chuyện của chúng tôi và mở hộp, lấy một chiếc nhẫn nhỏ ra. Dù nhìn thế nào đi nữa, đó là một chiếc nhẫn cao cấp chẳng hề rẻ chút nào.

Dù hẳn ta đã khiêm tốn bảo rằng nó rẻ, nhưng chắc đã tốn rất nhiều cho nó đây.

Nhưng, hẳn biết cỡ nhẫn của Aqua sao?

Ngay khi tôi tự hỏi về điều đó.

“...? Chiếc nhẫn quá nhỏ, sẽ không vừa đâu.”

Aqua nhanh chóng bỏ cuộc sau khi cố đeo nó lên ngón tay.

Mitsurugi nói với một nụ cười gượng gạo.

“Thứ này được cường hoá bằng phép thuật, người có thể chinh kích cỡ ở đây...”

Khi hẳn sắp nói thứ gì đó.

“Kazuma, Kazuma, nhìn chỗ này nhanh.”

Aqua nói khi cô ấy phủ lên chiếc nhẫn với chiếc khăn ăn.

“Leng keng”

Cô kéo chiếc khăn ra với âm thanh vang lên.

Và như vậy, chiếc nhẫn biến mất không chút dấu vết gì.

“...Thật tuyệt vời. Chuyện này hay thật, nhưng chiếc nhẫn đâu rồi?”

Aqua trả lời tôi:

“...? Biến mất rồi, thậm chí tôi còn chẳng biết đi đâu nữa.”

“Hử?”

Mitsurugi kêu lên kinh ngạc.

...Tôi cảm thấy tiếc cho hắn.

“Mặc dù một món đồ giá rẻ mang không vừa, nhưng có thể dùng cho việc biểu diễn đấy. Cảm ơn nhé~”

Mitsurugi nói không thành lời khi thấy nụ cười ngây thơ của Aqua.

“Không, Không cần đâu...! Tôi thật hạnh phúc được giúp đỡ màn biểu diễn của Aqua-sama.”

Mitsurugi cười cay đắng khi nói thế

...Thành thật chia buồn cùng chú.

–Aqua tiếp tục vừa ngân nga vừa gấp chiếc khăn ăn của mình như không có gì xảy ra cả.

Sau khi Mitsurugi nhìn Aqua với đôi mắt dịu dàng, hắn quay qua tôi.

“Tôi sẽ nói luôn. Vụ này có liên quan tới anh đấy.”

Sau đây là tóm tắt những gì Mitsurugi nói.

Theo anh ta, thống lĩnh đội quân quý vương đầu tiên được phái đến trấn Axel bởi vì những nhà tiên tri trong lâu đài quý vương nói rằng một tia sáng rực rỡ đã tới đó.

Quý vương vẫn chưa tin lắm khi hắn phái Beldia đến.

Sau đó Beldia bị đánh bại và Vanir mất tích trong nhiệm vụ.

Ngay cả Sylvia, người tấn công ngôi làng của Hồng Ma Tộc gần đây cũng bị khuất phục.

Có một tin đồn lan truyền trong đội quân của quý vương là tất cả chuyện này được gây ra bởi một nhóm mạo hiểm giả nào đó.

Và bây giờ, quý vương đã hướng sự chú ý của hắn về đội mạo hiểm giả này.

Hắn có thể tấn công trấn Axel, nơi được nhóm dùng làm căn cứ hoặc gửi thêm nhiều thuộc hạ hơn.

...Nè, chẳng phải cái nhóm được nhắc đến là tụi này hay sao?

“Nhưng, nguồn sáng hạ xuống thị trấn Axel là...”

Tôi vô thức quay sang Aqua đang làm cái gì đó.

Ánh mắt Mitsurugi hướng đến cô ấy ngay sau.

“...Tôi cũng nghĩ là nó nói đến Aqua-sama. Tôi đã từng nghĩ rằng thứ ánh sáng mà quý vương lo ngại là mình...Đ-Đừng nhìn tôi như thế chứ...”

Mitsurugi nhận ra cái nhìn của tôi như đang ngụ ý ‘Uh...thằng hoang tưởng này lại lên cơn rồi’ và cau mày không vui.

Ngay lúc này. Aqua nói với Mitsurugi—

“Xong rồi. Tặng anh, món quà cho chiếc nhẫn. Chủ đề của tác phẩm này là robot biến hình kiểu nữ thần Eris. Giáp ngực có thể tháo ra và nó có ba dạng biến đổi.”

Aqua nói cái gì đó kì lạ khi cô nàng đưa ra thành quả gấp khăn ăn.

Mitsurugi nhận nó từ tay Aqua với nụ cười gượng gạo.

“Haha, cảm ơn người Aqua-sama. Tôi sẽ giữ cẩn thận...”

Anh ta nói khi nhận chiếc khăn ăn với một nụ cười.

Mitsurugi và tôi cũng nhìn nó một lúc.

“Kinh thật!” X2

Chiếc khăn gấp mang dáng vẻ của Eris-sama đã vượt ra khỏi giới hạn của nghệ thuật gấp giấy thông thường và trở thành một tác phẩm nghệ thuật.

“...Này Aqua, làm cho tôi một cái nữa nhé.”

“Không muốn, tôi không muốn làm cùng một thứ nhiều lần. Một con Gundam kiểu Jack Frost (Jack Frost trong này là con Winter Shogun đã tiễn Kazuma lên bàn thờ ngắm gà hời ảnh chết lần đầu ấy) thì sao.”

“L-Làm cái đó đi.”

Sau khi nhận yêu cầu của tôi, Aqua bắt đầu lặng lẽ gấp khăn.

Mitsurugi đứng dậy với một nụ cười khi hắn thấy điều đó.

“Satou Kauma. Trước khi tôi mạnh hơn, hãy bảo vệ Aqua-sama...VẬY thì, nữ thần-sama, tôi xin cáo từ và sẽ trân trọng chiếc khăn gấp này.”

Khi Aqua nghe Mitsurugi nói, cô ngẩng đầu lên với một tiếng ‘Hmm?’

“...À, tạm biệt...Nói đi, Kazuma, có cần cho nó khả năng biến hình không?”

“Cần chứ, cứ làm như mọi khi là được rồi.”

Mitsurugi nhìn cả hai bọn tôi với chút cô đơn.

“Anh và Aqua-sama thật sự rất thân nhau.”

Sau khi nói điều đó, anh ta nói lời chia tay và rời khỏi.

–Trên đường về nhà trọ.

“Phải rồi, cũng lâu rồi từ khi tôi được gọi là nữ thần-sama. Tên Katsuragi đó rốt cuộc có vẻ cũng là người tốt nhỉ.”

Nếu thực sự nghĩ vậy thì cô nên nhớ tên hẳn trước đi đã.

Mặc dù tôi có một phần lỗi do việc nói cái tên Katsuragi đó lúc đầu.

Tôi trầm tư trong khi nhìn Aqua đang vui vẻ nói thế.

Quý vương cần trọng với ‘thứ này’ sao?

...Không, chuyện đó không thể nào.

Đúng, không thể.

“Mà này, bữa tối có gì đây? So với trấn Axel, thủ đô là một bãi chiến trường, một lượng thịt lớn của những con quái mạnh có thể được tìm thấy ở đây. Mang nguyên liệu tới các nhà hàng ở thủ đô dường như là lẽ thường tình. Tôi nghe đồn là ta có thể yêu cầu nhân viên nhà trọ dùng các nguyên liệu ta có để nấu thành những món ăn ngon cho nhiều điểm kinh nghiệm đấy...Tôi bỗng muốn ăn vài món nặng đô tí. Hãy kiếm một ít thịt cao cấp cho nhà trọ để họ nướng cho chúng ta nào.” (lời Kazuma)

“Tôi muốn ăn cái gì nhẹ nhàng thôi. Tôi muốn thứ gì đó dùng chung với rau mà hợp với rượu vang ấy.” (lời Aqua)

Mặc dù Mitsurugi đã nói rằng tôi thân với Aqua, ý kiến của hai đứa chưa gì đã đá nhau ngay lập tức.

“Đấu một trận nào. Nhờ Mitsurugi mà tôi nhớ ra cô thực sự là một nữ thần. Tôi sẽ đặc biệt chấp cô chút. Nếu cô có thể thắng một trong ba vòng oẳn tù tì với tôi, tôi sẽ làm món đó cho cô.”

“Hử? Cái gì? Anh tự tin quá đấy, Kazuma. Tình hình thế này, anh nên nghe theo tôi ngay bây giờ luôn đi. Nào! Kéo búa...!”

Cùng với cô nữ thần hoàn toàn quên là tôi là trùm trong mấy trò may rủi và thiếu khả năng rút kinh nghiệm, tôi trở về nhà trọ với thịt cao cấp.

Phần 7

–Đêm hôm đó.

Tôi tỉnh dậy khi đang say giấc nồng trong nhà trọ khi phát hiện sự hiện hiện của ai đó.

“...Dậy đi...Này, ra khỏi giường nhanh đi.”

Trong bóng tối, một bóng người nhìn tôi khi cô ấy thì thầm bằng giọng nói quen thuộc.

“Chậc!”

“Waahhhh! Đợi đã, là tôi đây! Nè, Chris đây! Dừng lại! Anh đang chạm vào đâu đấy, đừng! Darkness! Darkness, cứu tớ với ahhhh!”

Sau khi tóm được kẻ đột nhập, tôi nhận ra đó là Chris.

“Cái gì, ra là Chris. Này, đột nhập vào đây lúc tối muộn, cô có chuyện gì đó không muốn ai khác biết đúng không? Nếu đã vậy, sao lại còn kêu Darkness giúp mình thế?”

“Tên, tên dê xồm! Anh không tóm lấy tôi sau khi xác nhận đó là tôi đấy chứ!? Anh không cần chạm vào chỗ đó nếu muốn không chế một người đúng không!?”

Chris thở hển hển trong bóng tối.

Tôi nghĩ Darkness sẽ vội vã đến sau khi nghe tiếng kêu đó nhưng không ai có vẻ gì là đã thức dậy nào cả.

“Thật là, tôi không thể mất cảnh giác được...Tiếc rằng anh lại là người duy nhất tôi có thể nhờ được.”

“Cô làm tới thế này để đột nhập vào phòng một đứa con trai giữa đêm thì sao lại hét lên khi tôi mới đụng vào tí chút? Cái này có phải là trò ép cười không thế?”

“Không phải đột nhập trong đêm! Cũng chẳng phải ép cười hỏi gì cả!! Tôi đã nói là sẽ cho anh biết nguyên nhân việc đột nhập vào cái dinh thự đó sau rồi mà! À, đợi đã! Này, đừng giả vờ không nghe thấy mà!”

Chris kéo tôi lại khi tôi đang cố núp trong chần của mình với hai tai bịt kín.

“Chẳng phải tôi đã nói với cô là tôi không muốn nghe chuyện của cô khi chúng ta ở dinh thự của Alderp rồi hay sao!? Tâm trạng tôi hiện giờ đang rất tệ sau khi phải xa công chúa đấy! Để lần tới đi! Cụ thể thì, lúc nào đó vào năm sau ấy!”

“Sao tôi không được nói với anh chứ! Nghe này! Tôi có lý do chính đáng mới đột nhập vào nhà lũ quý tộc...!”

Chris giải thích trong khi tôi vẫn tiếp tục phản kháng và trốn trong chần —

Trong thế giới này, có những trang bị đầy quyền năng và vật phẩm phép thuật được biết đến như là thánh tích.

Rốt cục thì chúng được gọi là thánh tích thế nên không dễ dàng gì mà có được.

Tuy nhiên, tất cả những người sở hữu thánh tích đều có một điểm chung.

Tất cả bọn họ đều có tóc đen, mắt đen và những cái tên lạ hoắc.

“Điều này có nghĩa là thường thì chỉ người với tên lạ như anh sẽ có thể có được vật phẩm được gọi là thánh tích.”

“Đừng nói tên của tôi kì quặc như thể tôi đến từ Hồng Ma Tộc chứ.”

Sự kháng cự của tôi vô dụng và tôi nghe một lời giải thích kì lạ từ Chris khi cô ấy lôi chiếc chần khỏi người.

Aqua có giải thích về những thánh tích cho tôi trước đây rất lâu rồi.

Chúng là mấy món đồ có khả năng như hack trong cái ‘danh sách những quyền năng bạn có thể nhận’ mà tôi được cho xem trước khi đến thế giới này

“Tuy nhiên, tôi không biết bằng cách nào, nhưng hai trong số các thánh tích bị mất này đã được một tên quý tộc mua lại.

“Ồ.”

Đơn giản thì nếu chủ nhân của những thánh tích đó chết, thứ đó sẽ bị bỏ lại đâu đó ở thế giới này.

Một trong số đó là vật phẩm có thể triệu hồi và ra lệnh cho quái vật mà không phải trả giá.

Thánh tích còn lại dường như có thể trao cơ thể người sử dụng với người khác.

Có thể triệu hồi với ra lệnh cho quái vật nghe có vẻ mạnh và dễ hiểu nhưng tên xin cái thánh tích hoán đổi cơ thể đã nghĩ gì vậy chứ?

Không quan tâm tới những hoài nghi của tôi, Chris ngồi lên giường, hai chân cô ấy đong đưa bên thành giường và nói:

“Trong số những kỹ năng đạo chích của tôi, có một cái cảm nhận được vị trí các báu vật được gọi là ‘phát hiện kho báu’. Và thế nên tôi dùng kỹ năng này để tìm trong mỗi ngôi nhà quý tộc ở thủ đô.”

“Ý cô là chỉ những quý tộc tai tiếng với tiền xài hoài chả hết mới chịu sưu tầm mấy món hiếm có khó tìm đó hử.”

“Đúng thế! Nhưng tôi không thể tìm thấy thánh tích dù đã đột nhập vào. Tôi luôn muốn làm gì đó giống đạo chích thực sự, thế nên tôi mới thó tí tiền bất chính của chúng lúc ở đó.”

Ra là cô gái này chỉ trở thành một tên Đạo tặc Hào hiệp vì lý do đơn giản thế thôi hả.

“Sau đó, tôi cảm nhận được một kho báu đầy quyền năng từ chỗ anh đang ở và lên vào.”

“Biết rồi. Được, đã hiểu vì sao cô lại làm thế. Nhưng tôi vẫn không biết lý do cô đi thu thập thánh tích.”

Nghe tôi nói thế Chris gãi gãi vết sẹo trên má và trông hơi bối rối.

“Lý do thu thập thánh tích à... Ừm, chắc tôi sẽ nói khi thời điểm đó đến được chứ? ... Và vì thế, anh có thấy thứ gì kì lạ trong dinh thự đó không? Lão già Alderp có sử dụng một vật phẩm phép thuật trông rất quyền năng không?”

Trừ chiếc gương phép mà lão ta đặt trong nhà tắm thì chẳng có cái gì đặc biệt... Mà này, kho báu mà cô cảm nhận được có phải là chiếc hagoromo của Aqua không? Cô ta đã khoe rằng đó là một thánh tích hay thứ gì đó hồi mới gặp nhau.”

Chris cúi đầu buồn bã lúc nghe những lời tôi .

“Đ-Được rồi, không sao cả... Và có một lý do để tôi lên vào đây.”

Đấy, biến tới rồi.

“Im đi, tôi không muốn bị vướng vào rắc rối đâu! Và vụ này có cảm giác như một vấn đề rất kinh khủng!”

“A, này! Đừng khó chịu như vậy và nghe tôi đi! Thật ra tôi có thể cảm nhận một món rất mạnh về phía lâu đài. Và nó giống như tôi cảm nhận được từ dinh thự, sự hiện diện của báu vật đầy quyền năng!”

“...Rất bình thường khi có một báu vật như vậy trong lâu đài... Thế nên?”

“Đúng vậy, tôi nhớ anh có kĩ năng nhìn ban đêm ‘far sight’! Tôi cũng đã dạy anh ‘hide’ và ‘detect enemy’! Sử dụng những kĩ năng đó, anh có thể lên vào cùng tôi...”

“Đừng cố biến tôi thành đồng phạm của cô! Tôi đã có linh cảm xấu về chuyện này khi cô nói rằng muốn bàn chuyện gì đó ở dinh thự của Alderp, sao tôi phải giúp cô chứ!”

“Nè, đừng từ chối nhanh vậy chứ, nghe tôi nói cho hết đã! Sẽ rất tệ nếu tôi không thu hồi hai thánh tích đó đấy!”

“Kiếm ai khác trông anh hùng hơn tôi để làm cái việc hệ trọng đó đi! Phải rồi, trong thành phố này có một kẻ tên Mitsurugi! Nếu là hắn, cô chỉ cần nói ‘Thế giới sẽ rơi vào hỗn loạn nếu hai thánh tích rơi vào tay kẻ xấu..!’. Khích hắn tí là hắn giúp cô ngay thôi!”

“Lạnh lùng quá đi! Tôi chỉ muốn anh là người giúp tôi thôi! Đủ rồi, tôi sẽ gọi Darkness dậy và nhờ cậu ấy!”

“Này, dừng lại! Darkness là quý tộc, nếu thân phận của Chris bị bọn quý tộc phát hiện, cô ấy sẽ gặp rắc rối đó!”

“Nhưng, nhưng...”

“Được rồi, nhanh về nhà đi, về đi! Nếu cô không đi, tôi sẽ dùng chiêu ‘Bind’ tôi học được khi cô dùng nó lên tôi để trói cô lại và quấy rối cô đấy! Tôi đã chịu nhiều khổ sở vì nó hôm qua rồi!”

“Khoan!? T-Tôi hiểu rồi, hôm nay tôi sẽ dừng ở đây! Tôi sẽ bàn tiếp với anh vào ngày mai!”

“Tôi đã bảo là đừng có quay lại mà! ‘Bin...’ ”

“T-tôi đi đây!”

Sau khi mở tung cửa sổ, Chris phóng ra và biến mất vào trong thành phố khi bình minh dần lộ dạng với tiếng cười khúc khích.

Thiệt tình, cô ấy còn muốn tôi gặp thêm nhiều rắc rối sao, làm ơn tha cho tôi đi.

Nói thật đó, rốt cuộc cái may mắn trời ban của tôi trốn đi đâu rồi vậy?

Nữ thần vận may Eris-sama ơi, tôi sẽ cải giáo sang giáo phái của người sau khi về lại thị trấn Axel nếu người cho tôi hưởng bình yên mà.

Tôi cầu nguyện khi rúc lại vào trong chăn...

-Sau đó, đồng hồ báo thức réo gọi tôi dậy như thể nó đã chờ giây phút này lâu lắm rồi.

Chương 4:

Hãy dâng tặng Minh châu Công chúa cho những người bạn xấu xa

Phần 1

“Báo động Quân đội Quý vương tấn công! Báo động Quân đội Quý vương tấn công! Phát hiện một nhóm binh lính Quý vương đang bày binh bố trận tại đồng bằng không xa! Hiệp sĩ Đoàn chuẩn bị xuất kích. Do quy mô của cuộc tấn công rất lớn, chúng tôi kêu gọi những Mạo hiểm giả không ngại sinh tử tham gia vào trận chiến! Tất cả những Mạo hiểm giả cấp cao, xin hãy khẩn trương tập hợp phía trước Lâu đài.”

Bình minh lên, tiếng phát thanh vang vọng khắp thủ đô.

Cùng lúc đó, một nơi vốn dĩ đang lặng yên bỗng bắt đầu trở nên huyên náo.

“Kazuma, anh tỉnh dậy chưa!? Có nghe thấy bài phát thanh vừa nãy không!? Hãy chuẩn bị sẵn sàng đi!”

Âm thanh đập cửa rầm rầm đi kèm với tiếng la hét om sòm của Darkness.

“Tôi còn đang ngủ.”

“Đồ ngốc, giờ không phải lúc để đùa đâu! Quân đội Quỷ vương đã tới rất gần, chúng ta cũng phải tham chiến!”

Để trả lời cho tiếng đập cửa càng lúc càng mạnh, tôi thò đầu ra khỏi chăn.

“Cô mới là người đang đùa với tôi ấy! Có nghe tiếng phát thanh nói gì không, ‘tất cả Mạo hiểm giả cấp cao, xin hãy khẩn trương tập hợp phía trước Lâu đài.’ Tôi với level 17, thậm chí còn không được coi là Mạo hiểm giả trung cấp. Và vẫn còn những cao thủ Mạo hiểm giả tập hợp bên ngoài lâu đài đúng không? Dù không có chúng ta, họ vẫn có thể dễ dàng đẩy lùi Quân đội Quỷ vương.”

“Sao, sao anh! Thôi bỏ đi, tôi sẽ tham chiến cùng với Aqua và Megumin! Mấy Mạo hiểm giả cùi bắp chỉ cần nấp dưới gầm dường và run lấy bầy là được rồi!”

Thôi việc điên cuồng gõ cửa, Darkness giận dữ bỏ đi cùng những tiếng bước chân ồn ào.

Một lát sau...

“Không đi đâu! Sao tôi phải tới một nơi hiểm nguy như vậy chứ!? Tôi đến lâu đài là để chơi bời! Còn cô thì muốn tôi chiến đấu với Quân đội Quỷ vương ư? Chắc chắc không đi!”

“Aqua, ngừng giận dỗi ngay lập tức! Đây là trận chiến chống lại Quân đội Quỷ vương, càng có nhiều người sử dụng được ma thuật tri

thương càng tốt! Nhìn Megumin kìa! Xem cô bé nhiệt tình như thế nào...!”

“Darkness, em không tới Lâu đài đâu, mà sẽ xông thẳng vào Quân đội Quý vương! Nếu dần dà kéo dài thành hỗn chiến, em sẽ không thể sử dụng được phép thuật của mình! Phát bắn khai màn là của em! Nói cho chính xác thì, cứ để em sử dụng phép Nhất kích tất sát của mình để dọn sạch sẽ đám Quân đội Quý vương!”

“Đội đã, Megumin, đừng ầu thế chứ! Đừng có chây lì nữa Aqua, ra khỏi đường! Thiệt tình, Kazuma, cầu xin anh đấy, nhanh nghĩ cách gì đi chứ!!”

Mấy con mắt này ầm ĩ thêm bao lâu nữa đây trời!

Đó là chưa kể, về Axel tôi chẳng cần phải lo nghĩ nhiều về vấn đề tiền nong nữa.

Mạo hiểm mạng sống vào trận chiến này chả được lợi ích gì cả...

“...!?”

Tôi vung chẵn ra và nhảy dựng lên.

Dù tôi có tham gia vào trận chiến này, mức thù lao cũng chả mấy hấp dẫn.

Nhưng, giả như tôi đạt được một chiến công lớn trong trận chiến thì sao...?

Đúng vậy, việc bắt giữ tên trộm là một thất bại, nhưng chỉ cần đạt được một chiến công lừng lẫy thì...!

Ngoài ra, ở thủ đô còn có rất nhiều Mạo hiểm giả ‘mạnh như xài cheat’ tượng tợ Mitsurugi.

Vậy nên thua được mới khó, chỉ cần làm nổi bật sự hiện diện của mình, rồi leo lên chức vụ Vệ binh hoàng gia, tôi vẫn còn cơ hội để được ở lại lâu dài.

Cũng chẳng cần phải hành động giống như một chiến thần trước Quân đội Quý vương làm gì.

Chỉ cần thể hiện được sự cố gắng trong suốt trận chiến là được rồi.

“Đừng ép tôi Darkness, tôi có dự cảm chẳng lành! Đây chính là trực giác của Nữ thần! Cũng giống như việc đánh rơi cây kem xuống dưới nền nhà, hay là tất cả tấm vé số nhận được từ cửa hàng đều xị! Chắc chắn sẽ xảy ra một biến cố! Thế nên cầu xin cô đấy, bữa điểm tâm tôi sẽ chia cho cô một cây xúc xích, vậy mai gặp lại nhé!”

“Để em đi Darkness! ‘Khi Quân đội Vương quốc tiến tới chiến trường, họ chỉ có thể thấy Quân đội Quý vương hoàn toàn bị đánh tan tác không chút lưu tình, cùng một bóng lưng của vị pháp sư lạng lẽ rời đi...!’ Em rất muốn tái tạo khung cảnh đó! Cơ hội đã tới, hãy để em đi!”

“Kazuma, tôi không thể tự mình xử lý được, nhanh nghĩ biện pháp đối phó với hai bọn họ đi!”

Cùng với vũ trang đầy đủ, tôi mở toạc cánh cửa và nói với ba con mắt âm ỉ:

“Mấy người kia, quốc nạn đã tới còn ồn ào gì nữa. Xuất phát thôi! Giờ là lúc chúng ta tiến lên sân khấu!”

“.....” x3

Tới lâu đài, chúng tôi thấy Hiệp sĩ Đoàn đầy đủ vũ trang được tập hợp và xếp ngăn nắp từng hàng, ngoài ra còn có một nhóm lớn những Mạo hiểm giả.

“Những Mạo hiểm giả xin hãy đến đây tập hợp! Không có chỉ thị đặc biệt nào cho tất cả mọi người! Do mọi người không được huấn luyện theo kiểu quân đội, các bạn sẽ hành động riêng rẽ với Hiệp sĩ Đoàn, thế nên cứ chiến đấu tự do theo phong cách của riêng mình! Trước trận chiến tôi sẽ kiểm tra thẻ Mạo hiểm giả của mọi người. Sau trận chiến, chúng tôi sẽ bổ sung thêm phần thưởng căn cứ vào số lượng quái vật thảo phạt được, mọi người hãy nỗ lực hết sức mình!”

Chắc hẳn một nhân viên tại Công hội Thủ đô đã đưa ra chỉ thị bằng chiếc micro ma thuật.

Chúng tôi tập trung tại địa điểm được chỉ định và đưa ra Thẻ Phiêu lưu theo yêu cầu của nhân viên Công hội.

Sau khi kiểm tra thẻ của tôi, người nhân viên có chút không thoải mái cau mày và nói bằng vẻ mặt xin lỗi:

“Satou Kazuma-san đúng không? Tôi xin lỗi, nhưng với một người có level dưới 30 và không phải nghề nghiệp cao cấp, thì quá nguy hiểm khi để anh tham gia vào trận chiến. Xin hãy quay về và bảo vệ thành phố...”

“Không sao. Anh ta là một Mạo hiểm giả đã đạt được nhiều chiến công hiển hách.”

Ngắt lời nhân viên Công hội, Claire bước về phía chúng tôi.

Chắc hẳn Claire và nhóm Quý tộc tới đây để nâng cao tinh thần của những hiệp sĩ và mạo hiểm giả tập trung trước Lôu đài.

Và những nhà Quý tộc nhìn tôi bằng ánh mắt đầy mong đợi.

Mặc dù thất bại trong việc bắt giữ Đạo tặc Hào hiệp, họ vẫn muốn quan sát năng lực của tổ đội đã đánh bại rất nhiều tên Boss của Quân đội Quý vương.

Ngay lúc đó, tôi chợt nhận ra từ ban công một bóng hình đang quan sát mọi người.

Nếu nhìn kỹ, thì đó là Công chúa Iris đang nhìn thẳng vào tôi bằng ánh mắt chờ mong.

Không còn nghi ngờ gì nữa, điều này sẽ kích lệ tinh thần chiến đấu của tôi.

Cứ để đó cho anh, Onii-chan sẽ cố gắng hết sức!

...Ngay lúc này, có ai đó kéo mạnh tay áo của tôi.

“Kazuma-san, Kazuma-san. Tôi rất nhạy bén và cũng có năng lực học hỏi. Nếu tham gia tôi chắc chắn sẽ rơi vào rắc rối lớn. Lấy ví dụ, một đứa trẻ thích thọc tay vào lửa có thể sẽ cuốn tôi vào vùng ảnh hưởng của ma thuật Exposition. Hay bà chị ‘cơ bắp che mắt não’ nào đó có thể sẽ thu hút quái vật và kéo tôi vào hiểm nguy. Tôi nói nè, vẫn chưa muộn đâu, sao chúng ta không trở về thị trấn Axel nhỉ?”

“Không chỉ có Aqua, em cũng có năng lực học hỏi, nên trường hợp đó chắc chắn sẽ không xảy ra đâu!”

“Này Aqua, cô đừng có gọi tôi là đồ ‘cơ bắp che mắt não’ được không? Có cảm giác cứ như thể ấn tượng về tôi là một con ngốc đầu óc kém cỏi đã được định hình từ trước...”

Đối mặt với con ngốc Aqua mang vẻ mặt bất an, tôi lộ ra dáng bộ tươi cười không sợ hãi.

“Cái gì thế, ngoài số lượng ra đối thủ chỉ là những con quái tạp nham. Giờ là lúc chúng ta thi triển thực lực chân chính!”

“Oh!” x4

Sau lời khẳng định chắc như đinh đóng cột của tôi, những nhà Quý tộc xung quanh trung ra vẻ mặt đầy mong đợi.

Đối mặt với Hiệp sĩ Đoàn hàng lối chỉnh tề cùng những Mạo hiểm giả được tập hợp, Claire cất cao hiệu lệnh.

“—Nhóm thảo phạt Quân đội Quý vương, xuất kích!”

Phần 2

“... Xin chào. Đã lâu rồi không gặp, Eris-sama.”

“.....”

Tới đây, tôi lại đứng giữa một ngôi đền quen thuộc.

Rốt cuộc tôi đã chết bao nhiêu lần rồi nhỉ?

Bị Tướng quân Mùa đông giết, rồi ngã gãy cổ.

Và...

“Xin lỗi, không ngờ là tới Level này tôi còn bị Kobold giết...”

Tôi bị đám Kobold bao vây và hội đồng cho tới chết.

Lũ Kobold.

Đúng vậy, quả thật là Kobold.

Một loại quái vật thích hợp để cày cấy, và trong thế giới này cũng là từ để chỉ mấy con quái tạp nham – Tôi bị bao vây và đập cho tới chết bởi chúng.

Tôi nhìn vào Eris lặng lẽ đứng trước mặt mình.

“Để tôi giải thích đã, Eris-sama. Mới vừa nãy thôi mọi thứ vẫn còn tốt đẹp. Sau khi nhận được buff từ Aqua, tôi theo sau Darkness. Những con quái vật mạnh mẽ đã bị mấy Mạo hiểm giả khác xử lý, nhưng tôi có cảm giác mình có thể giết được nhiều quái vật hơn những người kia...”

“.....”

Đúng vậy, ban đầu mọi thứ vẫn rất tốt.

Nấp đằng sau Darkness, tôi tiếp tục giương cung và không ngừng tích lũy chiến công.

Không lâu sau chiến trường biến thành một cuộc hỗn chiến. Để cứu Aqua đang bị lũ Kobold cắn—

“ ‘Lũ Kobold cùi bắp ấy mà’, ‘Mình đã mạnh hơn trước nhiều’ – Với những suy nghĩ như vậy ở trong đầu, tôi thừa thắng xông lên...”

Trong lúc vô cùng đắc ý đuổi đánh con Kobold ở khắp nơi, tôi vô tình tiến sâu vào trận địa của địch và bị một nhóm lớn lũ Kobold bao vây.

Chết rồi, nếu giờ hồi sinh thì sẽ rất xấu hổ.

Thậm chí ngay trước trận chiến tôi còn khẳng định chiến thắng, và giờ thì bị lũ Kobold đánh đến chết. Tôi thực sự muốn đào một cái hố để chui vào.

Nãy giờ Eris không hề nói câu nào, chắc chắn cô ấy đã cạn lời với tôi.

“Er, erm, Eris-sama? Để bản thân chết dễ dàng thế tôi rất hối lỗi, nên cô làm ơn bớt giận được không?”

Tôi rụt rè hỏi, rồi Eris đáp lời với gương mặt ửng đỏ:

“...Quấy rối tình dục, là xấu.”

Cô ấy trừng mắt nhìn.

Mồ hôi lạnh chảy đầy lưng tôi.

Nhắc mới nhớ, Eris có thể nhìn thấy những gì đã xảy ra ở thế giới con người.

Chỉ mới vài bữa trước, tôi đã hăm dọa sờ soạng cô gái đạo tặc, và thật ngẫu nhiên cô ấy lại là tín đồ trung thành của Eris.

“Không, để tôi giải thích đã Eris-sama, còn cách nào khác đâu. Cái lúc nắm lấy cô ta, tôi cứ tưởng cô ta là con trai, tại ngực hẻo quá ấy mà... Không, tôi thực sự xin lỗi, xin hãy thứ lỗi, tôi sẽ không bao biện nữa đâu!”

Thấy tâm trạng Eris ngày càng trở nên tồi tệ, tôi quỳ gối và cúi thấp đầu xin lỗi.

“...Thật là, trò quấy rối tình dục của anh thực sự rất quá đáng. Tôi sẽ chỉ tha lỗi cho anh thêm lần này thôi, nghe không?”

Thở dài một hơi, Eris khó xử gãi gãi khuôn mặt.

“Cảm ơn vì sự cao thượng của cô, Eris-sama! Chỉ vừa mới đây thôi, tôi cứ lo nghĩ nếu bị nữ nhân vật chính Eris-sama ghét bỏ thì mình phải làm gì bây giờ.”

“Vẫn còn nói năng ngọt xót được như vậy cơ à... Chẳng phải anh đang vui mừng khôn xiết với cô em gái mới toanh sao?”

Trình độ gián điệp của cô cao tới mức nào thế, Eris-sama.

Trong lúc tôi đang chết lặng, Eris khúc khích cười.

“Tôi đành dùng màn trêu đùa của mình tại đây vậy. À quên mất, tôi muốn nhờ anh một việc?”

“...Nhờ tôi một việc?”

Eris gật đầu.

“Tín đồ bị anh quấy rối tình dục tối hôm qua cũng đã tiết lộ một phần rồi đúng không? Những thánh tích Aqua-sempai giao phó cho những người đầu thai đang lưu hành trên thế giới này.”

“Ồ đúng rồi, quả thực là có chuyện này. Nhân tiện, nếu tôi nhớ không nhầm, những thánh tích sẽ tự lựa chọn chủ nhân của mình đúng không? Cứ tưởng tôi có thể sử dụng được thanh Ma kiếm ‘mạnh như cheat’ mà mình đã kiếm được, nhưng tôi chợt nhận ra trong tay của những người khác thì thứ đó chỉ là một thanh kiếm bình thường.”

Đúng vậy, tôi cứ tưởng là mình có thể sử dụng được thanh Ma kiếm đã cướp từ Mitsurugi, nhưng thay vào đó lại nhận được một lời thông báo đáng lòng.

“Lời giải thích chính xác đấy... Thánh tích chỉ có thể phát huy toàn bộ sức mạnh trong tay người được ban tặng. Thanh Ma kiếm có thể chém đứt bất cứ thứ gì sẽ trở thành thanh kiếm bình thường. Một cây trượng có thể dẫn ra lượng mana vô hạn sẽ trở thành một cây trượng cải thiện khả năng hồi mana bình thường. Đối với những loại thánh tích khác những thứ trên, có bị lạm dụng cũng không có vấn đề gì...”

Theo lời Eris, ngay cả khi không thể sử dụng được sức mạnh vốn có, hai thánh tích đó vẫn có ảnh hưởng tương đối lớn đến thế giới.

Cái đầu tiên, là thánh vật không mất gì vẫn có thể triệu hồi và ra lệnh cho lũ quái vật. Sẽ trở thành một vật phẩm ma thuật cần trả một cái giá phải trả để triệu hồi quái vật.

Thánh tích còn lại thì có thể trao đổi cơ thể với người khác. Hiệu ứng sẽ thay đổi từ vĩnh viễn sang tạm thời.

Cần một từ khóa để có thể sử dụng hai thánh tích đó, vậy nên cho dù có bị thất lạc trên thế giới, chúng vẫn không thể bị lạm dụng dễ dàng.

Thế nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Lỡ như có ai đó thốt ra từ khóa và triệu hồi quái vật ở bên trong thành phố thì thật phiền phức.

Nếu có ai đó đi dạo cùng chú chó của mình và tình cờ bị chuyển đổi cơ thể, một giống Kobold mới sẽ được sinh ra.

“Hãy thu về những thánh tích để giao cho Aqua-sempai phong ấn. Không có phần thưởng hay danh tiếng nào cho công việc này cả. Và lại anh không thể mang thánh tích tới những người mình không tin tưởng. Ngoài mấy người được đầu thai, vẫn còn những người khác sử dụng được thánh tích dưới hiệu năng thấp, như vậy mới có thể gặp phải những gã được đầu thai có âm mưu ám toán mọi người.”

Eris nắm lấy tay tôi một cách nghiêm túc.

“Anh sẽ chấp nhận yêu cầu giúp tôi thu về những thánh tích chứ?”

Phần 3

Khi mở mắt, tôi nhận ra Aqua đang tươi cười nhìn mình.

“Kazuma bị Kobold giết chết, chào mừng anh trở lại!”

Tôi thực sự có cảm giác muốn đánh cho cô ta một trận!

“Đó là câu đầu tiên cô nói với người mới hồi sinh đấy hả!? Học cách hành động sao cho giống với nữ thần như Eris-sama ấy!”

MẮng Aqua xong, tôi chuyển sang nhìn xung quanh. Trận chiến đã kết thúc.

“... Oay, điều này nghe có vẻ hơi kiêu ngạo với một người vừa mới cứu sống mình, nhưng cô không làm sớm hơn được hả, đáng nhẽ ra khi đó vẫn còn có khả năng cứu vãn danh dự của tôi đấy!”

“Sao tôi phải cứu một gã bị Kobold hội đồng đến chết vậy? Ngộ nhớ chỉ một lát sau anh lại chết thêm lần nữa thì không phiền chắc?”

Dù sao thì mới vừa nãy bản thân vẫn đang chết, do vậy tôi chỉ có thể cất giọng khàn khàn để đáp trả cô ta.

“... Này, vẫn còn một điều nữa tôi muốn hỏi. Có phải trên người cô có mùi rượu không? Ngay giữa trận chiến mà cô còn nốc rượu được hả!?”

“Tất nhiên là không. Rượu được tất cả mọi người tặng sau khi tôi thi triển kỹ năng một cách mẫu mực trong trận chiến. Trong lúc Kazuma đang nằm dài như xác chết, tất cả mọi người đều rất lợi hại đấy. Phải chi tôi có thể cho anh xem một quả ‘Turn Undead’ siêu lớn và phép chữa trị lợi hại như thế nào!”

...Ra là vậy.

Đó là lý do vì sao Aqua được đắm mình trong ánh mắt tôn kính và ngưỡng mộ từ khắp nơi.

“Câu hỏi cuối... Sao trên người tôi có thứ gì đó nặng nặng dính vào thế?”

“Ừ thì, Darkness nói là nếu để xác của Kazuma bị dính sát thương trong trận chiến thì sẽ khá phiền phức, thế nên cô ấy kêu tôi quăng cái xác vào một góc để bớt lo lắng. Nhưng sau khi anh bị tống vào một góc, có một con quái vật muốn ngậm anh kéo đi...”

“Rồi rồi, tôi không muốn nghe phần còn lại đâu! Hiểu rồi đấy, do không muốn tôi bị kéo đi, thế nên cô trói tôi cùng với thứ gì đó nặng nặng đúng không hả! Cảm ơn lòng tốt của cô nhé! Thế nhưng nãy giờ tôi vẫn đang thắc mắc, bộ các cô chả có chút tôn trọng nào đối với người đã chết hả!”

Đã nhận định được tình hình, tôi quan sát bốn phía lần nữa.

Mặc dù một tân binh như tôi không thể nắm bắt được số liệu cụ thể, nhưng lượng quái vật dễ dàng bị đánh bại chỉ ít cũng phải hơn một ngàn.

Thế nhưng, chẳng có ai bị thương tổn rõ rệt, hoặc bất cứ thương vong nào.

“Aqua-san, cảm ơn vì những cố gắng của cô trong việc hồi sinh. Đây, mời đi lối này!”

“Ara, quả đúng là một Đại tu sĩ, kỹ thuật thật tuyệt vời! Thậm chí cô còn có thể sử dụng ma thuật hồi sinh...!”

“Nhờ có cô, quanh đây không hề có thương vong nào! Aqua-san, cảm ơn cô rất nhiều!”

Sau khi Aqua hồi sinh tôi, một số hiệp sĩ tới để cảm ơn cô ta.

Hiểu rồi, Aqua đã chữa thương cho tất cả mọi người.

Màn trình diễn chẳng hề giống với hành động và lời nói thường ngày của cô ta.

“Kazuma, anh hồi sinh rồi à! Không sao chứ? Có đau ở đâu không?”

Trên mặt và áo giáp đầy bồ hóng, Darkness cùng với vài hiệp sĩ tới gần.

Có thể thấy từ cái áo giáp vỡ vụn, cô ta thực sự đã chiến đấu rất liều mạng.

“Quý cô Dustiness! Quả là một màn trình diễn đầy đặc sắc!”

“Đúng thế, chỉ đơn giản là tuyệt vời! Ara, cái cách Quý cô Dustiness che chắn một kỹ năng một cách dễ dàng, và cách cô ấy lao vào giữa lòng địch thật đáng kinh ngạc!”

“Tôi sẽ không bao giờ quên vẻ mặt ngơ ngẩn của tên chỉ huy Quân đội Quỷ vương khi nhìn thấy cái cách cô chiến đấu!”

“Nhờ Quý cô Dustiness đã thu hút tất cả sự chú ý của kẻ địch, thế nên không hề có người nào dính chấn thương nặng cả, quả là một sự trợ giúp lớn lao!”

Với vẻ mặt ngưỡng mộ, những hiệp sĩ nhìn chăm chú Darkness và liên tục khen không dứt miệng.

Ra là thế. Trong một trận chiến có quy mô lớn, chắc chắn rằng kỹ năng khiêu khích sẽ có hiệu quả vô cùng cao.

Mặc dù khả năng tấn công của Darkness tệ khủng khiếp, nhưng ở Axel sức phòng thủ của cô ta có thể nói là vô đối.

Không thể được chứng kiến cảnh tượng bá đạo hiếm thấy của Darkness, tôi có hơi khó chịu một chút.

Xém quên mất, Megumin đâu rồi nhỉ?

...Trong lúc tôi đang tìm kiếm con bé, tôi nhìn thấy Megumin được khiêng trên cáng cứu thương cứ như một đồ vật mong manh dễ vỡ.

Những hiệp sĩ khiêng cáng mở đường đang xua đuổi quần chúng hào hứng vây xem.

“Này, MVP của trận chiến đang tới, nhanh tránh đường!”

“Megumin thật sự đã rất vất vả. Tránh đường, mấy người có muốn bị Explosion thổi bay không!?”

“Pháp sư số một Axel, người đưa mọi thứ trở về tro tàn, Megumin-san đang tới! Tránh đường!”

...Cái quái gì vậy.

Nhìn thật kỹ, tôi có thể thấy một hố bom khổng lồ ở đằng xa.

“Trong lúc hỗn chiến, Megumin đã rất thất vọng bởi vì con bé chẳng thể sử dụng được phép thuật của mình. Nhưng khi nhận thấy mọi thứ trở nên tệ đi, Quân đội Quý vương bắt đầu rút lui. Cuối cùng, tên chỉ huy kẻ địch nói: “Đây mới chỉ là màn dạo đầu thôi. Rồi một ngày, ta sẽ thống lĩnh đội quân mạnh gấp nhiều lần và nghiền nát thủ đô này thành cát bụi!” Sau câu đó, hẳn ta định chuồn đi thì...”

Aqua vừa giải thích vừa nhìn Megumin.

“Ara – thật là một cảm giác thống khoái, Megumin-san!”

“Đúng thế đúng thế! Tôi cảm tên chỉ huy đó lâu lắm rồi! Cái tên khốn đó, lần nào gặp phải nguy hiểm là hẳn liền nhõ ra mấy lời đó rồi chuồn thẳng.”

“Nhưng thật là tuyệt vời! Niệm phép thuật vào ngay giữa Quân đội Quý vương rồi nói ‘Ta là Megumin! Ma pháp sư số một Axel, chủ nhân của ma thuật Explosion...! Các người mới là những kẻ phải biến thành cát bụi...!’ Khi đó Megumin-san thật ngầu!”

“Đúng thế, thật sự là không thể thoải mái hơn! Ai mà ngờ được cô ấy có thể dốc hết mana để xuất ra một phép thuật mạnh mẽ đến như thế!”

Megumin được khiêng trên cáng cứ như một vị thần, và dường như con bé đang hưởng thụ điều đó.

“Không phải vậy đâu! Tuy nhiên, trước bí kỹ của tôi, hạng tôm tép như bọn chúng không cách nào có thể chịu đựng được. Xét cho cùng, tôi chính là người đã đưa Boss của Quân đội Quý vương về thế giới bên kia, thậm chí tôi còn nghiền nát cả mục tiêu được treo thưởng ở mức thần thành, Pháo đài hủy diệt!!”

Được công kênh trên cáng, Megumin ngày càng trở nên đắc ý.

“Vậy ra đúng là cô đã hạ gục Pháo đài hủy diệt sao!?”

“Thật là một Ma pháp sư vĩ đại! Megumin-san, ngoài Explosion cô có thể biểu diễn vài phép thuật khác được không!?”

“Ồ, tôi cũng muốn được chứng kiến! Tôi muốn biết thượng cấp ma thuật của Megumin-san, rốt cuộc cô còn cất giấu bao nhiêu sức mạnh hủy diệt nữa!”

“...Ừ thì, mặc dù cũng muốn cho mấy người xem, nhưng tôi đã hết mana rồi. Thật ngại quá...”

“Đương nhiên rồi, ngày mai cũng không thành vấn đề, Megumin san!”

“Ara, mình không thể đợi cho tới sáng mai được!”

“Tôi sẽ bảo với những người khác nữa!”

“...Ừ thì, erm, mai tôi khá là bận... A, Kazuma! Tuyệt quá, anh được hồi sinh rồi à! Chắc hẳn vừa mới hồi sinh xong nên anh cũng có nhiều bất tiện, để ngày mai em sẽ chăm sóc cho Kazuma...!”

...Cứ việc đắc ý vênh váo để rồi rước lấy phiền phức đi, thế nhưng trông Megumin vẫn khá là tức cười, thôi thì cứ mặc kệ con bé vậy.

Phần 4

“Những hiệp sĩ và Mạo hiểm giả đã vinh quang trở về —!”

Ai đó bắt đầu bằng một tiếng hét, kinh đô vang lên tiếng cổ vũ náo nhiệt.

Mang về tin tức chiến thắng, chúng tôi được mọi người chào đón bằng tiếng hoan hô tán thưởng.

Một vài người cúi đầu với sự biết ơn, số khác thì vung cánh tay lên trong niềm vui sướng.

Thấy khung cảnh này, những hiệp sĩ và Mạo hiểm giả ngẩng cao đầu tiến vào Lâu đài.

Sau khi vào trong lâu đài, có thể nhận ra Iris và Claire dẫn đầu nhóm quý tộc vui mừng đang đứng đợi.

Vẫn một bộ đồ trắng như thường lệ, Claire bước về phía trước chúng tôi.

“Những hiệp sĩ cùng những Mạo hiểm giả! Lần này mọi người thực sự đã rất vất vả! Nhờ biểu hiện xuất sắc của các bạn, thủ đô đã an toàn! Trên danh nghĩa của vương quốc, Iris Điện hạ sẽ bày tỏ lòng biết ơn... Thật mong chờ được thấy khoản tiền thưởng của các bạn!”

Nghe những lời này, tiếng hoan hô của những Mạo hiểm giả nổ ra tứ phía.

“Ngoài ra! Để tưởng thưởng cho nỗ lực của tất cả các bạn, chúng tôi sẽ chuẩn bị một bữa tiệc. Kết thúc trận chiến, chắc hẳn mọi người đã mệt. Trước khi trở lại lâu đài, hãy nghỉ ngơi cho đến buổi tối. Sau đó chúng tôi sẽ trao tặng một phần thưởng đặc biệt cho những người có thành tích xuất sắc! Tất cả là vậy, cảm ơn mọi người!”

Tiếng hoan hô lên đến cao trào, những Mạo hiểm giả cũng hưng phấn đứng lên. Họ thích thú khi nhận được sự cổ vũ và vui vẻ tán chuyện về việc làm sao để giết thời gian cho tới tối rồi rời đi.

“Quý cô Dustiness, xin mời cô vào bên trong lâu đài và thuật lại chi tiết diễn biến của trận chiến...”

“Tôi đã nghe kể về kỳ công trong trận chiến của cô...!”

“Đúng thế, tôi cũng muốn nghe một chút về chiến tích huy hoàng của tiểu thư Dustiness!”

Đám quý tộc nhanh chóng vây quanh Darkness và đưa vào trong lâu đài.

Khi bị đưa đi, cô ấy nhìn về phía tôi để tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng là một gã bị đám Kobold hội đồng đến chết, tôi không muốn thu hút quá nhiều sự chú ý.

“Này Kazuma. Trước khi bữa tiệc bắt đầu, tôi muốn dụ dỗ những người dân được mình chữa trị, rồi hỏi họ có muốn gia nhập giáo hội Axis không. Xét cho cùng tôi là người đã chữa lành những vết thương, thế nên bọn họ cũng phải thể hiện một chút lòng biết ơn.”

“Cho dù không nhắc tới chuyện đó, bọn họ cũng sẽ cảm ơn cô hết lòng. Bởi vì cứ thích làm những chuyện như thế này, thế nên số lượng tín đồ của cô mới đậm chân tại chỗ đấy.”

Bơ lòi khuyên của tôi, Aqua bước về phía những hiệp sĩ.

“À, đặt ở đây được rồi. Tôi sẽ để đồng đội công đi.”

Theo yêu cầu của Megumin, những Hiệp sĩ đã mang con bé tới đây bằng đội hình chỉnh tề liền nhẹ nhàng hạ cánh.

Được đặt xuống, Megumin ra hiệu cho tới tới gần.

Chuyên môn của anh không phải là thú cưới của em đâu nhá.

“Không phải lúc này em nói là sẽ chăm sóc cho một người vừa mới hồi sinh như anh sao?”

“Mai em sẽ làm, làm ơn tạm tha cho em hôm nay đã. Kazuma, ngày mai chúng ta sẽ trở về Axel đúng không, hãy trở về vào lúc sáng sớm nhé.”

Được cõng trên lưng, Megumin vừa nói, vừa vòng tay ôm lấy cổ tôi như thường ngày.

Đúng lúc đó, Iris mang theo dáng vẻ ngây thơ tươi cười chạy tới chỗ chúng tôi.

“Anh vẫn bình an vô sự, thật tuyệt quá Onii-sama! Chào mừng anh trở về!”

“Onii-sama!?”

“Ồ, đó là Iris. Không, anh cũng không hoàn toàn bình an vô sự. Anh đã chết và vừa mới được hồi sinh.”

Iris ngừng bước vì sốc.

“Anh đã chết một lần sao!? Onii-sama, anh không sao chứ!? Hãy tới lâu đài nghỉ ngơi cho tới khi bữa tiệc bắt đầu, phòng của Onii-sama vẫn được duy trì tình trạng ban đầu đấy!”

“Cô ta lại nói Onii-sama lần nữa!!”

“Cảm ơn em. Nhưng không cần phải lo lắng quá đâu, phép hồi sinh đã được thực hiện một cách hoàn hảo.”

Nãy giờ Megumin cứ om sòm trên lưng tôi.

Sao cái từ Onii-sama làm con bé kích động dữ vậy?

Vẻ mặt Iris ngay lập tức chuyển từ ảm đạm sang sáng bừng, rồi cô bé nói trong sự chờ mong.

“Không, chuyện đó... Ừ thì, thi thoảng anh cũng sẽ thất bại đúng không? Lần này tình trạng bản thân không được tốt, thế nên anh cũng chẳng thể hiện được gì nhiều...”

“Vậy à... Nhưng anh an toàn trở về là đã quá đủ rồi! Vả lại, cho dù anh chẳng lưu lại chút công lao nào, chuyện anh chiến đấu cho thủ đô vẫn là sự thật. Em sẽ khẩn cầu Claire thêm lần nữa, biết đâu Onii-sama có thể ở lại lâu đài thì sao!”

“.....”

“Cảm ơn Iris. Thế nhưng, cái chết của anh thực sự rất đáng xấu hổ, thế nên chuyện đó chắc hẳn sẽ không hiệu quả đâu... Dù sao thì, hẹn gặp lại em tối nay.”

Nghe những gì tôi nói, trông Iris thực sự cô đơn.

“...Mới vài bữa chưa gặp, vậy mà con nhóc Iris đó thực sự thân thiết với anh nhỉ.”

Ngay sau khi Iris và Claire trở lại lâu đài, Megumin liền nhận xét đằng sau lưng tôi.

“Đúng không? Cuối cùng anh đã có một cô em gái mà mình đã mong chờ từ lâu. Có lẽ anh thực sự thích những cô gái nhỏ tuổi hơn mình.”

“...Thế thì trở về Axel, em sẽ gọi anh là Onii-chan.”

“Em là một kiểu nhân vật Loli rất quan trọng đúng không? Anh không muốn thay thế bằng một cô em gái khác đâu.”

“Này, đã tới lúc anh ngừng ngay cái việc đối xử với em như một nhân vật Loli rồi đấy!”

Cùng với Megumin vẫn đang linh hoạt bóp cổ tôi ở trên lưng, cả hai quay trở về căn phòng cũ ở Lâu đài.

Phần 5

Trở lại căn phòng mình từng dùng, tôi đặt Megumin ngồi xuống ghế sô pha, rồi con bé nhìn xung quanh nơi này.

“Hmm, chỗ này cũng không tệ. Một cuộc sống thường ngày và được mấy cô hầu gái cùng lão quản gia chăm sóc. Em đã hiểu tại sao anh không muốn quay về.”

“Em biết rồi đúng không? Ăn sung mặc sướng, muốn cái gì cũng được phục vụ tận răng. Nếu ở đây lâu em cũng chẳng muốn quay về đâu, Megumin... Ah – cuối cùng, anh chẳng thể hiện được gì nhiều, thế nên ngày mai đành phải về rồi...”

Vừa dỡ bỏ trang bị của mình, tôi vừa nói và ngồi xuống giường.

Trong lúc tôi đứng đưa chân mình, còn Megumin thì vẫn chưa hồi phục nhiều mana, con bé đáp trả uể oải:

“... Em nghĩ thế cũng tuyệt mà. Thi triển được sức mạnh của mình ở thủ đô cũng thật hạnh phúc... Thế nhưng, em vẫn thích nhất những lần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ cùng nhau và cãi cọ om sòm ở Axel. Từ ngày mai trở đi, cả bốn người chúng ta lại được sống cùng với nhau một lần nữa.”

Con bé nói cùng với nụ cười từ tận đáy lòng...

“Ờ thì, em nói đúng. Anh cũng chưa đến mức thực sự nghiêm túc về mong muốn được sống trong lâu đài!”

Chẳng hiểu sao thấy phản ứng của Megumin lại làm cảm xúc trong lòng tôi tăng vọt. Để che dấu chuyện đó, tôi đứng đưa hai chân.

“Thật không? Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng chẳng phải trông anh rất thích thú với cuộc sống cùng con bé Iris kia sao?”

Thấy phản ứng của tôi, con bé cười khì và hỏi đùa.

Tôi nên nói thế nào đây nhỉ, đến cuối cùng, tôi chỉ xem cô bé như một đứa em gái...

Đúng vậy, khi thấy đứa trẻ đó tôi không thể để cô bé ở một mình.

Loại cô đơn của em lấy chẳng hề giống với Yunyun...

Đúng lúc đó.

“Onii-sama, xin lỗi vì đã làm phiền anh...”

Vừa mới nhắc đến Iris, thì cô bé đã tới đây và gọi tôi rồi.

“—Em thành thực xin lỗi, Onii-sama không thể ở lại lâu dài được. Thậm chí em có nghĩ hết cách để thuyết phục Claire thì vẫn...”

Ngồi bên cạnh tôi, Iris nói bằng gương mặt chán nản.

“Chẳng còn cách nào khác. Hay đúng hơn, đó là lỗi của anh khi đã làm chưa đủ tốt.”

“Onii-sama, anh không cần phải xin lỗi đâu. Anh đã chiến đấu quên mình theo đúng nghĩa đen mà...”

Rồi Iris rưng rưng nước mắt nhìn tôi.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của cô bé, tôi không thể tự mình nói với cô bé rằng tôi bị đám Kobold tạp nham đánh chết, do bản thân quá kiêu ngạo nên đã tiến sâu vào lòng địch. Tôi chỉ đơn giản là im lặng nhìn Iris.

Thế nên, hai chúng tôi trầm lặng nhìn nhau.

“... Bộ hai người quên tôi ở đây rồi à?”

“Không!? Em, tôi không có quên!?”

“Iris đúng đấy, anh có quên Megumin đâu! Anh không phải là Lolicon, đừng có dùng ánh mắt ngò vục để nhìn anh như thế! Anh chỉ xem Iris như em gái thôi, bầu không khí này chẳng có gì lạ cả!... Gì-gì vậy Iris, đừng nhìn anh bằng ánh mắt buồn bã như thế, không là sẽ gây nên hiểu nhầm đấy, ngay cả anh cũng hiểu nhầm đây này!!”

Mặc kệ hành động đáng ngờ của tôi, dường như Megumin chú ý tới một thứ gì đó.

“...Hmm? Quả đúng là Công chúa Điện hạ, trên người cô có một vật phẩm ma thuật mạnh mẽ đấy. So với những thứ khác thì lượng mana của vật phẩm đó cách nhau một trời một vực. Có phải cái vòng cổ đó là một thánh tích không? Dường như thứ này không phải là một sản phẩm được làm ở Làng Hồng ma, vậy nó từ đâu tới?”

Megumin thấy hứng thú với cái vòng cổ trên người Iris.

Trên ngực Iris là một cái vòng cổ có thiết kế đơn giản, nhưng hoàn toàn khác với những trang sức cô bé đang đeo.

“Ý cô là thứ này hả? Tôi nghĩ cái vòng cổ này được tặng cho Onii-sama thật sự của mình như một cống phẩm... Bởi vì Onii-sama đang viễn chinh, là đại diện của hoàng tộc, tôi chỉ giữ nó hộ cho anh ấy.”

Với đôi mắt lấp lánh, Megumin cúi người về phía trước trong lúc con bé nghiên cứu cái vòng cổ.

“Thế thì, thứ này có sức mạnh gì? Nếu mang lượng mana lớn hơn mức bình thường, thì hiệu lực của thứ này chắc hẳn sẽ rất đáng kể! Có thể là một vật phẩm ma thuật đủ mạnh để hủy diệt thế giới!”

Megumin à, Fetish của em đã bị bại lộ rồi đấy. (Trans: fetish là dạng sở thích quá mức, gọi là cuồng cũng được.)

“Không, thực ra... Hiện giờ vẫn chưa tìm ra cách để sử dụng vật phẩm ma thuật này. Người ta bảo rằng cần phải dùng từ khóa mới có thể kích hoạt được sức mạnh của vật phẩm pha thuật này... Trên đó cũng được khắc chữ viết, nhưng những học giả trong lâu đài dù đã nghiên cứu chuyên sâu nhưng họ vẫn không thể giải mã...”

Iris chìa ra mặt sau của chiếc vòng cổ cho chúng tôi xem.

Có một thứ được khắc ở trên đó...

“Hmm? Không phải là Tiếng Nhật sao? ‘Những gì của ta là của người, những gì của người là của ta. Ta sẽ biến thành người!’ ... Ai làm ra cái thể loại từ khóa này thế, đùa nhau à?”

Hay đúng hơn, một từ khóa củ chuối như vậy...

Rất có thể nghi phạm chính là kẻ nắm giữ thánh tích tới từ Nhật Bản.

“Hmm? Đ-đội đã, Kazuma, vòng cổ của Công chúa đang tỏa sáng này!?”

“O-Onii-sama!? Lẽ nào, vật phẩm ma pháp này đã được kích hoạt...!?”

“Eh. Đội đã, ném nó đi! Iris, ném ra ngoài cửa sổ ngay!”

Trong lúc Iris và tôi đang điên cuồng giật cái vòng cổ ra, viên ngọc ở giữa cái vòng cổ bắn ra một tia sáng...!

“...Hmm? Chẳng có gì xảy ra cả.”

Nghe những gì Megumin nói, tôi mở đôi mắt đang nhắm nghiền.

Vẫn duy trì tư thế vươn tay, tôi sử dụng biểu hiện kinh ngạc và nhìn chăm chú vào vẻ mặt mình.

“Hai người nhìn nhau thêm bao lâu nữa thế hả? Vừa nãy cũng vậy, đừng có liên tục bỏ đi sự hiện diện của tôi chứ.”

Đối mặt với cái cảnh tượng đặc biệt này, Megumin vẫn thờ dài một hơi đầy bất lực...

“Sai rồi, Megumin, có một thứ gì đó không thể tin được vừa phát sinh!”

“C-cái gì, đột nhiên gọi thẳng tên của tôi thì thật thô lỗ đấy, Công chúa Điện hạ. Tôi là một người chị gái, nếu cô muốn gọi Kazuma Onii-sama, thì hãy gọi tôi bằng ‘Megumin-Nee’ hoặc là ‘Onee-sama’... Và tốt hơn hết cô đừng nên nói chuyện bằng cái giọng điệu như thế có được không? Bà chị Claire đó nói rằng cô đã chịu ảnh hưởng xấu sau khi giao du với Kazuma, tôi nghĩ là đã quá muộn để cứu vãn rồi.”

Megumin nhìn tôi bằng ánh mắt tiếc nuối.

Đang đứng ngay trước mắt mình, ‘tôi’ rụt rè giơ tay lên.

“E-erm... Tôi là Iris...”

Mọi người trở nên im lặng.

“...T-t-tôi biến thành Iris ư!? Chuyện gì đang diễn ra thế này!? Ahhhh! Thật sao!!? Một cái váy! Mình đang mặc một cái váy mỏng

manh! Cái gì thế này, cái cảm giác tươi rói khi được mặc trang phục phụ nữ ngay sau khi mở mắt!”

“Onii-sama!? Onii-sama đang ở trong cơ thể em!? Onii-sama, đừng sử dụng cơ thể em để làm những điều thô lỗ đấy!”

“Bởi, bởi vì trong tất cả các vé bề ngoài thì cái này là tệ hại nhất, Iris! Thế này thật sự tệ hại, anh không thể yên tâm với nửa dưới của mình! Con gái thật lợi hại, sao họ có thể tự tin rảo bước nơi công cộng trong tình trạng không được che chắn gì như thế này được nhỉ!”

Trong lúc đang phe phẩy cánh váy, tôi, không, Iris đang trong cơ thể tôi nắm lấy tôi với nước mắt lưng tròng.

“Onii-sama, đừng làm thế nữa! Anh không thể, dừng lại đi!”

“Em mới là người phải dừng lại ấy! Đại khái là anh đã đánh giá được tình hình rồi, nhưng cảnh tượng em ôm lấy cái cơ thể đang phần phật cánh váy quả thật có tác động mạnh mẽ đấy!!”

Ai đó đột ngột gõ cửa.

“Iris-sama!? Vừa nãy thần nghe thấy điện hạ kêu thảm thiết, bọn họ đã làm gì với người rồi!?”

Có thể nghe thấy giọng của Claire.

Dường như cô ta đang đứng bên ngoài như một người hộ tống của Iris.

Để ngăn cản cô ta mở cửa, tôi chặn lại từ bên trong.

“C-Claire, không có gì đâu! Tôi chỉ hơi kích động khi chuyện trò với Onii-sama thôi!”

“Vậy, vậy sao? Thế thì ổn, nhưng đừng nói chuyện quá lâu với gã đó. Không là người sẽ học được những thứ tệ hại từ hắn đấy.”

“T-tôi không sao, xin cô hãy tiếp tục tiến hành công việc canh gác đi!”

–Ba chúng tôi ngồi thành một vòng tròn ở giữa phòng, đánh giá lại tình hình.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì đây!? Về phần mình, anh không để tâm đến việc từ giờ trở đi sẽ sinh sống như một Bishoujo đâu, nhưng khá là khó để từ bỏ cơ thể đã ở bên mình từ lúc mới sinh ra. Chúng ta phục hồi lại nguyên trạng như thế nào đây?”

“Vừa nãy anh vừa mới nói một thứ vô cùng kinh khủng đấy. Nhân tiện, anh không có bất cứ cảm giác gượng gạo nào sao? Đau hoặc là khó chịu gì đó?”

“Em thì chẳng có vấn đề gì cả. Theo quan điểm của em, erm... Cơ thể của một người đàn ông thực sự là to cao và mạnh mẽ. Cảm giác cứ như thể em muốn ra ngoài làm một chuyến thám hiểm ngay bây giờ ấy.”

“Xin Công chúa thứ lỗi, nhưng tôi hy vọng cô đừng sử dụng ngữ điệu như vậy để nói trong cái cơ thể đó...”

Dường như đôi mắt Megumin đẫm nước khi con bé nhìn vào Iris.

“Nhưng hỏng bét thật rồi. Ngay cả khi chúng ta cố đọc từ khóa một lần nữa, cái vòng cổ chỉ sáng lên, nhưng sự hoán đổi đã không xảy ra...”

Chúng tôi cố gắng sử dụng sức mạnh của cái vòng cổ một lần nữa, nhưng sự hoán đổi đã không xuất hiện.

“Có lẽ cần một từ khóa để phục hồi lại nguyên trạng. Thế nhưng thứ này có thể trao đổi được thể xác, thật là một vật phẩm lợi hại. Trước giờ em chưa từng được nghe về một vật phẩm ma pháp mang sức mạnh như vậy.”

Lời Megumin nói làm chi Iris chán nản.

“Làm sao bây giờ... Chúng ta không có cách nào phục hồi nguyên trạng đúng không? Từ giờ trở đi mình sẽ sống như một Mạo hiểm giả... Bị đuổi ra khỏi Lâu đài, rồi trở thành một Mạo hiểm giả tự do... Tìm những đồng đội đáng tin cậy và đánh bại lũ quái vật cản đường hết con này đến con khác, và du lịch tới những thành phố mình chưa từng đặt chân...! Onii-sama, em nên làm gì đây!? Em thực sự không hề ghét một cuộc sống như vậy! Cho dù cơ thể cơ thể vĩnh viễn không hồi phục đi chăng nữa!”

“Bình tĩnh nào Công chúa Điện hạ! Cái điều cô vừa buột miệng nói ra thực sự rất đáng quan ngại đấy!”

Biểu hiện của Iris liên tục thay đổi, từ vẻ chán nản trở thành gương mặt tươi sáng. Nhưng không thể để mọi chuyện tiếp diễn như thế này được...

... Xém nữa quên mất Aqua.

Đúng rồi, vật phẩm ma thuật hoán đổi thể xác là một thứ được Aqua đưa cho người Nhật Bản...!

“Không sao đâu, anh biết rõ vật phẩm ma pháp này thực sự là thứ gì! Đây là một thánh tích. Nếu không phải là người trực tiếp được ban tặng để sử dụng thứ này, hoán đổi thân thể chỉ tạm thời diễn ra thôi.

Anh không biết sẽ mất bao lâu, nhưng chắc chắn chúng ta không thể mãi mãi duy trì như thế này đâu.”

Nghe tôi nói vậy, Megumin thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng hiểu sao Iris lại có vẻ mặt phức tạp.

“...Có nghĩa là, chúng ta chỉ cần đợi và mọi thứ sẽ trở lại ban đầu. Nếu kịp hồi phục trước bữa tiệc đêm nay thì tốt rồi...”

Tôi bước về phía giường và chuẩn bị đi ngủ cho tới khi bữa tiệc bắt đầu.

“O-Onii -sama! Ừm... Em có một yêu cầu!”

Iris ngồi ngay ngắn trước giường tôi với vẻ mặt nghiêm túc.

Nếu cô bé cứ dùng cơ thể của tôi để ngồi như vậy, có cảm giác cứ như đang bị thuyết giáo vậy, tôi thực sự mong là cô bé đừng làm thế.

“C-cái gì thế? ... Haha, Iris cũng đã tới tuổi rồi, thấy tò mò về cơ thể của con trai đúng không? Này, chơi đùa với cơ thể anh là không tốt đâu đấy.”

“Kh-Không phải vậy mà! Onii-sama, đáng nhẽ ra em mới là người phải bảo anh rằng đừng có đùa nghịch cơ thể em đấy! ... Ừ...thì... Dù chỉ một lần thôi, em hy vọng được ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài lâu đài mà không cần phải đem những người hầu cận theo cùng...”

Iris thấp thỏm nhìn trộm tôi, như một đứa trẻ sợ bị bố mẹ trách mắng.

Bình thường luôn có hầu cận theo sau, cho dù bản thân được sinh ra và lớn lên tại thủ đô, cô bé cũng chưa từng có một cuộc dạo chơi đúng nghĩa ở nơi này.

Thậm chí có đi ngắm cảnh, do phải mang theo một đại đội cảnh vệ, cô bé cũng không có cách nào tới được cửa hàng mình thích.

Nhưng, với cơ thể của tôi, cô bé có thể dạo chơi ở bên ngoài.

...Tuy nhiên, để một người lạ lẫm với thế giới bên ngoài như Iris một mình như vậy liệu có ổn không?

Ngay lúc tôi không biết phải trả lời thế nào, thì Megumin nãy giờ vẫn im lặng liền thở dài một hơi.

“Hai người thật phiền phức. Trong tình trạng hiện tại Kazuma không thể đi cùng cô, thế nên để tôi cũng được. Không sao đâu, tôi sẽ không đòi hỏi nhiều như những người hầu cận của cô. Thậm chí cô có ghét kẻ nào đó và thách hấn solo, tôi cũng chỉ đứng một bên và nhìn thôi.”

“Vậy thì em phải ngăn cô bé lại chứ, tại sao ngoài em ra chẳng còn người nào khác đi theo cô bé được hả trời!?”

Iris vui vẻ đứng lên.

“Vậy thì hãy đi cùng nhau nào, Onee-sama!”

“À, ừ thì... Đúng là vừa nãy tôi có bảo cô gọi là Onee-sama, nhưng làm ơn, Megumin là được rồi...”

...Để con bé hộ tống có ổn không đây?

“Megumin-san, xin hãy chăm sóc cho tôi!”

“Cứ để đó cho tôi. Từ việc ngã giá mua sắm cho tới xử lý những kẻ muốn gây chuyện, tôi sẽ dạy cho cô mọi thứ.”

Thực sự sẽ không có vấn đề gì sao!?

Phần 6

Sau khi đưa Megumin và Iris rời khỏi, tôi cùng với Claire tản bộ trong lâu đài.

Do hai người kia đã ra khỏi thành, để một Công chúa ở trong phòng tôi cũng không thỏa đáng.

Tôi định xem xét tới việc giết thời gian để chờ Iris và Megumin quay về.

Trong suốt thời gian tản bộ, người nào gặp tôi họ cũng cúi chào.

Tôi cũng gật đầu có hơi khoa trương để đáp lại.

Thôi xong, cảm giác này dễ chịu quá, mình nghiện mất.

“... Điện hạ, vừa nãy trong căn phòng đó đã xảy ra chuyện gì thế? Khí sắc của người có vẻ hơi khác... Hẳn ta đã dạy người thứ gì đó tệ hại sao?”

Bước đi sau lưng tôi, Claire lại nói những điều thật bất lịch sự.

“Claire, nói như vậy về Kazuma-san là không tốt đâu. Anh ấy là là một người vĩ đại, thậm chí anh ấy còn ghi tên mình vào Sử Ký của Vương Quốc nữa.”

“Công chúa Iris, xin hãy kể thần nghe hẳn ta đã xúi dục người những gì thế? Thần đã nghi mà, đáng lẽ ra phải xử lý triệt để gã đó mới phải...”

Ước gì cô ta đừng nói những điều sặc mùi nguy hiểm như vậy ngay đằng sau người được nhắc tới.

Trên đường đi tôi có thể thấy bóng dáng của Mạo hiểm giả ở khắp mọi nơi.

Chắc hẳn họ chỉ đang giết thời gian trước bữa tiệc ăn mừng chiến thắng tối nay.

Nhìn kỹ thì, đứng đằng kia đều là những người có thành tích xuất sắc.

Hầu hết đều có tóc và mắt màu đen, chắc hẳn đều là người Nhật như mình.

Tôi định chuyện trò một chút với những người đồng hương, nhưng với cơ thể hiện tại thì không được thuận tiện cho lắm.

“Hmm, đằng kia không phải là Công chúa Iris và Claire sao?”

Đúng lúc đó, một gã Mạo hiểm giả quen thuộc chào tôi.

Thấy Mạo hiểm giả này, Claire vui vẻ đáp lời.

“Mitsurugi-dono, thành tích lần này của anh thật tuyệt vời! Thật xin lỗi vì đã bắt anh phải đảm nhận vai trò nguy hiểm của Quân tiên phong lần nữa.”

Cái gã đang nói chuyện với tôi là Mitsurugi.

Hắn ta trưng ra nụ cười sáng khoái của một anh chàng đẹp trai.

“Chẳng đáng là bao, có gì đâu. Tôi nghĩ việc bảo vệ một người luôn trông coi những người dân của Vương Quốc như Công chúa là nghĩa vụ của mình.”

Vừa nói, hắn ta vừa nhẹ nhàng xoa đầu tôi.

“Claire, xử tử hình cái kẻ vừa chạm vào đầu tôi ngay.”

“Eeh!?”

“Công chúa Iris, từ nãy đến giờ người có biểu hiện rất lạ kỳ đấy. Chuyện gì đã xảy ra thế!?”

Chắc hẳn hắn đã dùng cái điệu bộ tươi cười và điệu chiêu ‘vô tình xoa đầu’ để lừa dối mọi cô gái đây mà.

Tôi đuổi gã Mitsurugi đầu rỗng bầm sinh đi chỗ khác và tiếp tục khám phá lâu đài.

Mục đích đi dạo xung quanh lâu đài của tôi rất rõ ràng.

“Nói đi Claire, Lalatina đâu rồi? Tôi muốn trêu chọc... Không, do những nỗ lực đã bỏ ra trong trận chiến, tôi muốn khen ngợi cô ấy.”

“Trong trận chiến Quý cô Dustiness bị ma pháp hệ hỏa công kích nên bị bỏng hóng bầm khắp người. Giờ cô ấy đang tắm.”

“Dẫn đường đi Claire! Tôi sẽ chà lưng cho cô ấy ngay bây giờ!”

“Công chúa điện hạ!? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Một người dòng dõi Hoàng tộc lại đi chà lưng cho chư hầu, thậm chí có là Quý cô Dustiness thì cũng...”

“Để cảm ơn cho tất cả những gì cô đã cố gắng làm được, tôi cũng sẽ chà lưng cho cô nữa, Claire. Cô không thích sao?”

“Hoàn toàn không có chuyện đó, thưa Công chúa Iris! Đi nào, nhanh lên!”

Mặc dù thường ngày luôn có biểu hiện của lòng trung thành đặc biệt với Công chúa Iris, nhưng giờ trông vẻ mặt cô ta có hơi nguy hiểm khi cô ta bước đi thoăn thoắt cứ như thể bị thôi miên vậy.

Khi tới phòng tắm bên trong Lâu đài, chúng tôi chạy thẳng tới chỗ Darkness, nhưng cô ta vừa mới tắm xong.

Đáng tiếc thật, cô ta đã mặc quần áo vào rồi.

“Chào Iris điện hạ, có phải người tới để làm sạch cơ thể trước bữa tiệc không?”

Vừa lau khô tóc mình bằng một chiếc khăn, Darkness vừa mỉm cười nói.

“Không, tôi chỉ muốn rửa lưng cho Lalatina để đền đáp cho màn trình diễn tuyệt vời của cô trong trận chiến... Nhưng dường như tôi đã tới muộn. Đáng tiếc thật...”

Tôi liều lĩnh cúi thấp đầu, Darkness liền trở nên hốt hoảng.

“Không-không hẳn thế! Thần không thể lãng phí thiện chí của Iris điện hạ được! Vẫn còn nhiều thời gian mà, thần sẽ vào tắm một lần nữa!”

Cô ta bắt đầu vội vàng cởi quần áo.

“Dark...! L-Lalatina, đợi đã, nếu cô cứ cởi sạch quần áo mà chẳng có chút do dự hay xấu hổ nào, tôi, tôi chưa kịp chuẩn bị tinh thần...!”

“Công-công chúa Iris, người làm sao vậy? Má của người đang chuyển sang màu đỏ này...”

Vẫn đang trần truồng, Darkness nhìn tôi bằng vẻ mặt lo lắng.

Mặt cô ta gần quá, đồ lót thì... Không cô ta chẳng hề mặc áo ngực!

À, phải rồi, cô ta sẽ mặc một bộ váy dạ hội, nếu mặc áo ngực thì đai lưng sẽ lộ mất!

Trong lúc tôi đang nhìn chăm chăm vào Darkness, Claire đã thay đồ xong và quấn mình trong một cái khăn, cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng.

“Thưa điện hạ, người có cảm thấy ổn không? Nãy giờ người luôn có những hành động lạ kỳ...”

Vừa đặt bàn tray mát mẻ lên má tôi, cô ta vừa nói.

...Giờ thì tôi đã hiểu.

Tại sao cái tên Nhật Bản đầu thai trước tôi lại muốn thánh tích này.

Sau khi hoán đổi trở lại, từ hương thơm của xà phòng chắc chắn Iris sẽ nhận ra là tôi đã tắm, nhưng giờ thì quan tâm làm gì cho mệt.

Một vĩ nhân Nhật Bản đã từng nói:

“Đừng lo lắng về ngày mai, vì ngày mai sẽ tự lo cho chính nó.” (Là cái câu thanh niên này đã từng xài trong lúc ngủ với Megumin.)

Nữ thần May mắn Eris-sama, vận khí của bản thân lúc này thật sự tốt, tôi phải bày tỏ lòng cảm ơn sâu sắc tới cô.

Ngay lúc tôi dâng tặng lời cảm ơn sâu sắc tới hai mỹ nhân bán khóa thân và chuẩn bị cởi bỏ trang phục thì...

Ý thức của tôi đột nhiên bay mất—

“—Sao mà dám nói với Boss bằng giọng điệu đó hả! Xác định trước đi là vừa!”

“Mày, thằng khốn, nói xấu Boss hơi quá rồi đấy! Nhìn đi, lời của người làm cho Boss trở lên ngò nghếch luôn kia!”

“Đừng-đừng có hồ đồ, tao nào có ngò nghếch đâu! Tao chỉ hơi sốc khi lần đầu tiên trong đời bị trách mắng thậm tệ như thế!”

Trước mặt tôi là ba gã đàn ông lửa giận ngút trời.

...Eris-sama, nhắm ngay lúc tôi định cởi bỏ y phục để chuyển kênh, thật tàn nhẫn quá.

Phần 7

“Chuẩn rồi đấy, nói hay lắm! Tiếp theo là câu nói khẳng định chiến thắng! ‘...Chuyện trò đủ rồi đấy. Giờ ta cũng chẳng rảnh rỗi lắm đâu. Thôi thì biến các người thành điểm kinh nghiệm cho xong chuyện vậy...!’ Nói xong câu đó là anh đạt chuẩn rồi đấy, còn lại thì chỉ cần xử hết bọn chúng là được!”

Dựa người vào lưng tôi, Megumin nói. Dường như con bé đã hết hơi.

...Đội đã, tình huống kiểu gì thế này.

Vẫn biết là tôi đã phục hồi lại nguyên trạng, nhưng hai con nhóc Iris và Megumin đang làm gì vậy, trông cứ như là khúc dạo đầu của cuộc chiến ấy!

“Đã thế còn khinh thường bọn ta nữa...! Chúng bay lên!”

Họ đã làm gì với cái gã được gọi là Boss trước mặt tôi vậy? Hắn ta dù dù nắm đấm vào tôi và ràn rụa nước mắt.

“Uwah!? Tên, tên kia! Người không thấy trên ta lưng đang cõng ai à, sao chơi xấu thế!? Nếu muốn đánh nhau thì để ta đặt con bé xuống đã chứ!”

“Chơi xấu ư!? Này, chẳng phải mày chính là cái thằng vừa mới bảo là ‘với ba tên vô danh tiểu tốt các người mà ta cũng phải mất công xuất toàn lực sao. Chấp trước một chiêu, thế nên cả ba người cùng lên đi!’”

“Người còn muốn xúc phạm Boss thêm bao nhiêu lần nữa! Anh ấy đã bao giờ làm gì có lỗi với người chưa!?”

“Không sao, chỉ cần đánh bại bọn chúng thôi! Bỗng dưng lại gọi chúng ta là mấy tên côn đồ, hãy cho chúng nếm mùi đau khổ đi!”

Sau khi bị ăn một hit, phản ứng của tôi khiến bọn họ lại càng trở nên kích động.

“Kazuma, anh trở lại bình thường rồi à! Nhanh, dùng ‘drain touch’ để truyền mana đi, như vậy thì em mới có thể chiến đấu được!”

“Em chính là đứga gây ra rắc rối đấy! Tự xử đi!”

Vừa săn sóc cho cái chỗ bị ăn đấm, tôi vừa nước mắt rưng rưng truyền mana cho Megumin—!

“Chúng chỉ là những tên côn đồ yếu đuối, bất lực trước sức mạnh áp đảo của em.”

“Mặc dù nghề nghiệp chả có tí gì liên quan đến đòn tấn công vật lý, nhưng level của em vẫn cao. Đối phương chỉ là người thường sao em chơi ác thế?”

Chúng tôi đã đánh bại ba gã đó, nhưng dân chúng đến xem ngày càng đông, cả hai phải rời bỏ hiện trường và trở về lâu đài.

“Tuy vẫn muốn Công chúa được thử sức, nhưng anh lại chọn ngay thời điểm cao trào để phục hồi lại nguyên trạng. Đáng tiếc thật.”

“Không, nhờ Iris vương phải vấn đề gì thì sao hả? Đừng có mang theo cô Công chúa mỏng manh cuốn vào cuộc chiến chứ.”

Lời của tôi làm Megumin ngạc nhiên.

“Anh đang nói gì thế, dòng dõi hoàng tộc thực sự rất mạnh mẽ đừng không? Nhờ huyết thống, họ có tư chất cực kỳ tốt, và từ nhỏ đã nhận được một nền giáo dục ưu tú để bảo vệ bản thân. Cô Công chúa đó mạnh hơn Kazuma okay? Cô ấy sẽ dành chiến thắng ngay cả trong cơ thể của Kazuma đấy.”

Thế có hơi phóng đại quá mức đấy.

“Nhân tiện, cuộc ẩu đã bắt đầu như thế nào vậy? mấy gã đó đã làm gì bọn em à?”

“Thực ra thì, sau khi cùng công chúa điện hạ dạo quanh các cửa hàng, đám người kia xuất hiện từ một con hẻm nhỏ.”

À ra thế, và rồi chúng bắt đầu quấy rối Megumin...

“Thường thì khi thấy một cô gái như em, đáng ra chúng phải nói: “Chúng bây, con nhỏ đó nhìn ngon chưa kìa. Chúng ta có thể trêu đùa

một chút rồi chuồn thẳng cũng được' và bắt đầu quấy rối em đúng không. Nhưng chúng nhĩ liếc em một cái rồi thôi, chả nói thêm câu nào nữa. Thấy cái kiểu nhu nhược ngứa mắt quá, em mới mắng chúng một trận thật dữ dội."

"Chính em mới là tên tội phạm ấy! Đừng có kéo người vô tội vào chuyện này chứ!"

Làm-làm gì bây giờ, tôi nên thật lòng xin lỗi...

"Thôi bỏ đi, có thể em là người đã khiêu khích đầu tiên, nhưng chúng mới là những kẻ đã đánh anh trước. Không sao đâu, có đưa nhau ra tòa chúng ta vẫn thắng kiện thôi. Những kẻ mới đâm chọt vài câu đã đụng chân đụng tay mới là người sai mà."

"Chưa tới lượt em nói câu đó đâu! A, thiệt tình... Nếu lỡ chạy qua bọn họ lần nữa thì anh xin lỗi sau vậy..."

Trong lúc đang phiền não về chuyện đó, cuối cùng chúng tôi cũng đến được công thành.

"Nhắc tới làm gì nữa, mặc dù đã phát sinh một số chuyện, nhưng Công chúa rất vui mà. Lần đầu tiên được ăn ở mấy gian hàng bên đường, tâm tình của cô ấy rất tốt đấy."

"Thiệt tình... như vậy là tốt rồi... chắc thế? Hy vọng là bọn họ sẽ không bảo rằng anh làm ảnh hưởng xấu tới Công chúa nữa..."

"...Kazuma cưng chiều cô ấy quá. Không chỉ nhỏ tuổi, rất nhiều khía cạnh khác của cô ta cũng trùng lặp với em, sao bỗng có cảm giác bất an lạ kỳ."

“Em, em vẫn khẳng khẳng rằng mẫu nhân vật của mình trùng lặp với một Bishoujo dịu dàng và thanh lịch ư?”

Vừa tán nhảm với Megumin, tôi vừa bước vào cổng thành.

Với hai tay khoanh trước ngực, Darkness và Claire đứng như những bức tượng Nhân Sư Vương đợi chúng tôi. (Tượng Nhân Sư Vương là bức tượng Nhật Bản, có hình dạng hai gã to lớn mặt dữ tợn được làm bằng đồng, mình chỉ nhớ tên Tiếng Việt là như thế, nhưng mò Wiki thì không thấy.)

Phần 8

Lúc tôi thu mình một góc trong bữa tiệc, cố gắng tránh gây sự chú ý, Aqua vừa ẵm một chai rượu ngon vừa đi tới gần tôi.

“Này Kazuma, bộ anh là đồ ngốc à? Lúc nào anh cũng đối xử với tôi như một con ngốc, giờ là lúc để tôi trả lại cho anh câu đó đấy. Này Kazuma, thực sự anh đúng là một thằng ngu không đỡ nổi hử?”

Tôi không thể bật lại lời của con ngốc đang ôm chai rượu như ôm kho báu đó.

“Không, ban đầu tôi cũng không có ý định đó. Nhưng, nói thế nào nhỉ... Được tất cả mọi người cúi đầu lúc đang tản bộ ở trong Lâu đài, khiến tôi có cảm giác dù mình có làm một số chuyện thì cũng sẽ được tha thứ...!”

“Vậy ra anh thực sự là một thằng ngu nhỉ? Nếu tìm kiếm từ khóa ‘thằng ngu’ trên máy tính, chắc chắn cái mặt của anh sẽ là kết quả hiện ra đầu tiên đúng không?”

Vốn đang định giật lấy chai rượu trong tay cô ta cho bõ tức, nhưng ngay lúc này tôi chẳng thể nói được gì.

Khoảnh khắc tôi phục hồi lại như cũ, Iris cũng quay trở về với cơ thể của mình ở phòng thay đồ.

Thấy Iris đột nhiên trở nên luống cuống, họ tra hỏi một hồi và cuối cùng đã phát hiện chân tướng sự việc...

“Ngay cả Iris cũng rất giận dữ... Chết tiệt, Onii-sama không thể ở đây được nữa rồi...”

“...Thiệt tình, thế thì hôm nay cứ ngồi một góc ở đây đi, làm một chàng trai tốt và không thu hút bất kỳ sự chú ý nào. lát nữa tôi sẽ kiếm về cho anh một ít thức ăn ngon.”

Lối cư xử dịu dàng hơn ngày thường của Aqua đã chữa lành tâm hồn bị tổn thương bên trong tôi.

Dù thế nào đi nữa, cô ta vẫn là một Nữ thần, và đáng tin cậy khi tôi thực sự đau khổ.

Khi Megumin phát hiện ra những gì tôi đã làm trước khi quay trở lại cơ thể cũ, con bé cũng giống như Darkness, chẳng thềm nói với tôi một câu nào nữa.

“Quả đúng là người đã ở bên tôi lâu nhất. Ước gì những người khác cũng học hỏi được sự khoan dung từ Aqua. Từ nãy đến giờ tôi vẫn luôn tự hỏi, cô đang ẵm chai rượu gì thế? Lúc tìm kiếm trong thành phố ngày hôm qua, chúng ta chẳng tìm được cái nào ngon cả đúng không? Cô đã mua thứ gì khác à?”

“Ồ cái này á, không phải những người dân trong thành phố đã trao tặng cho tôi một phần thưởng đặc biệt sao? Họ hỏi là tôi muốn gì, thấy mọi người đều bận bịu như vậy, thay mặt cho cả nhóm tôi chỉ yêu cầu chai rượu này.”

Con mắt này đã tự ý quyết định phần thưởng của chúng tôi sao.

Nếu Aqua cứ giữ khư khư chai rượu như vậy thì tôi lo là cô ta sẽ đánh rơi mất.

Tôi định thay cô ta bảo vệ an toàn cho nó và đưa cánh tay lên.

“Chẳng còn cách nào khác, đợi khi về đến Axel, tất cả chúng ta có thể...”

Tôi định nói ‘uống cùng nhau’ thì Aqua hất tay ra.

“...Làm gì thế? Lỡ cô làm vỡ hay quên mất chai rượu ở đâu thì sao, vậy là sẽ lãng phí một chai rượu hảo hạng đấy. Nếu cô tự mình đi mua thì cũng ổn thôi, nhưng chai rượu này là phần thưởng cho màn trình diễn của mọi người. Đây, để tôi giữ dùm cho.”

“Không muốn. Chai rượu này là của tôi, tôi sẽ không đưa cho ai cả nghe không? Xét cho cùng, cái người tặng nó cho tôi đã nói ‘Mọi người đã làm rất tốt, nhưng Aqua-sama vẫn đóng góp công lao lớn nhất!’ Điều đã làm ông ta hài lòng chính là việc nhờ có tôi mới không có thương vong nào trong trận chiến. Tôi nhận hết phần thưởng này là điều hết sức bình thường.”

“Này, đây là thành quả của tất cả mọi người chứ!? Thoạt nhìn đã biết đây là chai rượu cao cấp rồi, để tôi... Ah, cái con này!”

Chắc là vì sợ rằng chai rượu quý của mình bị lấy mất, Aqua đã ôm lấy nó rồi hoảng loạn bỏ chạy.

Và rồi tôi lại một lần nữa cô đơn...

–Với những Mạo hiểm giả làm trung tâm, khắp nơi hình thành nên những nhóm nhỏ riêng biệt.

Còn những quý tộc không tham gia vào đám người đó, nhưng họ vẫn trò chuyện sôi nổi về trận chiến vừa rồi.

“Ara, thắng trận chiến này thật là dễ như ăn bánh! Với Quý cô Dustiness dẫn đầu, đồng đội của cô ấy chiến đấu ở tuyến trên trông cứ như những con sư tử dũng mãnh, ảnh hưởng rất lớn tới trận chiến!”

“Đúng thế! Quý cô Dustiness đã một mình hứng chịu tất cả đòn đánh của kẻ địch, Aqua-dono cũng không kém, cô ấy đã thanh tẩy lượng Undead không lồ và có thể hồi phục những vết thương ngay tức khắc dù chúng có trầm trọng tới cỡ nào đi chăng nữa. Chưa hết, Megumin-dono còn giáng một đòn quyết định vào lũ Quân đội Quý vương đang tháo chạy! Chỉ với ba người đó, thậm chí bọn họ có thể đánh bại cả Quý vương!”

“Đồng ý, ba người đó thậm chí sẽ có thể chiến đấu ngang cơ với Quý vương! Tôi có nghe kể là một vài tên Boss của Quân đội Quý vương đã bị bọn họ đánh bại, quả là lợi hại...”

“Ngoài ra chúng ta còn có niềm tự hào của Vương quốc, Ma kiếm dũng sĩ Mitsurugi-dono! Nếu anh ta tham gia cùng với bộ ba này, chẳng phải sẽ trở thành tổ độ có sức mạnh vượt qua cả Quý vương

sao...? Trong nhóm anh ta cũng có hai cô gái, một sử dụng thương và một cung thủ. Không phải đó sẽ là một tổ đội cân bằng đến mức hoàn hảo sao?”

“Chính nó!” x3

Này, không phải cái đội hình trong mơ đó thiếu mất một người rồi sao?

Ừ thì, tôi còn lạ gì nữa.

Đã chẳng làm được gì nhiều, thậm chí tôi còn bị lũ Kobold đánh chết.

Và ánh nhìn của họ đổ về phía tôi...

“Đó là người...”

“Đúng, hẳn ta đấy. Quý cô Claire có nói rằng ngoài cái miệng ra hẳn ta chả là cái gì cả...”

“Hẳn ta có nghề nghiệp yếu đuối nhất, và cả Level thấp nhất nữa chứ.”

“Thiệt tình, sao Quý cô Dustiness lại để cho một gã như hẳn ta làm đồng đội nhỉ...”

“Có lẽ hẳn rất giỏi ăn nói. Thậm chí hẳn ta còn lấy lòng được cả Iris Điện hạ và cố gắng để chuyển tới Lâu đài ở nữa cơ...”

Sao xấu miệng dữ. Nhưng tôi chẳng thể phản bác được, dù sao thì một vài điều họ nói cũng chính xác!

Bất đồng hoàn toàn với một người thu mình trong một góc như tôi, những thành viên khác bị vây quanh bởi đám quý tộc cùng những Mạo hiểm giả, và tắm mình trong những tiếng ngợi khen.

Có vẻ vây quanh Megumin là những pháp sư.

Còn tụ tập xung quanh Aqua là những người được cô ta chữa trị.

Mitsurugi là một gã điển trai biểu tượng của Thủ đô, hẳn ta chào hỏi mọi người một cách khéo léo.

Dường như xung quanh hẳn ta tỷ lệ nữ giới chiếm đa số.

Nhìn thật kỹ, Megumin được người khác tán thưởng không ngớt thế nên vẻ mặt khá đắc ý, còn Aqua thì vẫn đang ôm lấy chai rượu của mình và xua đuổi những người xung quanh.

Có lẽ Aqua đã hiểu lầm rằng mọi người đến để khuyên giải cho cô ta chịu nhả chai rượu ra.

Cuối cùng...

“Đúng vậy, xét cho cùng cô ta vẫn là thiên kim tiểu thư của một gia đình quý tộc.”

Bộ váy đang mặc bây giờ hoàn toàn khác với những bộ váy trong các bữa tiệc trước kia. Những Mạo hiểm giả bình thường cũng được tham dự vào bữa tiệc mừng chiến thắng, thế nên cô ta ngồi cùng với những vị quý tộc khách mời trong bàn VIP.

Với một nhóm những hiệp sĩ vây quanh, thật không dễ dàng tới gần.

Cảnh này làm tôi chợt nhớ đến cách biệt thân phận giữa hai người, và cảm thấy có đôi chút lạc lõng.

–Đúng lúc đó, đang ngồi trong bàn VIP Iris bỗng nhìn vào mắt tôi.

Lúc này Iris vẫn còn tức giận, nhưng trong mắt cô bé bây giờ lại thoáng chút cô đơn.

Ngày mai tôi sẽ trở về.

Cũng may lần cuối cùng nhìn vào Iris không phải thấy cô bé giận dữ, thật là nhẹ nhõm.

Thẳng thắn mà nói, tôi ước gì mình có thể được nhìn thấy nụ cười của Iris lần cuối cùng...

“Ồ, vậy ra anh vẫn còn ở trong lâu đài à Kazuma, cái đồ súc vật hạ đẳng.”

Giữa lúc tôi đang tự kỷ, đột nhiên có người nào đó gọi tên.

Thậm chí ngay cả trong bữa tiệc, cô ta vẫn mặc bộ đồ trắng thường thấy.

Với một ly rượu trong tay, Claire đang trừng mắt nhìn tôi.

Bộ cô ta cũng chịu tác động xấu từ tôi sao?

“Là khách mời danh dự buổi tối ngày hôm nay, Quý cô Dustiness sẽ nghỉ lại trong lâu đài. Anh có thể về trước được rồi đấy.”

“...Không, tôi biết cô đang giận. Tôi cũng biết là mình quá kiêu ngạo. Nhưng giờ đã là đêm cuối rồi, thế nên đối xử tốt hơn với tôi được không? Bộ cô được tầm với Iris mà không thấy vui chút nào à?”

“Đừng-đừng nói vậy, anh đang nói gì thế hả!? Sao tôi lại có thể hạnh phúc khi được tắm cùng Công chúa... Chuyện đó... Thôi bỏ đi. Tôi sẽ không truy cứu vấn đề này nữa.”

Chắc chắn bà cô này ngoài lòng trung thành ra vẫn còn thứ tình cảm nào khác dành cho Iris đây mà.

Nào là Darkness và cái fetish có một không hai của cô ta, rồi còn cả lão già Alderp nữa, sao tên Quý tộc nào cũng đều như vậy nhỉ.

“Tương tự như cái lần cố gắng bắt giữ tên Đạo tặc Hào hiệp, lần này anh cũng chẳng đạt được thành quả nào... Thực sự chỉ toàn nói suông. Tôi có tìm hiểu một chút, trong những lần đánh nhau với Boss của Quân đội Quý vương, người đã ra đòn kết liễu là Quý cô Dustiness và vị pháp sư đó đúng không?”

Cô ta lại dùng cái giọng mỉa mai đó để nói.

“Nhiệm vụ của tôi là hỗ trợ cho bọn họ mà. Nhân tiện, mấy bà chị đó ai cũng có khuyết điểm cả đúng không?”

“Tôi đã được biết về khuyết điểm của họ. Thế nhưng, nếu nhận được sự hỗ trợ của vương quốc thì sẽ ổn thôi. Sau này họ sẽ được gia nhập vào tổ đội của Mitsurugi. Như vậy, chúng ta có thể hiện thực hóa ước mơ đánh bại Quý vương rồi đúng không? Không phải anh đã có rất nhiều tiền rồi à? Sao không bỏ mặc nhóm của anh và vui vẻ sống trong thị trấn của mình đi?”

Người phụ nữ này đang nói cái gì thế?

“Tôi đồng ý với cô về phần ‘vui vẻ sống trong thị trấn của mình’, nhưng sao cô lại buộc tôi phải rời khỏi nhóm chứ? Trước đây cũng có

một tổ đội những tên côn đồ nói điều đó với tôi, nhưng chỉ được một lúc họ đã chạy mất dép. Cô có biện pháp nào trợ giúp cho bọn họ ư?”

“Giống như trận chiến lần này thôi, cứ sử dụng một nhóm để hỗ trợ cho bọn họ là được. Với những kỹ năng đặc biệt, sức mạnh của bọn họ chỉ có thể phát huy ở những chiến trường rộng lớn. Anh có bất kỳ kỹ năng nào giống như họ không?... Suy nghĩ đi. Cuối cùng, nếu anh phô diễn được năng lực tốt hơn Mitsurugi cùng những người khác, chúng tôi cũng chỉ có thể cười trừ rồi bỏ đi thôi.”

Đòi hỏi một gã vừa mới bị Kobold giết phải đi phô diễn sức mạnh trong cùng một ngày, cái bà cô loại ‘S’ này đang nói cái gì vậy?

Đủ rồi, tôi không muốn ở lại Lâu đài này thêm nữa, tôi sẽ về nhà!

...À, phải.

“Bỏ chuyện đó sang một bên đã, cô định làm gì với cái vòng cổ của Iris thế? Đừng để cô bé mặc vào, dường như thứ đó là một thánh tích đấy. Người đồng đội Aqua của tôi có thể phong ấn thánh tích, vậy giao nó cho cô ta được không?”

Đối với lời khuyên của tôi, Claire bất ngờ trả lời.

“Điều đó không thể thực hiện được. Đó là cống phẩm của Hoàng tử đệ nhất Jatis. Trước khi Jatis Điện hạ trở về, chúng tôi không thể tự mình vứt bỏ nó được... Đúng hơn là, thứ đó chỉ là một thánh tích cho phép chuyển đổi cơ thể trong thời gian ngắn, chẳng có nguy hiểm gì cả đúng không?”

Vẻ mặt Claire trở nên đờ ửng khi cô ta nói vậy.

... Chắc hẳn nhờ rối loạn ngày hôm nay mà cô ta được trải nghiệm cảm giác ngon ngọt rồi đây mà.

Thôi bỏ đi, nếu từ khóa không được hô lên thì thứ đó cũng chỉ là một đồ vật trang trí đơn giản.

Và vụ tráo đổi chỉ diễn ra trong thời gian ngắn.

Sau đó Claire mỉm cười.

“Còn hơn thế nữa – Ngày mai anh sẽ phải rời khỏi Thủ đô. Chỗ này không cần đến anh. Nếu anh vẫn khăng khăng ở lại, tôi sẽ dùng vũ lực để đuổi đi ngay. Anh vẫn có thể hưởng thụ bữa tiệc... đó là nếu như anh thể hiện được rằng mình xứng đáng để nhận thưởng.”

Phần 9

Nước mắt chảy dài, tôi bỏ về và lại khóc lóc trong căn phòng tối.

“Thật uất ức! Cái con đàn bà đó bị gì vậy, nhằm đúng đêm cuối cùng để nói những lời đau lòng đó mới tức chứ! Tôi cũng biết là mình đã sai! Nói chính xác hơn, tất cả đều là lỗi của tôi!”

Bởi vì Darkness và những người khác không thể thoát ra khỏi đám đông, họ sẽ ở lại tới tận cuối bữa tiệc và qua đêm trong Lôu đài.

...Chẳng lẽ họ thực sự sẽ gia nhập nhóm của Mitsurugi sao?

Cái cảm giác bị xa lánh sao thốn quá.

Trước giờ tôi vẫn luôn dự định bỏ mặc bọn họ và tham gia vào một nhóm bình thường. Nhưng thực sự khi tưởng tượng ra loại tình huống đó, chẳng hiểu sao tôi lại thấy bất an...

Đủ rồi, tôi không thềm quan tâm nữa!

Trở về Axel tôi sẽ sử dụng tiền thưởng cho việc đánh bại Sylvia cùng khoản thanh toán của Vanir để sống một cuộc đời thanh thoi!

Vậy sau khi về thị trấn tôi sẽ làm gì?

Mặc dù nói là sống thanh thoi, nhưng ngủ cả ngày cũng thật là chán.

Không có máy tính ở thế giới này quả thực là một bi kịch.

Không, nhắc mới nhớ, Aqua có mang về một vài máy chơi game từ Làng Hồng Ma.

Đúng rồi, tôi sẽ tịch thu của cô ta rồi chơi để xoa dịu tâm hồn mình.

Đang nghĩ về chuyện đó, tôi chợt nhận ra...

...Rằng mình vẫn chưa phân thắng bại với Iris.

Do lo lắng cho Iris mà rầu rĩ tới mức không cách nào ngủ được.

Bỗng ai đó gõ cửa sổ.

...Nhìn ra bên ngoài, tôi thấy bóng người đứng thờ ơ trên bậc cửa sổ ở tầng hai.

Dưới ánh trăng, một cô gái tóc bạc đang đứng đó.

Tôi kéo cửa sổ ra, Chris ngay lập tức chui vào phòng.

“Yo. Không phải tối nay có tiệc à? Sao anh về sớm thế?”

Vừa nói, Iris vừa mỉm cười ranh mãnh, có vẻ như cô ấy đã biết hết.

Sao cô ấy lại biết về thánh tích và bữa tiệc nhỉ?

Chắc hẳn có một Công Hội chỉ dành riêng cho Đạo tặc hay gì đó.

“Cô có yêu cầu thêm bao nhiêu lần đi nữa thì tôi cũng không đồng ý đâu. Nhưng tôi sẽ nói cho cô những gì mình biết. Bên trong Lâu đài có một thánh tích với khả năng chuyển đổi cơ thể. Tuy nhiên, thời gian tác dụng khá ngắn và không giống như vật phẩm ma pháp triệu hồi quái vật, tôi nghĩ rằng nó khá vô hại.”

Nói xong, tôi vẫn nằm thườn ra và giận dỗi quay lưng lại với Chris.

Hay đúng hơn, tôi hy vọng rằng chỉ ít trong đêm nay mình có thể đắm chìm trong hồi ức với Iris.

Mặc dù lúc tôi chết Eris-sama có nhờ việc này, nhưng tôi lại chẳng có động lực để làm.

Từ đằng sau lưng tôi, Chris nói vọng lại:

“Vật phẩm ma thuật đó. Nếu một cơ thể bị chết trong thời gian chuyển đổi, thì sẽ không thể hồi phục lại được nữa.”

Chris lơ đãng thì thầm...

“...Này, cô vừa nói gì cơ?”

Tôi bật dậy khỏi giường và hỏi.

Thấy tôi hoảng hốt như vậy, Chris cười nhẹ nhàng.

“Nếu vật phẩm ma thuật đó được sử dụng đúng cách, người ta có thể sống trường sinh, đó chính là sức mạnh thực sự của thứ đó. Nếu cơ thể đã trở nên già yếu, anh có thể chuyển đổi với một cơ thể khỏe mạnh, rồi giết chết đối phương là được. Thậm chí còn tốt hơn nhiều nếu anh chuyển tài sản cho người trẻ tuổi kia.”

Cô ấy vừa nói một điều thật kinh khủng.

...Ra là thế, xét cho cùng thứ đó vẫn là một thánh tích.

Nhưng bây giờ, chỉ có duy nhất tôi và Chris là những người biết được sức mạnh thực sự của thánh tích đó.

Nếu chúng ta cứ để mặc nó, chỉ cần mọi người không biết thì sẽ không thể lạm dụng được đúng không?

“Tôi nhớ rằng lúc đầu vật phẩm ma thuật này được mua bởi một vài quý tộc.”

Chris bình tĩnh nói, như thể cô ấy đọc được tôi đang nghĩ gì.

“Nhưng, bằng một cách nào đó nó lại lọt vào tay công chúa... Không thấy lạ sao? Ai, và với mục đích gì, đã tặng thứ đó như một món cống phẩm cho Hoàng tộc?”

...Không phải mục tiêu đã rõ ràng rồi sao?

Chắc chắn là để trao đổi cơ thể với người nắm giữ quyền lực cao nhất của Vương quốc...

“Này, giờ không phải lúc để đùa đâu. Chúng ta phải báo lên những quan đại thần của Vương quốc ngay...!”

Chris có chút tiếc nuối lắc đầu.

“Tôi khuyên là đừng nên làm thế. Với những kẻ đã biết về sức mạnh của thánh tích, anh có thể đoán được hành động của bọn chúng sao? Tôi có thể chắc chắn rằng những quý tộc sẽ để mắt tới thánh tích đó... Không chỉ thế, ngay cả Vương tộc cũng có thể sử dụng thứ đó để làm

chuyện xấu. Không, càng nắm quyền cao chức trọng bao nhiêu, người ta càng khao khát cuộc sống vĩnh cửu bấy nhiêu.”

Tôi không thể nói nên lời.

“Tôi chỉ nói cho anh biết chuyện này, là bởi vì dù anh có chiếm được Thánh tích, anh cũng không sử dụng nó để làm chuyện gì xấu.”

Chúng ta vẫn chưa thực sự thân thiết, sao cô ấy lại dễ dàng tin tưởng tôi vậy?

Nhưng đúng thật là tôi chẳng có đủ can đảm để lợi dụng thứ này.

Ngay cả khi trao đổi cơ thể với Iris, tối đa cũng chỉ là tôi tắm chung với người khác.

...Hmm, tôi đã làm rất nhiều điều sai trái...

Thấy tôi lại trầm mặc một lần nữa, Chris nói.

“Nè, anh là bạn chơi cùng với Công chúa đúng không?”

Cùng với ánh trăng chiếu rọi phía sau, Chris một lần nữa đứng trên bục cửa sổ và mỉm cười.

“Giờ có muốn tới chỗ Công chúa chơi không?”

CHRIS

GIỜ CÓ MUỐN TỎI CHỖ CÔNG CHÚA CHƠI KHÔNG?

ERIS

ANH SẼ CHẤP NHẬN YÊU CẦU GIÚP TÔI THU VỀ NHỮNG THÁNH TÍCH CHỨ?

ĐẠO TẮC HẢO HIỆP Ủ... EM NGHĨ LÀ EM CŨNG KHẢ NGƯỠNG MỘ BÓN HO

Chương 5 :

Hãy ngừng ngay kế hoạch hiểm độc này!

Phần 1

Bóng tối bao trùm lấy thủ đô, Chris và tôi tiến đến Lâu đài.

Theo lời cô ấy, tốt hơn hết nên lên vào Lâu đài đêm nay.

Sau khi giành chiến thắng áp đảo trước Quân đội Quý vương, những lính canh sẽ trở nên chệnh mảng hơn với nhiệm vụ của mình.

“Này, anh có cái gì kia? Trông ngẫu thế, kiếm chúng ở đâu ra vậy?”

Dùng một tấm vải đen che miệng, Chris nhìn chăm chăm vào tôi và nói.

“Một gã nhân viên bán hàng đáng ngờ trong một cửa tiệm trang bị phép thuật ở Axel đã đưa cho tôi đấy. Hắn có nói thứ này là một trong những mặt hàng bán chạy nhất .”

Để tránh bại lộ thân phận, tôi đã đeo chiếc mặt nạ mà Vanir đưa cho.

“Hmm~ Tôi cũng muốn một cái như thế, gã nhân viên bán hàng đáng ngờ đó là người như thế nào vậy?”

“Như thế nào ư...? ... Hẳn ta siêng năng đuổi lũ quạ ồn ào ra khỏi bãi rác, và được hàng xóm gọi là Vanir-san – Kẻ diệt quạ...”

“Hmm~ Vậy chẳng phải là một người đứng đắn sao!? Tôi muốn gặp anh ta!”

Tôi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ thực sự gặp nhau.

Đúng hơn là, nếu để một tín đồ tôn sùng Eris gặp con quạ đó thì sẽ chẳng có chuyện gì tốt đẹp xảy ra đâu.

Mục tiêu của chúng tôi là xâm nhập vào Lâu đài và lấy đi vòng cổ của Iris.

Từ khi sinh ra cho đến giờ, ngoại trừ việc quấy rối tình dục, tôi chỉ phạm phải những tội linh tinh như tiêu bậy và đi mà không nhìn đèn xanh đèn đỏ các kiểu. Đây là lần đầu tiên tôi định làm một ‘tội ác’ thực sự, nên giờ có đôi chút căng thẳng.

Bởi vì bản thân chẳng hề muốn làm hại ai và cũng chẳng có gan để làm việc đó, thế nên tôi đã rút thanh Katana của mình trong nhà trọ.

Để giảm nhẹ hành trang giúp di chuyển dễ dàng hơn, tôi thậm chí còn không mặc giáp ngực và chọn bộ quần áo màu đen giúp hòa mình vào màn đêm.

Bộ cung tên hữu dụng trong mọi loại tình huống, nên tôi đã đem chúng theo...

Dừng chân lại, Chris ngược nhìn bức tường cao chót vót của Lâu đài.

“Vậy thì, anh đã sẵn sàng chưa, minion?”

“Bất cứ lúc nào, Chạy đại.”

“.....” x2’

“Này, đừng gọi tôi là Chụy đại.”

“Vậy thì cũng đừng gọi tôi là minion! Và tại sao vị trí của tôi lại thấp hơn cô hả?”

Chúng tôi nấp dưới bóng của tòa nhà và nhỏ giọng tranh cãi.

“Bởi vì chức nghiệp của tôi là đạo tặc, ở đây tôi là chuyên gia. Chẳng phải chức nghiệp của anh là Mạo hiểm giả sao?”

“Đúng vậy, nhưng bởi vì sở hữu ‘Farsight’ có thể nhìn trong đêm, thế nên tôi phù hợp với việc ăn trộm hơn, nếu xét về mặt khả năng tôi phải là Boss mới đúng chứ?”

Chúng tôi cũng không thể gọi nhau bằng tên thật ở bên trong Lâu đài.

Và rồi, chúng tôi tranh cãi về việc sẽ xưng hô lẫn nhau như thế nào ...

“Nhưng, nhưng mà, tên Đạo tặc Hào hiệp nổi tiếng ở thủ đô là tôi okay? Cứ thế này thì bao giờ mới xong, hãy giải quyết bằng một trận so tài đơn giản đi!”

“Một trận đấu hử. Thế thì— Vận may là thứ rất cần thiết với những tên trộm, nên hãy chơi búa kéo bao nào.”

Điểm mạnh duy nhất của tôi là vận may tuyệt vời của mình.

Chắc Chris không biết về chỉ số của tôi đâu.

“Búa kéo bao? Được thôi, chơi tuốt! Giờ anh nhắc mới nhớ, lần trước chúng ta so tài bằng ‘Steal’ tôi đã thua, hôm nay tôi sẽ tự mình trả thù.”

“Hehe, cô bị lừa rồi, Chris! Tôi chưa bao giờ thua trong trò búa kéo bao cả! Okay, búa...!”

“ – Hãy nghĩ cách đột nhập vào đi, Trọ thủ-kun.”

“Cô nói đúng, Big Boss. Tôi không trở thành một tên Hikikomori ở trong Lâu đài chỉ để chơi thôi đâu. Khi cảm thấy chán và đi loanh quanh trong lâu đài, tôi đã mừng tượng được cấu trúc của nó rồi. Để tôi dẫn đường cho.”

Lần đầu tiên trong đời tôi thua trong trò búa kéo bao.

Đúng là một tín đồ của nữ thần may mắn Eris có khác, vận may của cô ấy kinh thật.

Sau khi thỏa thuận, chúng tôi đã quyết định cách xưng hô của nhau.

Tránh cánh cổng chính được canh gác cẩn thận, chúng tôi đi vòng ra mặt bên bức tường của lâu đài.

“Trọ thủ-kun, anh định đột nhập vào qua chỗ này sao? Bức tường cao quá, trông ít nhất cũng phải cao bằng nhà ba tầng đấy... Tôi cũng đành bất lực...”

Thậm chí trước khi Chris kịp nói xong, tôi lấy bộ cung tên ra.

“Snipe.”

Đó là mũi tên với một cái móc ở đầu và được gắn dây thừng ở đằng sau, đã được dùng trong cuộc chiến với Pháo đài Hủy diệt.

Tôi giật mạnh chiếc dây thừng để đảm bảo chắc chắn độ an toàn. Chris há hốc mồm ngạc nhiên.

“Trợ thủ-kun thực sự có ích đấy. Quên việc làm mạo hiểm giả đi, thành lập một nhóm đạo tặc hào hiệp tập trung trừng phạt những tên quý tộc xấu xa với tôi nào.”

“Nếu hết tiền và chẳng còn việc gì khá khẩm hơn, tôi sẽ xem xét sau... Được rồi, đi thôi!”

Phần 2

Có lẽ giờ đã là một hoặc hai giờ sáng.

Ánh đèn ở trong lâu đài đã tắt và chắc mọi người cũng đã ngủ say hết rồi.

“Bắt đầu từ bây giờ, hãy để tôi đi phía trước. Tôi sẽ dùng khả năng nhìn trong đêm của mình và bước đi thật chậm, cô chỉ cần theo sát thôi, Big Boss.”

“Hiểu rồi, Trợ thủ-kun.”

Bây giờ chúng tôi đang ở trong sân của lâu đài.

Mục tiêu của chúng tôi nằm ở tầng cao nhất— Phòng của Iris.

Đi đến cánh cửa ở trong sân thông vào lâu đài, tôi gặp phải trở ngại đầu tiên.

“Tin xấu đây Big Boss. Cửa khóa rồi.”

“Khỏi lo, đến lúc để kĩ năng phá khóa của tôi tỏa sáng rồi.”

Chris ngồi xổm trước cánh cửa và lấy ra hai thứ trông giống cái lấy ráy tai ra và bắt đầu phá lỗ khóa.

Với một tiếng click, cánh cửa dễ dàng mở ra.

Dân chuyên có khác. Nếu dư thừa bất kì điểm kĩ năng nào, tôi sẽ học chiêu này.

Sau khi đột nhập thành công vào bên trong Lâu đài, chúng tôi tiếp tục di chuyển trong bóng tối.

Với tôi dẫn đường, tất nhiên rồi, còn Chris ở phía sau.

Cho tới bây giờ chúng tôi vẫn chưa đụng phải mấy tên lính tuần tra.

Tôi nghĩ rằng mọi chuyện sẽ tiến triển suôn sẻ nếu con mắt xúi quẩy Aqua đó không ở bên cạnh.

“Ồ, có ai đó đang đến. Kĩ năng ‘Detect Enemy’ của tôi đang phản ứng.”

“Nấp ở trong góc đằng kia đi, đừng quên kích hoạt ‘Hide’ đấy.”

Tiếng bước chân của lính canh ngày càng tiến đến gần, chúng tôi liền ẩn mình vào trong bóng tối.

Chắc mấy tên lính đang đi tuần tra.

“Nè, Trợ thủ-kun, sao anh lại phải tiến sát lại gần như thế? Chúng ta đã sử dụng ‘Hide’ rồi, anh sẽ không bị phát hiện nên không cần phải làm quá thế đâu nhỉ?”

“Đánh giá thấp kẻ địch là không tốt đâu, Big Boss. Đây, xích lại gần nhau hơn nhanh lên!”

“Trợ thủ-kun, thế này quá gần rồi!”

“Big Boss, việc này là để lấy lại thánh tích và bảo vệ nền hòa bình thế giới đấy. Làm ơn chịu đựng tý đi!”

Trong khi chúng tôi nhỏ giọng tranh cãi, tên lính canh đang tuần tra đứng lại.

“... Có ai ở đó à?”

Hắn ta hỏi và chiếu đèn về phía này, nhưng nhờ ‘Hide’, chúng tôi đã không bị phát hiện.

“Chắc chỉ là ảo giác...”

Thấy tên lính canh rời đi, chúng tôi thở dài nhẹ nhõm.

“Thật đấy, đó là lí do mà tôi bảo đánh giá thấp kẻ thù là không tốt. Nếu tôi không cẩn thận, chúng ta đã gặp rắc rối rồi.”

“Không không không, tất cả là tại anh gây ra tiếng ồn nên mới thu hút sự chú ý của tên lính mà! Nếu còn quấy rối tình dục tôi nữa, anh sẽ phải chịu chịu sự trừng phạt thần thánh từ nữ thần Eris đấy.”

Ôi không, nhắc mới nhớ, Eris-sama vẫn đang dõi theo tôi.

Gần đây đúng là tôi đang cư xử quá đúng với bản chất của mình.

Chắc tôi phải tự trông chừng bản thân mình thôi.

— Di chuyển qua Lâu đài rộng lớn, chúng tôi tiến đến cầu thang dẫn lên tầng hai.

Phòng của Iris nằm ở ở tầng trên cùng.

“Này Trợ thủ-kun, nếu có thể, tôi muốn nhìn qua hầm chứa kho báu. Như tôi đã nói, cả hai thánh tích đều ở trong thủ đô, nên cái có thể điều khiển quái vật cũng có thể ở trong lâu đài. Nơi duy nhất có sự

hiện diện của một báu vật vĩ đại như thế chỉ có biệt thự của Alderp và Lâu đài này.”

Phản ứng từ biệt thự của Alderp chắc chắn là Hagoromo của Aqua, thế nên thánh tích còn lại ở ngay trong lâu đài này.

“Kho chứa báu vật ở trên tầng hai. Chúng ta sẽ đến đó ngay sau khi trèo lên cầu thang. Nhưng có những màn chắn rất mạnh, và có lẽ cả bấy nữa...”

“Không sao đâu, tôi đã tính kỹ rồi.”

Chúng tôi trèo lên cầu thang và tiến đến nhà kho.

Ở cửa vào nhà kho, cả hai phát hiện một màn chắn mạnh mẽ đến mức một người có lượng sức mạnh phép thuật ít ỏi như tôi cũng có thể cảm nhận được.

Chắc chỉ có những người mạnh cỡ Aqua mới có thể xóa bỏ màn chắn này.

Ngay lúc đó Chris lấy ra một vật phẩm phép thuật.

“Đây là một công cụ mà chỉ quý tộc mới sở hữu, được gọi là Barrier Killer. Nghe nói là Hồng ma tộc đã đem chúng ra bán... Tôi không biết họ kiếm chúng ở đâu, nhưng tôi đã ‘mượn’ thứ này từ một quý tộc đã mua chúng.”

Barrier Killer?

Trước đây tôi từng nghe thấy cái tên này ở đâu đó.

Hoặc chính xác hơn, tôi cảm thấy hình dạng của nó rất quen, tôi đã gặp ở... Mà thôi kệ đi.

Chris điều chỉnh vật phẩm phép thuật đó một lúc và với một tiếng pop, màn chắn dễ dàng bị giải trừ.

“Thật tuyệt vời, bây giờ chúng ta chỉ cần coi chừng cạm bẫy thôi.”

“Đúng vậy. Với những người có kỹ năng phát hiện và vô hiệu hóa bẫy như chúng ta, chuyện này dễ như ăn bánh vậy.”

Tôi lấy cái bật lửa ra và bật lên để quan sát xung quanh.

Nhà kho được chiếu sáng và đủ loại báu vật được sắp xếp ngăn nắp xuất hiện trước mắt chúng tôi.

“Oops, có một cái bẫy ở đây. Chuông báo động sẽ vang lên nếu anh cầm báu vật này đi. Nếu thánh tích- mục tiêu của chúng ta không ở đây, đừng động vào thứ gì cả.”

Nghe vậy, tôi gạt đầu và bắt đầu tìm kiếm cùng cô ấy.

Tuy nói là như vậy, nhưng bởi vì chẳng biết thánh tích có thể triệu hồi quái vật trông như thế nào, thế nên tôi chỉ có thể dựa vào Chris và kỹ năng phát hiện báu vật của cô ấy.

Điều mà tôi có thể làm là canh chừng xung quanh và xem xét những báu vật ở đây.

... Ngay lúc đó, tôi nhận ra một thứ.

“Trợ thủ-kun, thứ chúng ta tìm kiếm không có ở đây. Có rất nhiều vật phẩm phép thuật mạnh mẽ, nhưng chẳng có thứ gì ở cùng đẳng cấp với thánh tích cả... Trợ thủ-kun?”

Đó là thứ không hề phù hợp với hầm chứa kho báu này.

Một thứ mà tôi rất quen thuộc.

“Chẳng phải đây là một quyển manga sao...”

Thứ trước mặt tôi hẳn là một quyển manga đến từ Nhật bản.

Thấy khuôn mặt hoài niệm của tôi, có lẽ Chris nghĩ đến chuyện gì đó, và chỉ lặng lẽ quan sát.

“Erm... Nếu anh lấy thứ đó đi thì...”

Chris do dự không nói ra, nhưng tôi hiểu ý của cô ấy.

“Không sao đâu, chỉ là một quyển sách từ quê nhà thôi, tôi chỉ cảm thấy hơi nhớ nhà một chút.”

Nghe tôi nói vậy, chẳng hiểu sao trông Chris hơi áy náy.

“Không cần phải cảm thấy khổ sở thay tôi đâu. Và lại tôi đã mua cuốn manga đó trước đây rồi, thế nên...”

Trong khi nói vậy, ánh mắt tôi chuyển sang một quyển sách khác bên cạnh quyển manga.

... Đó là một báu vật vô giá.

Ở Nhật, chỉ giữ quyển sách đó thôi bạn cũng bị bắt rồi— Giá trị của nó là như vậy đấy.

“... Vậy thì đi thôi, Trợ thủ-kun... Oh đúng rồi! Sau khi niêm phong được thánh tích, tôi sẽ thu thập cả tá sách từ quê hương anh để làm quà, thế nên...”

Khi mà Chris đang xúc động nói điều gì đó, tôi không hề do dự nắm lấy báu vật kia!

“Trợ thủ-kun—!!”

“— Ở đằng kia, hai kẻ xâm nhập đã đi hướng đó!”

“Chúng chỉ có hai người thôi! Không cần biết mục đích của chúng là gì, chúng ta không thể để chúng tự tung tự tác được!”

Lũ lính canh hét lên trong khi Chris và tôi dốc sức chạy thục mạng.

“Chết tiệt, thật sự là một cái bẫy ghê gớm! Ngay cả tôi cũng đã bị lừa...!”

“Hỗ trợ-kun, khi trở về nhất định tôi phải có một buổi nói chuyện về nhân sinh với anh mới được! Anh sống quá buông thả rồi đấy!”

“Big Boss, giờ không phải lúc chế giễu đâu, chúng ta phải vượt qua khó khăn này đã!”

“Có lẽ là như thế, nhưng anh không có tư cách nói như vậy!”

Mọi ánh đèn ở trong lâu đài đều được thấp lên và mọi người đều đã bị tiếng chuông từ nhà kho đánh thức.

“‘Create Water’! Và ‘Freeze’!”

Hành lang chúng tôi vừa chạy qua bị băng tuyết bao phủ.

Những tiếng hét và lời chửi rủa vang lên từ phía sau.

“Có Trợ thủ-kun ở bên cạnh thực sự rất tiện lợi.”

“Đừng nói suông thế Big Boss, giúp tôi đi chứ!”

Chạy bên cạnh tôi, Chris đã trách móc từ nãy đến giờ giơ ngón tay cái lên.

“Okay, tôi sẽ cho anh xem khả năng của Big Boss!”

Nói xong, cô ấy quay người lại và lấy thứ gì đó ra từ túi của mình.

Đó là một cuộn dây kim loại mỏng.

“Wire trap!”

Chris hét lên và ném cuộn dây ra.

Ngay lúc chạm vào bức tường xung quanh hành lang, cái dây căng ra như một thanh sắt.

Trông như là một cái lưới nhện vậy.

Cho dù có là người vóc dáng thấp bé cũng không thể dễ dàng đi qua cái lưới đó được.

“Thứ này chỉ giúp cậu giờ thôi, nhưng cũng đủ để chúng ta trốn thoát rồi! Trợ thủ-kun, chúng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ sau khi làm rối tung mọi thứ lên như thế này, giờ cứ rút lui trước đã!”

Chris vừa nói vừa rút chiếc dao găm từ thắt lưng ra, rồi cạy cánh cửa sổ và nhìn quanh— Chắc cô ấy đang kiểm tra đường lui.

“Không, chờ đã, tôi muốn giải quyết mọi thứ vào ngày hôm nay! Ngày mai tôi bị đuổi ra khỏi thủ đô mất rồi!”

Chris cau mày khi nghe lời tôi nói, và trông khá bối rối.

“K-kể cả khi anh nói thế thì... Nếu hai chúng ta, một đạo tặc và một mạo hiểm giả phải chiến đấu trực diện với những người khác, thì sẽ bị tóm cả lũ đấy! Và anh là người liều mạng như thế sao!?”

Lời nói đó khiến tôi phục hồi lại tinh thần.

Nhân tiện, tại sao tôi lại liều mạng như thế?

Tôi không phải là một người nhiệt huyết, và chắc chắn cũng không phải là kẻ-được-chọn, những vị anh hùng được triệu hồi đến đây.

Bình tĩnh nào, tôi là một người bình tĩnh.

Đúng vậy, một khi quay về Axel, tôi có thể hưởng thụ cuộc sống sung sướng mỗi ngày.

Không cố gắng nữa và rút lui, rồi sống một cuộc đời vô lo vô nghĩ ở quê nhà—

Dù tôi có tự thuyết phục bản thân mình bằng cách nào đi chăng nữa, quãng thời gian tôi ở bên Iris lần lượt hiện lên như ánh đèn Kéo quân.

Một Iris ủ rũ sau khi bị tôi bắt nạt.

Một Iris đã lắng nghe tôi kể lại câu chuyện thanh tẩy tên Lich ở trong dungeon với đôi mắt tỏa sáng.

Một Iris bị tôi xúi giục đã lấy trộm snack từ nhà ăn và cuối cùng đã bị Claire thuyết giáo. Mặc dù thấy hơi áy náy, và mặc dù bị trách mắng cùng tôi, nhưng trông Iris vẫn rất đổi hạnh phúc.

Và cuối cùng, nghe tôi hỏi, Iris đã đáp lại như thế này—

“Đây là lần đầu tiên em gặp một người như anh đấy. Những người khác đều luôn đi theo chăm sóc lo lắng cho em. Chỉ có duy nhất một người kiêu ngạo, vô lễ, vô tình, và dạy đủ thứ kì quái mặc dù em thuộc Hoàng tộc. Anh ta còn chẳng hề giống một người lớn tý nào khi dùng mọi thủ đoạn để tranh đua với em ...”

Nghe chẳng giống một lời khen tý nào.

“Nhưng em đang liệt kê những lí do em thích anh mà?”

Nhưng cô bé đó thích con người thật của tôi.

— Cũng chẳng hiểu sao tôi lại muốn ở bên cạnh cô bé như thế.

Hoặc tại sao cô bé lại thân với tôi như vậy.

Nhưng dù sao, vài năm nữa Iris sẽ trở thành một công chúa trưởng thành hơn.

Cô bé sẽ không còn muốn gặp một gã đáng ngờ với thân phận quá khác biệt nữa.

Không, ngay từ lúc tôi rời khỏi thủ đô, mối quan hệ giữa chúng tôi sẽ biến mất.

Như vậy, đây là đêm cuối cùng tôi được kính trọng như một người anh trai.

“Trợ thủ-kun, rút lui thôi! Kể cả khi anh muốn trở về Axel—mặc dù sẽ mất kha khá thời gian— Tôi cũng sẽ nghĩ cách giúp anh!”

Tuy nhiên, đó là lí do...

“Big Boss, tôi...”

Tôi đã bị quấn vào hết rắc rối này đến rắc rối khác.

Nhưng tôi không thể đợi đến lần sau.

Cũng chẳng đợi được đến ngày mai.

Đúng vậy—

“Tôi sẽ cho cô xem khả năng thực sự của mình.”

“... Trọ thủ-kun?”

“— Cuối cùng cũng đã cắt xong tấm lưới rồi! Lũ trộm... chúng vẫn còn ở đây, chúng đã không chạy trốn!”

Lũ lính canh đã cắt qua tấm lưới chặn đường, chẳng còn gì che chắn giữa chúng tôi và bọn chúng.

“Lũ trộm kia, ta sẽ khiến các ngươi phải hối hận vì đã đột nhập vào lâu đài hoàng gia! Hãy để một người trong hai tên kia sống sót để tra khảo!”

Một gã trông giống đội trưởng rút kiếm ra từ thắt lưng và đe dọa.

Tên lính đang chặn đường và quan sát nhất cử nhất động của chúng tôi nói:

“Đội trưởng, một trong số chúng có dao găm, tên còn lại thì tay không. Hãy bắt giữ tên yếu hơn không cầm theo vũ khí gì ấy!”

Cái gã được gọi là đội trưởng gật đầu.

“Hmm, tên tóc bạc trông mạnh hơn đấy. Được rồi, đánh hết sức với tên tóc bạc đi! Hai người chúng ta là đủ để hạ gục tên yếu ớt đeo mặt nạ đó rồi!”

— Chuyện gì xảy ra với tôi tối nay vậy?

Chẳng lẽ tôi vừa hạ quyết tâm sẽ xuất toàn lực sao?

“Kẻ địch là một tên trộm đáng ngờ, không cần phải hạ thủ lưu tình đâu!”

Tôi đang ở thể trạng tốt nhất.

“Hai người bọn họ không hề nhúc nhích... Này, những kẻ xâm nhập! Đây là cơ hội để các người đầu hàng! Nói không chừng các người sẽ giữ được mạng sống của mình đấy! Bây giờ hãy bỏ cuộc đi...”

Tuy không biết tại sao, nhưng thể trạng của tôi tối nay rất tốt.

— Gã đàn ông mang danh đội trưởng quay sang phía tôi với thanh gươm trên tay.

“...”

Nhìn thấy tôi im lặng giơ tay ra, hắn ta hạ thấp thanh kiếm xuống.

“Oh? Người muốn đầu hàng ư? Được thôi, gã tóc bạc ở đằng kia, cũng bỏ vũ khí xuống luôn đi! Rồi thì người có thể giữ ahhhhh—!?”

Ngay lúc chạm vào tay tôi, gã đội trưởng hét lên và co giật ngã phịch xuống mặt đất.

“Cái quái—!” x3

Mọi người ở đó...

Đều bị shock, kể cả Chris.

Người mang danh hiệu đội trưởng có thể lực rất tốt.

Nhưng ngoại trừ người có thể chất sánh ngang được với một con quái vật như Darkness, không ai có thể chịu được ‘Drain Touch’ của tôi khi ở thể trạng tốt nhất.

“T-tên này vừa làm gì vậy—!?”

Nhìn thấy đội trưởng của mình nằm trên sàn nhà, tất cả lính canh đều lùi lại một bước.

Ngay lúc này, tôi—!

“Hahahaha! Thật tuyệt vời! Cảm giác này thật tuyệt vời! Cơ thể tôi tràn đầy năng lượng— Mặc dù cũng không biết tại sao! Nhưng tối nay tôi sẽ cho mấy người chứng kiến sức mạnh của mình!”

“T-Trợ thủ-kun!? Anh đang cư xử lạ lùng quá đấy! Chuyện gì đã xảy ra vậy!?”

Tôi xông vào đám lính canh—!

Phần 3

“Big Boss! Rẽ phải ở góc đó và chúng ta sẽ nhìn thấy cầu thang dẫn lên tầng trên cùng!”

“Được, t-tôi biết rồi! N-nhân tiện Trợ thủ-kun, cảm giác anh khác với mọi ngày quá... thậm chí cả giọng điệu của anh cũng trở nên kì quái, chuyện gì đã xảy ra vậy!?”

Tôi chạy bên cạnh Chris với những lời chửi rủa vang lên từ phía sau y như lúc này.

Tuy nhiên, nội dung của chúng có một chút khác biệt so với ban này...

“Có đạo tặc! Những tên đạo tặc mạnh mẽ đã đột nhập vào lâu đài! Đi gọi những mạo hiểm giả tinh anh dậy đi, nhanh lên!”

“Nghe cho rõ! Đừng liều lĩnh tấn công! Kẻ địch rất mạnh, nhưng có vẻ như hắn ta chưa muốn giết ai cả! Dù thế thì cũng đừng hành động hấp tấp!”

“Chỉ huy đội kỵ sĩ! Xin hãy đi hướng này, đến khu vực an toàn tị nạn!!”

“N-nhưng chúng ta không thể để gã đeo mặt nạ đó tiến thêm nữa...!”

Sau khi tôi bắt đầu thuận tay hơn, lũ lính canh trở nên rất sợ hãi.

Ohh, có kẻ địch ở phía trước!

“Tránh ra, Nhóm Đạo tặc Tóc bạc đang tiến đến! Nếu không muốn bị thương thì tránh ra mau!”

“Trợ thủ-kun, chúng ta quyết định đặt cái tên đó từ lúc nào vậy!? Mọi thứ đã rồi tung lên rồi, nên anh có thể làm chỉ huy đấy, mau đổi tên thành Nhóm Đạo tặc Mặt nạ hay gì đó đi...”

Tôi đưa tay hướng về người lính cầm kiếm ở phía trước...!

“Wind Breath!”

“Ughhh! Chết tiệt, lúc nào cũng chơi bản... Ahhhhh!?”

Tôi thổi đám bụi ở trên tay ra bằng phép thuật gió.

Rồi nắm lấy bàn tay của người lính đang bị mù, tôi dùng ‘Drain touch’ trong khi ép vũ khí của hắn xuống.

Khiến cho đối thủ nằm bất động sau vài giây, rồi tôi hồ hững nói:

“Nhóm Đạo tặc Mặt nạ nghe không hay. Nghe như thể tôi là thủ phạm chính vậy, không thích.”

“Tôi cũng không muốn trở thành thủ phạm chính! Tôi không hề muốn làm mọi chuyện rồi tung lên và thu hút quá nhiều sự chú ý như

thế này! Nếu mọi chuyện tệ đi, tôi sẽ bị nghi ngờ chỉ vì có mái tóc bạc!
Và anh vừa dùng kĩ thuật gì thế!?”

Không thể nói thẳng rằng tôi đang dùng kĩ năng của Lich được.

“Đây là bí kỹ tất sát, nên tôi không thể tiết lộ quá nhiều. Hơn nữa —
Tôi sẽ không thể làm thế với những kẻ địch biết phép thuật... Này, có
người trông như một pháp sư xuất hiện thật kìa, tôi sẽ để hẳn lại cho
cô, Big Boss!”

Lũ lính canh trông như vừa rời khỏi giường chặn đường chúng tôi.

Hai trong số chúng mặc áo giáp, và người còn lại mang áo choàng.

“Cứ để đấy! Tôi sẽ chăm sóc tên đó...! ‘Skill Bind!’”

Chris sử dụng kĩ năng nhanh hơn tên pháp sư mặc áo choàng.

“‘Lightning’! ...Hmm? Ah!?”

Gã pháp sư bối rối khi phép thuật của hắn không kích hoạt được.

Tôi vừa chạy vừa lấy cuộn dây thừng ra.

“Bind!”

Tôi ném đoạn dây thừng vào hai tên lính còn lại.

Như thể tự có ý thức riêng, đoạn dây thừng chuyển động dưới ảnh hưởng của phép thuật và trói hai tên lính lại, khiến chúng không thể cử động.

Kĩ năng mà Chris dạy cho tôi rất hữu dụng vào những tình huống nguy cấp như thế này.

Dù sao thì đây là một kỹ năng mạnh, thế nên dùng chiêu đó tốn rất nhiều mana. Tuy nhiên...!

Tôi chạm vào tên mặc áo choàng và hấp thụ mana của hắn cho tới khi hắn bất tỉnh.

Lượng mana đã cạn kiệt của tôi sau khi dùng 'bind' được lấp đầy trong phút chốc.

"Một người nữa phe ta đã gục rồi! Tên đó là cái quái quỷ gì vậy! Hắn ta còn dùng tay không nữa!"

"Mấy người Mạo hiểm giả đâu hết rồi!? Những mạo hiểm giả mạnh mẽ vẫn chưa đến à?"

Tiếng hét của lũ lính canh so với tiếng kêu la thảm thiết cũng không có gì khác biệt nhiều.

"B-bởi vì... Nồng độ cồn trong tiệc rượu rất cao, nên họ đều đã say mèm rồi..."

"Mấy Mạo hiểm giả đó chẳng đáng tin cậy tí nào!"

Nghe thấy tiếng hét đó vang lên đằng sau lưng, tôi thở dài nhẹ nhõm.

Khi phải đối mặt với những mạo hiểm giả cấp cao, nhược điểm của tôi sẽ hiện ra quá rõ ràng.

"Kỹ năng của những tên Đạo tặc khắc chế mạnh trong kèo đấu với những hiệp sĩ! Liệu chúng ta có thể làm gì đó không!?"

"'Bind' tốn rất nhiều mana nên đáng lẽ ra không thể nào sử dụng liên tục được chứ...! Hắn ta có rất nhiều đá mana chứa trong người à...!?"

“Nhưng tôi không hề thấy hắn ta lấy ra bất kì đá mana nào! Có nghĩa là...”

“Lượng mana của tên trộm này sánh ngang với Hồng ma tộc ư...!?”

Tôi nghe thấy lời lữ lính bàn tán đằng sau lưng.

Họ đã đánh giá tôi cao lên khá nhiều, mặc dù tôi chỉ hấp thụ lại mana từ họ bằng ‘Drain Touch’ mà thôi.

Cứ như thế...

“Ahhh! Ôi không, đừng để chúng lên đến tầng cao nhất! Tôi không biết mục đích của chúng là gì, nhưng Iris Điện hạ đang ở đó...!?”

Hai chúng tôi chạy hết tốc lực lên tầng cao nhất, nơi Iris đang ở—

“Wire Trap! Wire Trap! Wire Trap!”

“Được rồi, không có ai có thể vượt qua đây trong thời gian ngắn cả! Tiếp theo, chúng ta chỉ cần...”

Chris thò dài nhẹ nhõm, và rồi—

“—Chỉ cần bắt giữ cả hai người và tra hỏi mục đích của các người là gì... Các người là ai? Đạo tặc hào hiệp trong lời đồn ư?”

Quay người lại, tôi nhìn thấy Mitsuguri vũ trang toàn thân đang đứng đó.

Và còn...

“Tự đoạn đường lui của chính mình. Những kẻ xâm nhập, các người hết đường trốn rồi.”

Người tuyên bố điều này với khuôn mặt nghiêm túc là Claire và Rain.

Và một lượng lớn quý tộc và kỵ sĩ của họ đang quan sát từ xa.

Phần 4

“Chúng ta nên làm gì đây, Hồ trợ-kun. Bọn họ có nhiều người quá, chúng ta bị bẫy rồi!”

Chris dùng giọng khàn khàn để thì thầm.

Nhìn qua thì, ở đây chỉ có mỗi mình Rain là pháp sư.

Với Mitsuguri cầm đầu, mấy tên hiệp sĩ rút kiếm ra và tiến lại gần hơn.

Những quý tộc nghĩ rằng kết quả trận chiến đã được định đoạt và thích thú quan sát buổi diễn mà họ nghĩ rằng dễ như ăn cháo của những kỵ sĩ.

“Claire-san, tôi nghe nói rằng gã đeo mặt nạ rất mạnh. Có thể hẳn ta không đem theo vũ khí, nhưng ai biết hẳn sẽ làm gì nếu bị ép đến đường cùng. Tôi sẽ đấu với hắn, nên hãy giải quyết thàng tóc bạc cùng với những kỵ sĩ đi.”

“... Hey, Trợ thủ-kun, tại sao từ nãy đến giờ tôi toàn bị coi là con trai vậy, tôi thực sự trông giống một đứa con trai khi dùng vải che miệng đến thế ư?”

“Căn bản là do thân thể cô quá hẻo thôi... Big Boss, đừng chán nản, bây giờ là thời khắc quyết định đấy.”

Tôi an ủi Chris rõ ràng đang buồn vì lời đánh giá của tôi rồi quay sang đối diện với Mitsurugi.

Mitsuguri thận trọng bước lên một bước với bàn tay đặt trên chuôi thanh Ma kiếm và nhìn chăm chăm vào tôi.

“Big Boss, nếu tôi hạ gục tên mạnh nhất, chúng ta có thể khiến lũ còn lại hoảng sợ. Hãy để tôi hạ gục cái tên vô tích sự chỉ được cái ngẫu này ngay lập tức. Rồi ngay sau đó thừa dịp xung quanh hỗn loạn để thoát ra.”

“Này, ta nghe thấy đó. Cái tên vô tích sự chỉ được cái ngẫu mà người nhắc đến chính là ta phải không? Đánh bại ta ngay lập tức... Ta thực sự bị một tên tay không tác sát coi thường rồi. Được thôi, ta sẽ cho người xem khả năng thực...”

Trước khi Mitsurugi kịp nói xong, tôi đưa tay lên hướng về thanh kiếm ma thuật của hắn.

Thân mang nghề nghiệp thượng cấp, cũng đồng thời là một Mạo hiểm giả đẳng cấp cao, kể cả khi đánh cắp được vũ khí của Mitsuguri, hắn ta vẫn sẽ có thể chịu đựng được ‘Drain Touch’ của tôi một lúc lâu.

“Động tác này, người đang tính sử dụng ‘Steal’ à? Thật không may, sau khi để thua dưới tay một người, ta đã mang theo người rất nhiều trang bị dự phòng để chống lại kỹ năng này rồi. Bỏ cuộc ngay bây giờ đi và...”

“Freeze.”

Tôi cắt lời Mitsurugi và sử dụng phép thuật đóng băng.

Đó là một phép thuật sơ cấp, nên Mitsurugi tưởng rằng phép thuật đó để giữ chân anh ta lại. Anh ta tiếp tục thận trọng bước đến chỗ tôi.

Và tôi cũng thoải mái bước đến chỗ hắn ta...

“Người đang mưu đồ chuyện gì vậy? Nhận lấy đòn này đi...!?”

Hắn ta định thực hiện động tác rút kiếm, nhưng sừng sốt khi thanh kiếm ma thuật không hề nhúc nhích bởi vì vỏ kiếm đã bị đóng băng.

Tôi tận dụng cơ hội này dùng tay bịt miệng và mũi Mitsurugi lại..!

“Create Water!”

“Guuguu!?”

Nước tràn ngập trong miệng Mitsurugi, hắn ta hoảng loạn nắm lấy tay tôi như thể bị chết đuối.

“Người có thể thừa nhận thất bại của mình và rút lui không?”

Nghe tôi nói vậy, hắn ngậm miệng lại để phản kháng và giờ nắm đấm lên...!

“Freeze!”

“Kah!”

Ngay trước khi nắm đấm của anh ta đánh trúng tôi, nước ở trong mũi và miệng anh ta đóng thành băng. Anh ta run lên dữ dội.

“Mitsurugi-dono!”

Claire hét lên. Tôi thả Mitsurugi ra và anh ta quỳ xuống mặt đất với hai tay nắm lấy cổ họng.

(Trans: Thiện tai thiện tai. Edit: các bạn có thể lờ đi mấy câu vô nghĩa của thằng này :v)

“Nếu cô không làm bằng tan thì anh ta sẽ chết ngạt đấy. Bất kì ai nghĩ mình mạnh hơn gã này! Có ngon thì lên đi chur vị huynh đệ! ... Big Boss, giờ là cơ hội của chúng ta! Xông vào thôi!”

“Chẳng biết anh mạnh hay yếu nữa. Tuy nhiên, chắc chắn tôi không muốn trở thành kẻ địch của anh đâu...”

Đúng như tôi dự đoán, Mitsurugi đã ngay lập tức bị đánh bại, khiến những người kỵ sĩ xung quanh sợ hãi lùi ra xa.

Chris phá vỡ vòng vây của những kỵ sĩ cùng với tôi trong khi vẫn nhận xét đầy mỉa mai.

“Rain, hơi thô bạo tý cũng được, mau rã đông cổ họng của Mitsurugi đi! Và các người đang làm cái gì vậy! Tấn công chúng! Ngay cả khi Mitsurugi-dono đã bị đánh bại, chúng ta cũng không thể để chúng trốn thoát!”

“Nhưng từ cái tỉ lệ né tránh cao như vậy, chắc hẳn hai bọn chúng đều nắm giữ kĩ năng ‘Escape’! Nếu chúng muốn chạy, chúng ta cũng chẳng thể làm gì được...! Này! Chia làm hai nhóm đi! Lũ trộm chắc không biết rõ về cấu trúc trong Lâu đài như chúng ta đâu! Các người đi bọc sườn bọn chúng!”

“Mọi người bình tĩnh lại nào, chúng ta sẽ bắt giữ được bọn chúng ngay thôi, nên bình tĩnh lại đi!”

Đám quý tộc phía trước chúng tôi bắt đầu bỏ chạy tán loạn, cản trở lũ kỵ sĩ đang đuổi theo.

Tận dụng cơ hội trong đám hỗn loạn này, Chris và tôi cùng sử dụng 'Bind' lên đám kỵ sĩ.

Họ cho rằng chúng tôi không quen thuộc với cấu trúc bên trong lâu đài. Nhưng thật không may cho họ, tôi đã không la cà vô ích trong lâu đài suốt những ngày đó.

Nếu chúng tôi đi qua được chỗ này....!

"Trợ thủ-kun, đằng sau kia! Một đò tấn công đang đến!"

Quay người lại, tôi nhìn thấy Rain đã hoàn thành chữa trị cho Mitsurugi và chỉ cây trượng phép về hướng tôi trong khi niệm thần chú.

"Công chúa Iris đang ở ngay phía trước! Thay vì để chúng chạy qua, chúng ta nên giết chúng ngay tại chỗ! Sau đó có thể nhờ Aqua-dono dùng phép hồi sinh!! Rain, cứ làm đi!"

Trong khi Claire cuống cuống hét lên, viên đá quý ở đỉnh cây trượng của Rain bắt đầu phát sáng một cách kì quái.

Cầm lấy chiếc cung đeo sau lưng, tôi bắn một mũi tên về phía đỉnh cây trượng! (Edit: quả này mà lên anime thì phải slow motion ngay lập tức)

"Snipe!"

"Hyaa!?"

Đỉnh của cây trượng vỡ ra và Rain thấp giọng hét lên. Cô ấy sợ hãi đến mức không thể nhúc nhích.

Chứng kiến cảnh tượng đó, Claire và những kỵ sĩ bị sốc.

“Gã đó là ai vậy!? Tại sao một kẻ tài năng như vậy lại phải trở thành trộm cắp chứ!?”

Claire không cam lòng rên rỉ khi nhìn chúng tôi chạy trốn.

Phần 5

“— Phòng của Iris ở ngay phía trước rồi. Big Boss, làm ơn đặt một cái lưới ở đây.”

“Hiểu rồi. Mana của tôi gần như đã cạn sạch rồi, nên chỉ còn cái này thôi.”

Lúc chúng tôi đến được hành lang tiến đến căn phòng của Iris, Chris đặt một cái bẫy để chặn đường những kẻ đuổi theo.

Nhờ kĩ năng Escape, chúng tôi cách lũ lính đang đuổi theo một đoạn lớn.

Đứng trước cửa phòng của Iris, chúng tôi mở cánh cửa ra...!

“Những kẻ xâm nhập, các người thực sự đi quá xa rồi đấy! Bảo vệ nhân dân, tổ quốc và hoàng tộc là nhiệm vụ của Gia tộc Dustiness, nên ta sẽ...”

Chúng tôi nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại.

“Đừng đóng cửa lại chứ! Các người đến đây vì thứ...”

Darkness thô bạo mở cánh cửa rồi bắt chọt cứng người khi nhìn thấy chúng tôi.

Không sao đâu, chúng tôi vẫn chưa bị lộ! Vẫn chưa bị lộ mà!

“B-Big Boss! Thôi mịa mai và tập trung vào công việc đi! Không cần biết con Thập tự quân phía trước trông mạnh mẽ như thế nào, không cần phải ngạc nhiên đâu! Chúng ta còn việc rất quan trọng phải làm vì lợi ích của quốc gia này!”

“Đ-đ-đúng vậy Trợ thủ-kun! Chúng ta vẫn còn việc phải làm vì lợi ích của quốc gia này. Tuy rằng hơi mờ ám một chút, nhưng chắc chắn chuyện này là vì chính nghĩa!?”

“Đúng đấy Big Boss! Người dân ở trong quốc gia này không hề nhận ra sự nguy hiểm của vật Công chúa Điện hạ mang bên người! Ara, nếu không có chúng ta, Công chúa sẽ gặp nguy hiểm mất!”

Sau khi nghe lời giải thích mơ hồ của chúng tôi, mặt Darkness liên tục co giật. Không có chuyện gì cả, chúng tôi vẫn chưa bại lộ đâu! ...Chắc vậy!

“Trợ thủ-kun, hãy xông vào đi, rồi chúng ta sẽ xin lỗi sau!”

“Đúng vậy! Chúng ta sẽ được tha thứ nếu giải thích kĩ tình huống sau vụ này!”

“Này, này...! H-hai người anh đang làm...”

“Có chuyện gì vậy Darkness? Tôi đã bảo cô rất nhiều lần rằng phải chơi đòn tâm lý chiến trước khi vào cuộc mà.”

Vì Darkness đang cản trở tầm nhìn nên tôi không thể quan sát phía trong căn phòng, nhưng có vẻ như Megumin cũng đang ở đây.

“Tránh ra đi, chỉ là hai tên trộm thôi mà, em sẽ bắt giữ chúng! Mặc dù vẫn chưa hồi phục đủ mana để sử dụng phép thuật, nhưng em rất tự

tin trong khoản đánh nhau! Chiều nay, em còn đánh bại ba...
tên...lưu manh...”

Thấy chúng tôi chen vào căn phòng, Megumin ngừng động tác vung trượng.

Không sao cả! Mọi chuyện vẫn còn cứu vãn được!

Megumin rất thông minh, thế nên dù có nhận ra thân phận của chúng tôi, con bé cũng không...!

“Thật, thật ngẫu...!”

Tôi chỉ cần bảo với cô bé rằng thánh tích mà Iris sở hữu rất nguy hiểm... Hmm...?

Cô bé đang nhìn thẳng vào khuôn mặt tôi và run lên với khuôn mặt đỏ bừng.

“Em nên làm gì đây, Darkness! Gã đạo tặc hào hiệp này thực sự lạnh lùng! Đeo một chiếc mặt nạ ngẫu như thế đi kèm với trang phục đen! Vậy còn cái tên thì sao!? Tên của nhóm đạo tặc đã được quyết định chưa!?”

Có vẻ như chúng tôi vẫn chưa bị lộ.

Sau khi Darkness bị Megumin nắm lấy vai và lắc với đôi mắt tỏa sáng, cuối cùng cô ta cũng hiểu ra.

“... C-chết tiệt, những tên tội phạm kia ... Đằng sau tôi là ... Là một thành viên của gia tộc Dustiness, tôi ...”

Cô ta cố nặn ra vài lời kịch và bày ra một tư thế yếu đuối.

Nhận ra mục đích của chúng tôi, cô ta đồng ý giúp một tay.

Darkness giơ bàn tay lên như thể cô ấy muốn tránh thứ gì đó.

Ôi không, sau này tôi phải giải thích chuyện này với cô ấy ra sao đây?

Thôi quên đi, vì lợi ích của cô ta, tôi nên trói cô ta lại trước đã.

“Bind!”

Tôi trói Darkness lại bằng kỹ năng của mình. Darkness thở ra nhẹ nhõm sau khi bị bắt lại.

Bằng cách này, cô ta có thể nói dối rằng mình không thể địch lại tôi và đã bị chế ngự...

“Sacred Spell Break!”

Giọng Aqua vang lên trong căn phòng.

Phép thuật trói Darkness đã bị vô hiệu hóa, và chiếc dây thừng vô hại rơi xuống đất.

“Tệ thật đấy, nhưng với ta ở đây, các người xong đời rồi! Tuy không biết tại sao các người lại ở đây, nhưng nếu ta bắt được hai người, chắc sẽ được thưởng vài loại rượu ngon để uống! Như các người thấy đấy, ta có thể vô hiệu hóa mọi loại phép thuật! Ngoan ngoãn bỏ cuộc đi!”

Aqua vẫn đang ôm lấy chai rượu của mình bước ra từ phía trong căn phòng.

Chết tiệt, con hàng này bình thường vẫn rất hãm tài, vậy mà cứ hết lần này tới lần khác lại chọn ngay lúc này để thể hiện, bực thật!

Tại sao cô ta luôn luôn— luôn luôn nhằm đúng những lúc nguy cấp để làm rối tung kế hoạch của tôi thế hả!

“Darkness, cơ hội của cô đến rồi đây! Tóm chúng lại đi! Chẳng hiểu sao Megumin lại nhút nhát như vậy, thế nên bây giờ mọi thứ phụ thuộc vào cô đây!”

Bị Aqua thúc giục, Darkness phiền muộn vung kiếm lên.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân của truy binh.

“Big Boss, chúng ta không thể đứng ở đây mãi chỉ vì con ngốc đó được! Iris ở ngay bên trong, chúng ta chỉ cần chạy vào và sử dụng ‘Steal’...!”

“Thì chúng ta có thể lấy đi thánh tích! Nhưng, kĩ năng của anh...”

Đúng vậy, mặc dù không biết tại sao, nhưng mỗi lần dùng Steal lên một cô gái, tôi sẽ lấy đi quần lót của họ.

Ngay lúc này, những lời chửi rủa vang lên từ phía sau.

“Cắt tấm lưới ra! Mục tiêu của lũ tội phạm là Iris Điện hạ!”

Không còn nhiều thời gian nữa.

Chuyện này có lẽ sẽ khiến Iris tổn thương, nhưng để tăng xác suất trộm được thánh tích thì...!

“B-bằng nhát chém ngang mạnh nhất của mình, ta sẽ đưa lũ trộm cắp các ngươi về nơi chín suối!”

Darkness hét lên và yếu ớt vung kiếm.

Chúng tôi thụp xuống né tránh thanh kiếm và chạy vào sâu bên trong căn phòng.

“Thiệt tình, Darkness, sao cô ngốc thế!? Báo trước cho chúng nước đi của mình làm gì thế hả! Đó là lý do mà họ gọi cô là đồ ‘cơ bắp che mắt não’ đấy!”

“...Ugh.”

Bị chính kẻ ngốc thật sự chửi là đồ ngốc, Darkness rung rung nước mắt.

Megumin chỉ đứng ở bên cạnh và thích thú quan sát chúng tôi như thể là tôi là nhân vật chính trong một bộ phim truyền hình...

Sau đó, từ phía sâu trong căn phòng chúng tôi nhắm vào —

Cầm một thanh gươm được trang trí tinh xảo trong tay phải, Iris gio tay trái về hướng chúng tôi.

Chiếc nhẫn trên ngón tay cô bé tỏa sáng, và cường độ ánh sáng trắng phát ra từ đó đang tăng dần lên...!

“Những kẻ xâm nhập, ta là một thành viên của Hoàng tộc hùng mạnh và kế thừa dòng máu của những vị anh hùng! Đừng nghĩ rằng các ngươi có thể... dễ dàng...”

Iris vốn đang sẵn sàng cho một cuộc chiến mở to mắt sau khi nhìn thấy chúng tôi.

Ánh sáng trên chiếc nhẫn mờ đi và giọng cô bé cũng biến mất.

Ngay lúc này!

“Steal!” x2

Chris và tôi kích hoạt ‘steal’ cùng một lúc, và bắt lấy thứ gì đó ở trên người Iris.

“Người có ổn không? Công chúa Iris!”

Cùng lúc đó, giọng nói của Claire vang lên từ phía sau.

Chết tiệt, không còn thời gian để xác nhận chúng tôi vừa cướp được thứ gì nữa!

“Trợ thủ-kun, tiến đến lan can ấy! Có một bể bơi ở dưới kia, thế nên nếu chúng ta nhảy xuống đó...!”

Chris đi thẳng qua bên người Iris và hét lên trong khi cầm thứ gì đó ở trên tay!

“Từ những chuyện đã xảy ra, ta cuối cùng đã biết mục đích của các người là thứ đó! Tuy không biết đó là thứ gì, nhưng đừng nghĩ các người có thể lấy đi dễ dàng như thế!”

Aqua vươn tay kéo lấy lưng Chris.

Đến tận phút cuối cùng, con này vẫn còn muốn hãm tài chúng tôi!

“Seal—!!”

“Chết tiệt ahhhhhh!”

Chris và tôi nhảy từ sân thượng xuống bể bơi tối đen phía dưới—!

Chương kết :

Vì mục đích trở thành Onii-chan chân chính.

Sau tối hôm đó, thủ đô trở nên biến động mạnh.

Cũng không cần phải ngạc nhiên, bởi vì cặp đôi Đạo tặc Hào hiệp huyền thoại đã xông vào Lâu đài và dùng vũ lực cướp đi vật phẩm ma thuật của Công chúa.

Và cũng trong tối hôm đó, lâu đài có rất nhiều Mạo hiểm giả mạnh mẽ.

Huyền thoại về kỳ tích của hai người đàn ông, một tóc bạc, một mang mặt nạ bạc ngay lập tức nổ ra trong Thủ đô.

–Và lúc này.

Có một thứ rất kinh khủng đang diễn ra tại căn phòng tôi ở.

“D-d-darkness, làm ơn, bình tĩnh đã! Chuyện này là có lý do mà ahhhh! Nó đang nứt nó đang nứt, hộp sọ của tôi sắp bị nổ tung!”

“Này, nghe tôi giải thích đã! Chắc chắn nghe giải thích xong, cô sẽ hiểu được sự tình ngay mà! Van cô đấy, trước hết hãy nghe tôi nói đã!

Cô mà dùng thêm tí lực là tôi không mở mồm được nữa đâu, mà sẽ chết đấy!”

“Tôi sẽ nghe! Tôi sẽ nghe được chưa!? Rồi, tôi đang nghe đây! Việc này chỉ là để chuẩn bị trước cho lời giải thích của mấy người thôi! Sau khi nghe giải thích, tôi sẽ đưa ra lời phán quyết xem có nên siết cổ hai người tới chết hay không!”

Tôi và Chris bị Darkness gọi tới một căn phòng nào đó tại quán trọ, rồi bị bắt lấy bởi đòn Ưng trảo của cô ta.

“Darkness, D-darkness, tôi không thể nói! Như thế này thì tôi không thể nói được!”

“Dừng lại đi! Tôi bị Chris ép, kẻ chủ mưu chính là Big Boss Chris!”

Nắm lấy vàng trán rồi nâng cả hai chúng tôi lên, Darkness trưng ra một vé mặt băng giá.

“S-sao anh có thể nói thế được hả! Đau đau! Không, nghe tôi nói đã Darkness! Trợ thủ-kun đã rất hăm hở làm chuyện đó! Mặc dù tôi là người đề xuất, và lúc mọi chuyện vỡ lở tôi đã tính chuồn êm, nhưng chính Trợ thủ-kun đã khẳng khẳng rằng cả hai có thể tiếp tục xông lên!”

“Dừng hư cấu nữa, Big Boss! Tôi chỉ tham gia vào tập đoàn đạo tặc có một ngày thôi! Tôi chỉ là một con minion chẳng có chút địa vị nào trong tổ chức đó!”

“Tập đoàn đạo tặc gì chứ, chỉ có tôi và anh thôi! Có mỗi hai người chúng ta thì phân hệ thống cấp bậc kiểu gì được hả!?”

Bị bắt phải quỳ trên nền nhà với hai vàng trán bị bóp chặt, Chris và tôi cố đùn đẩy trách nhiệm cho nhau.

Vẻ hung dữ trên mặt Darkness không hề nguôi đi.

“Này.”

“!?” x2

Trong lúc chúng tôi đang cự cãi, thanh âm lạnh lùng của Darkness vang lên.

“Nói thẳng đi!”

Chúng tôi thành thật kể cho cô ấy nghe những gì đã xảy ra.

“—Hai người thật là... Sao không nói với tôi sớm? Nếu ngay từ đầu chịu nói rõ ràng cho tôi thì mấy người đã không phải làm cái điều ngu ngốc đó. Chắc chắn tôi phải giúp hai người rồi.”

Nghe chúng tôi khai hết, Darkness thở dài.

“Dù cô có nói thế... Thứ đó là một thánh tích có thể chuyển đổi cơ thể đúng không? Nếu sử dụng đúng cách còn có thể trường sinh bất tử. Lúc nghe được điều đó, tôi đã muốn thông báo cho những người có quyền thế biết. Thế nhưng, Chris bảo là càng nắm quyền lực lớn bao nhiêu, người ta sẽ càng mong muốn cuộc sống bất tử bấy nhiêu, thậm chí cả Hoàng tộc cũng có thể lợi dụng thánh tích này...”

“L-lúc đó tôi cho rằng có kể cho Darkness nghe cũng không sao! Khi tôi định nhờ Darkness giúp, Trợ thủ-kun đã nói ‘Dừng ngay! Darkness cũng là một quý tộc, nếu danh tính thực sự của Chris bị tiết lộ cho quý tộc biết, chắc chắn cô ấy sẽ bị đặt vào một tình huống xấu!”

“Ah! Sao-sao anh!”

Thấy chúng tôi lại cãi cọ, Darkness thở dài.

“Giờ thì đã quá muộn rồi. May mắn thay, chỉ có mỗi mình tôi biết được danh tính thực sự của hai người. Mái tóc của Chris quá nổi bật, cô nên rời khỏi thủ đô và trở về Axel càng sớm càng tốt. Kazuma... quay về Lâu đài với tôi ngay lập tức.”

“Hmm!? ...Ai da, vừa nãy cô mới bóp trán tôi xong, giờ vẫn còn đau! Xin lỗi, để tôi nghỉ thêm chút đã...”

“Đừng có giả ngây nữa, theo tôi ngay! Chúng ta sẽ đón Aqua và Megumin, rồi nói lời chào tạm biệt với Iris Điện hạ.”

“Dù cô có nói thế, sau tối hôm qua Lâu đài bị đặt trong tình trạng giới nghiêm, tôi nào có gan đi tới chỗ đó...! Chẳng có gì đảm bảo là không có sơ suất nào cả. Ngộ nhỡ tôi bị nghi ngờ, rồi bọn họ lấy ra cái Vật phẩm ma thuật phát hiện nói dối đó, tôi nhất định sẽ phải chết!”

Thấy tôi bị kéo đi, Chris gãi má với nụ cười gượng gạo và nói:

“Ừm, cố gắng lên, Trợ thủ-kun! Và thánh tích sẽ được gửi tới một nơi không bao giờ bị đánh cắp, thế nên đừng lo lắng. V-vậy tôi cáo từ trước...”

“...Đợi đã, Chris.”

“!? Ch-chuyện gì thế!?”

Đang định vội vàng rời đi, vai Chris đột nhiên run rẩy.

“Tất cả bí mật của cô chỉ có thể thôi sao? Không còn gì để nói nữa ư?”

“...Ugh.”

“Có vẻ đúng thế rồi! Vậy, cô còn giấu tôi điều gì nữa!? Quen cô đã lâu, tôi biết mỗi lần roi vào tình thế khó xử cô đều có một thói quen! Đúng vậy, cô sẽ gãi gãi vào vết sẹo trên má mình! Nói nhanh! Cô còn che giấu bí mật nào nữa!”

Bị ép vào một góc, Chris nhìn tôi để tìm kiếm sự giúp đỡ.

Dù cô có nhìn tôi thêm bao lâu nữa... Nếu tôi không biết được bí mật của cô là gì thì sao mà giúp được...

Chris chỉ về phía tôi.

“Ngoài thánh tích đó Trợ thủ-kun còn đánh cắp một thứ khác nữa!”

“Ahhh! Quân phản bội!!”

“Đồ cặn bã! Anh còn giấu thứ gì khác hả!? Giờ thì anh trở thành một tên Đạo tặc thực thụ rồi đấy! Giao ra đây! Chính xác là anh đã đánh cắp cái gì?”

Tôi thôi chống cự và đưa cuốn sách cho cô ta.

Darkness bắt đầu lật lật cuốn sách.

“Sao anh...”

Cô ta yếu ớt khụy xuống sàn nhà. Đúng lúc đó, Chris tự lẩm bẩm.

“À... Đúng rồi, anh ta cũng đánh cắp thứ đó.”

“Hmm?”

“...Ồ? Vẫn còn thứ gì khác sao?”

Nghe thấy vậy, Darkness lại đứng dậy và chìa tay ra.

Tôi còn đánh cắp thứ gì khác à?

Thứ gì nhỉ?

“À! Còn thứ này nữa! Lúc đó, tôi đã dùng ‘Steal’ lên Iris...”

Tôi đưa thứ mình vừa lấy được từ Iris cho Darkness.

Đó là một cái nhẫn mà Iris đã đeo.

Lúc cô bé chuẩn bị nhận lấy đòn đánh từ tôi và Chris, chiếc nhẫn đã sáng rực. Chắc hẳn là thứ này một vật phẩm ma thuật nào đó.

Nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay tôi, Darkness cau mày. Và sau đó—

“...! A-a-anh...!? Anh thực sự đã đánh cắp thứ này từ Iris điện hạ ư!?”

“Vâng, đúng thế... Gì vậy, đừng hoảng hốt thế chứ, vẻ mặt bị sốc của cô còn đáng sợ hơn cả vẻ mặt giận dữ đấy! Đây không phải là thứ gì đó quan trọng đúng không!? Nay, cô phải làm tôi sợ mới được à!”

Nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn một lúc, cô ta lại nhẹ nhàng đặt nó trở lại vào tay tôi.

“Nghe cho kỹ đây, Kazuma. Đừng bao giờ đánh mất chiếc nhẫn này, rõ chưa? Và đừng để bất cứ ai biết về thứ này, tốt nhất là hãy đem nó chôn cùng phần mộ của mình!”

“Này đừng nói thế chứ! Nếu, nếu đây là một thứ cực kỳ quan trọng, tôi chỉ cần nói là mình đã nhặt được nó ở ven đường rồi trả lại là được okay!?”

“Đồ ngốc! Đây là thứ mà những đứa trẻ Hoàng tộc luôn đeo bên mình từ khi còn nhỏ, và chỉ tháo ra để làm sinh lễ cho phía bên kia trong hôn nhân! Bịa đặt về việc thứ này bị kẻ cắp trộm đi, rồi lại được một Mạo hiểm giả nhặt ở ven đường, cái lời nói dối này thật là...! ...Dù có thiện chí trả lại, kiểu gì anh cũng sẽ bị giết để đề phòng tin tức lọt ra ngoài.”

“Cái quái gì vậy, đáng sợ quá! A, Chris! Cô định đi đâu thế hả! Hãy nhận lấy trách nhiệm vì đã kéo tôi vào cái mớ hỗn độn này, lên vào phòng của Iris rồi trả lại chiếc nhẫn đi!”

“Nghe nguy hiểm quá! Tôi không muốn! Tại sao anh toàn dùng kỹ năng ‘steal’ để trộm những thứ không nên trộm hả! Còn Darkness nữa, cô đã thay đổi rồi. Cô đang thực sự nghĩ về việc che giấu chuyện này. Rõ ràng trước đây cô rất cứng nhắc... chẳng lẽ cô đã xử lý vấn đề linh hoạt hơn rồi sao... Không hiểu sao tôi lại có cảm giác cô đã bị Trụ thủ-kun đầu độc nghiêm trọng!”

“Cái gì...!? Đ-đội đã! Tôi không nghĩ thế! Tôi thực sự bị thay đổi rồi sao!? Lẽ nào tôi đã bệnh nặng đến nỗi chẳng những không thể lo nổi việc Công chúa bị Kazuma đầu độc mà còn bị vạ lây sao!?”

Mặc kệ con mắt Darkness trông cứ như thể bị đả kích sâu sắc đó, tôi đưa chiếc nhẫn về phía ánh mặt trời.

“...Chẳng còn cách nào khác, trên đường trở về căn biệt thự tôi sẽ chôn thứ này, như thế thì sẽ không có ai có thể tìm ra được.”

“Đừng nói vớ vẩn thế! Đó là vật bất ly thân của Iris Điện hạ! Nên dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, anh phải giữ chiếc nhẫn ở bên người và trân trọng nó, ngoài ra, không bao giờ được để bất cứ người nào tìm ra nó!”

“Cái thể loại trò chơi trừng phạt gì thế này! Haizz, tôi hiểu rồi. Vậy trả cuốn sách lại đây. Dù sao thì bây giờ cô cũng không thể trả thứ đó về Lâu đài được.”

“.....” x2

Nghe tôi nói vậy, hai người bọn họ nhìn nhau, không biết phải nói gì—

Sau địa ngục khổ đau phải nếm trải, cùng với Darkness, tôi bước đi như một thân ma tới Lâu đài.

“Này, đi nghiêm chỉnh vào! Trước mặt Công chúa Iris sao anh có thể trưng ra bộ mặt chán nản đó hả!”

“Eh... Ồ... Gì hả... Có nhất thiết phải đốt luôn không... Đó là phần thưởng duy nhất dành cho công lao âm thầm cứu lấy Vương quốc của tôi kia mà...”

“Ngưng phàn nàn! Thật khó coi. May mà còn cái bật lửa mà anh đã phát minh. Quả đúng là một vật phẩm tuyệt vời.”

“Tôi không phát minh ra cái bật lửa để làm thế... Ugh... Ugh... Bảo vật của tôi...”

Cuốn sách mà tôi coi như kho báu cuối cùng của mình đã bị hai con kia đốt mất. Vậy nên tôi mới thất vọng đến thế.

Có vẻ như Chris sẽ rời khỏi thủ đô trước khi người ta bắt đầu săn lùng tên Đạo tặc tóc bạc.

Cô ấy còn đề cập đến chuyện khi nào có hứng thì sẽ trở lại Axel. Chúng tôi chắc chắn sẽ lại gặp nhau lần nữa.

Ừ thì, hợp tác với Chris lần này quả thực rất vui.

Nếu danh tính bị bại lộ và bản thân trở thành tên tội phạm truy nã, có thể tôi sẽ xem xét đến việc thành lập một toán Đạo tặc cùng cô ấy.

Vừa bước đi đằng sau Darkness, tôi vừa nghĩ về chuyện đó. Cuối cùng, Darkness dừng lại trước cửa phòng Iris.

“...Nếu đang trong tình trạng như vậy mà mang anh vào, kiểu gì cũng sẽ xảy ra sự cố. Tôi sẽ giải thích về thánh tích, anh chỉ cần đứng nghiêm chỉnh ở đó là được.”

“...Cô định để tôi ở một mình sao? Trong tình trạng tâm thần bất ổn hiện giờ, nếu cô bỏ tôi lại, tôi cũng không biết mình sẽ làm những chuyện gì trong Lâu đài đầu.”

“Bộ anh là con nít à!? Thôi thì hết cách, tốt hơn hết anh đừng có làm chuyện gì dư thừa đấy! Tôi sẽ giải thích thánh tích đó nguy hiểm như thế nào, rồi đồng thời diễn một vở kịch, đưa ra quan điểm ‘mục đích của những Đạo tặc hào hiệp là để cứu lấy Công chúa Iris’, thế là đủ! Đừng có tạo ra bất kỳ rắc rối nào đấy!”

Cứ nghe Darkness nhắc nhở mãi, tôi đẩy cô ta ra và đĩnh đạc mở cửa phòng.

“Đồ ngốc! Anh thậm chí còn không thèm gõ cửa! ... Iris Điện hạ, thần Dustiness đã tới! Thần có một việc cực kỳ khẩn cấp cần phải hỏi xin ý kiến người!”

Khi tôi bước vào căn phòng cùng với Darkness, bên trong là—

“Hmm, có tôi ở đây, không cần phải lo nghĩ gì cả! Cái thánh tích nguy hiểm kia đã bị tôi phong ấn và không thể sử dụng được nữa! Thế nên cứ xóa đi! Và tên Đạo tặc đó thực sự nhắm vào một thứ tuyệt vời nhỉ!”

“Là một chuyên gia vật phẩm ma thuật tới từ Làng Hồng Ma, tôi có thể đảm bảo rằng không một ai có thể chế tạo được một vật phẩm ở cấp độ thánh tích đó. Nói cách khác, sự việc lần này đã được giải quyết xong xuôi!”

Mặc dù lần này chả được tích sự gì, Megumin và Aqua vẫn cứ ngạo mạn nói vậy.

“Thật không hổ danh là Aqua-dono và Megumin-dono, chúng ta có thể dễ dàng nghỉ ngơi được rồi! Khi nghe sức mạnh thực sự của vật phẩm đó từ chính miệng Aqua-dono, mặt tôi đã trở nên tái nhợt!”

Thở dài nhẹ nhõm, Rain vui vẻ cười.

“... Nhắc mới nhớ, động cơ của những tên Đạo tặc có thể là gì? Từ danh tiếng lẫy lừng, có vẻ những người như bọn họ sẽ không lợi dụng thánh tích đâu... Hmm? Quý cô Dustiness... và thậm chí cả gã này cũng ở đây?”

Giọng nói của Claire lạnh lùng hơn bao giờ hết.

Dường như Aqua đã giải thích sự nguy hiểm của thánh tích cho bọn họ.

“Qua điều tra, tất cả mọi người đã biết được thánh tích đó nguy hiểm như thế nào... Chúng ta không cần phải làm gì thêm nữa.”

Nhận ra rằng mình không cần phải làm gì thêm, Darkness thở dài nhẹ nhõm trước Iris cùng những người khác.

“... Có lẽ hai người bọn họ tới đây để cứu tôi. Họ biết về sự nguy hiểm của chiếc vòng cổ đó, nhưng lại sợ là nếu bọn họ kể ra với ai chuyện này thì rất có thể sẽ có người nhắm tới thánh tích...”

Đứng ở giữa căn phòng và bao quanh bởi mọi người, Iris nói như vậy. Chẳng hiểu sao, cô bé lại nhìn chằm chằm vào tôi...

...Lẽ nào... Cô bé đã nhận ra danh tính thực sự của tôi là tên Đạo tặc đó rồi sao?

“Công chúa Iris, không thể như thế được đâu. Dù dân chúng đánh giá tên Đạo tặc Hào hiệp rất cao, nhưng không thể vì lý do cao quý như vậy mà họ phải chấp nhận rủi ro khi đột nhập vào Lâu đài Hoàng gia đâu.”

Nhắm mắt một cách không cam lòng, Claire nói vậy.

“... Nếu điều đó là sự thật, hai người bọn họ đáng nhận được sự tôn trọng của chúng ta...”

Cô ta nhẹ nhàng nói vậy với giọng điệu bực mình pha lẫn vài phần tôn kính.

Giá trị thân thiện của tôi dành cho Claire từ dưới đáy ngay lập tức tăng vọt lên.

“Nhắc mới nhớ, rốt cuộc bọn họ là thần thánh phương nào. Mặc dù tự nhận mình là một Mạo hiểm giả mạnh mẽ, nhưng tôi cũng không biết họ tới từ đâu. Đặc biệt là người đàn ông đeo mặt nạ... Tôi chỉ đối mặt với anh ta trong thoáng chốc. Nhưng chỉ trong nháy mắt, từ một khoảng cách cực lớn mà anh ta vẫn có thể phá vỡ được cây trượng của tôi.”

Hmm, cảm giác gì thế này, lời của cô ấy thực sự làm tôi hạnh phúc, có lẽ...

“Người đàn ông mang mặt nạ đó à? Anh ta thực sự ngẫu phải không!? Và cái mặt nạ đó rồi còn y phục đen toàn thân đó! Thực sự đã làm rung động trái tim tôi! Lần tới nếu được gặp mặt, tôi chắc chắn sẽ hỏi xin chữ ký của anh ta!”

“Me-Megumin-dono, anh ta vẫn là một tên tội phạm... Mặc dù nói là thế, nhưng Đạo tặc Hào hiệp mang mặt nạ đó quả là mạnh mẽ... Chỉ bằng tay không mà anh ta vẫn có thể chế ngự Mitsurugi-dono trong nháy mắt, tôi có nghe kể rằng anh ta đã hạ gục một nửa số Hiệp sĩ trong Lâu đài...”

Ôi không, phải làm gì bây giờ, tôi thực sự muốn nói với bọn họ rằng cái gã ngẫu lòi đó chính là mình!

“Có chuyện gì thế Kazuma? Sao cái điệu cười của anh nó ghê tởm vậy.”

Vẫn đang ôm lấy chai rượu từ hôm qua tới giờ, Aqua nói.

Có vẻ như đã đến lúc cướp lấy cái chai đó từ cô ta rồi.

Cùng lúc đó Claire trừng mắt nhìn tôi.

“Đúng thế, cái nụ cười ngu ngốc của anh là gì vậy. Thật đáng tiếc, cơ hội để bắt giữ Đạo tặc Hào hiệp của anh đã đi rồi... Nhưng dù có cơ hội, anh vẫn không có cửa để đấu với người đàn ông mang mặt nạ đó đâu, haizz... Thiệt tình, tại sao người đàn ông mang mặt nạ đó lại làm một công việc như Đạo tặc cơ chứ, nếu không phải là một tên tội phạm, nhất định tôi sẽ thu nhận anh ta... Rồi một ngày chúng ta sẽ tái ngộ...”

Nói xong lời cuối, gương mặt Claire trở nên ửng đỏ. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ta hành động như một người phụ nữ.

Hy vọng là tôi biết được người này đang ca ngợi hay nói xấu mình.

Ở bên cạnh tôi, dù vẻ mặt Darkness có hơi dị, nhưng cô ta vẫn giữ im lặng.

...Đúng lúc đó, Iris nhìn về phía tôi.

“Anh chàng Đạo tặc Hào hiệp đó, thật là đẹp trai!”

Nhìn thẳng vào tôi, cô bé nói.

Hmm, đây...

Là danh tính thực sự của tôi...

“Theo như tôi nghĩ... vì lo lắng cho tôi hai người bọn họ mới làm vậy... Có lẽ, tôi đã đỡ anh chàng Đạo tặc Hào hiệp đó mất rồi...”

Được rồi, tôi sẽ thú nhận danh tính của mình!

Nhận ra rằng tôi định lấy mặt nạ từ trong túi ra, Darkness trừng mắt nhìn và bắt chéo hai tay của tôi từ sau lưng.

Để ngăn cản con mắt đang làm phiền mình, tôi định dùng ‘Drain touch’...!

“Giờ anh ấy có thể ở đâu được nhỉ... Anh chàng, thủ lĩnh, tóc trắng đó...”

...Tôi hạ thấp cánh tay.

Mình biết kiểu gì chuyện này cũng sẽ xảy ra mà!

Thấy hành động đáng ngờ của tôi, Iris đỏ mặt cúi đầu, hai vai cô bé có đôi chút run rẩy.

...Này, không lẽ vừa nãy cô bé đã cười ư!?

Cuối cùng, Iris ngừng run và ngẩng đầu lên, có chút giận dỗi nhìn thẳng vào mắt tôi, và nói bằng một giọng hơi run rẩy:

“...O-Onii-sama, em có một thỉnh cầu.”

“I-Iris điện hạ?”

Cảm thấy có gì đó không ổn, Claire không biết phải nói gì.

Ngoài việc táo bạo đưa tôi vào trong Lâu đài, Iris vẫn chưa bao giờ chủ tâm đưa ra bất cứ yêu cầu nào—

Như thể đã hạ quyết tâm, nắm chặt hai tay, vẻ mặt cô bé trở nên nghiêm túc.

Ngay lúc cô bé định nói điều gì đó—

“Công chúa Iris, trước tiên xin hãy cho phép thần được thỉnh cầu một điều.”

Ở bên cạnh tôi, Darkness đột nhiên xen vào.

Ánh mắt mọi người chuyển sang Darkness, cô ta quỳ một gối xuống, rồi liếc mắt về phía tôi.

“Người đồng đội Satou Kazuma này thực sự đã đánh bại rất nhiều tên Boss của Quân đội Quý vương. Và rất có thể anh ta chính là người đánh bại Quý vương. Làm được điều đó sẽ rất khó khăn, không phải ai cũng có thể làm... Người có thể đưa ra vài lời động viên để anh chàng dũng cảm này có thể trực diện đối mặt với thách thức đó không?”

Tôi, đánh bại, cái gì cơ?

“...Đánh bại Quý vương? Thật không? Onii-sama, anh định đánh bại Quý vương sao?”

Cả em nữa Iris, sao lại dùng khuôn mặt nghiêm túc để hỏi câu này thế?

Chuyện này đương nhiên là bất khả...

“Eh, à, nếu có cơ hội, anh có thể xem xét việc... chinh phục... Quý vương?”

Khi nhìn vào ánh mắt cô bé, câu trả lời của tôi bắt đầu lung lay...

Từ phía sau truyền đến tiếng cười mỉa mai của Clare.

Thế nhưng...

“Vậy sao... Onii-sama chắc chắn có thể làm được. Xin hãy cố gắng thảo phạt Quỷ vương... Chúc Onii-sama, bách chiến bách thắng!”

Khi nói điều đó, Iris mỉm cười vui vẻ, và tất cả mọi người rơi vào trầm lặng.

–Không, vẫn còn một người muốn nói gì đó.

“Đừng có ‘Onii-sama, Onii-sama’ nữa! Cô đã có Onii-sama ruột thịt của mình rồi! Sao còn thân thiết với anh ta thế hả!? Cứ như vậy cô sẽ làm suy yếu lý do cho sự tồn tại của tôi đấy, thật muốn điên đầu! Để tôi chôn vùi Quỷ vương là được! Không cần Kazuma phải đi!”

Chẳng hiểu sao lại đột nhiên trở nên tức giận, Megumin nói một điều thật ngốc xít.

“O-Onii-sama là Onii-sama! Tôi gọi Onii-sama là Onii-sama thì có vấn đề gì à! Và sẽ thật vô nghĩa nếu để cô đánh bại Quỷ vương! Tôi muốn Onii-sama chính là người đánh bại hắn ta!”

“Tôi bảo cô là đừng có Onii-sama, và giờ thì cô dùng câu đó liên tục, cô đang gây chiến sao!?”

“M-muốn đánh nhau à!? H-hoàng tộc rất mạnh mẽ đấy!”

Darkness hốt hoảng tách hai cô nhóc đang dí mặt vào nhau ra.

“Này Megumin, dừng lại! Hôm qua quan hệ giữa em và Công chúa vẫn tốt, sao giờ lại cãi nhau dữ thế!? Em đang cố làm điều gì vậy!”

“Iris Điện hạ, làm ơn hãy bình tĩnh! Trước giờ chưa từng cãi cọ với ai, sao bây giờ người lại đột nhiên làm thế!?”

Để có thể quay trở lại chủ đề, tôi nói với Iris đang thờ hờn hển:

“...Thế, yêu cầu của em là gì? Em muốn yêu cầu cái gì cũng được hết.”

Đối với yêu cầu này, tôi vẫn có chút chờ mong.

Từ phản ứng vừa nãy, chẳng lẽ cô bé muốn tôi tiếp tục ở lại trong Lâu đài này sao...!

‘Yêu cầu... Yêu cầu của em là...’

Rõ ràng muốn đưa ra yêu cầu, chẳng hiểu sao cô bé lại hết sức do dự.

“Chúng ta vẫn chưa giải quyết trận đấu của cả hai. Một ngày nào đó, xin hãy phân định thắng thua, được không anh!?”

Như một đứa trẻ đang đùa giỡn, cô bé nở nụ cười rạng rỡ tương xứng với tuổi của mình.

Giao đoạn:

Gã quý tộc tham lam và tên ác ma sa đọa

Trong căn hầm âm thấp, tiếng khò khè ‘Yee— Yee—’ vang lên từng hồi.

Dù ta có nghe tiếng này bao nhiêu lần đi nữa, nó vẫn rất kinh tởm.

“Hey, Max... Dậy đi Max!”

Sau khi bị đập rõ mạnh, kẻ đang thở khò khè hờ hững đứng dậy.

“Yee— Yee— C-có chuyện gì hả , Alderp? Người kiếm ta hả? Ah, biểu cảm của người hôm nay trông vẫn ngon lành như mọi khi, Alderp!”

Những câu từ đó cứ như hấn đang đùa giỡn ta, thế nên ta cho tên quý trước mắt mình một đá trong vô thức.

Ác quỷ.

Phải rồi, cái tên đáng ghê tởm này là một con quỷ chính hiệu.

Nếu nhìn kĩ, trông hấn như một gã thanh niên bánh bao, nhưng trên khuôn mặt lại không có tí biểu cảm nào trong lúc hấn cứ bĩu môi, tạo ra quanh mình một không khí ma quái.

“Nếu không phải ta có rắc rối thì, ai lại tới tìm ngươi chứ... Có việc cho ngươi làm đây. Cái thánh tích của ta đã bị trộm mất và phong ấn. Ngươi phải đi lấy nó về và giải ấn cho ta, hiểu chưa?”

“Yee— Yee— Alderp, Alderp! Việc đó là không thể, Alderp! Ta không biết cái thánh tích đang ở đâu, mà thường thì không có cách nào phong ấn chúng được. Nếu chúng đã bị phong ấn, ta không thể làm gì cả...!?”

Ta dùng hết sức bình sinh cho tên quý cứ mãi kiếm có này một đập.

“Có thể mà cũng không làm được sao, tên rác rưởi!? Tới khi nào thì ngươi mới thực hiện nguyện vọng của ta được đây! Lalatina! Ngươi đáng lẽ phải đưa Lalatina về đây từ lâu rồi! Tại sao chuyện đơn giản thế mà ngươi cũng không làm được hả!!”

“Yee— Yee— Yee— Yee—”

Sau vài cú đập nữa, con quý ôm đầu và tiếp tục khò khè một cách kinh tởm.

Con quý này bị ngu à?

Thiệt hết thuốc chữa.

Hắn không có khả năng ghi nhớ công việc, và sẽ quên luôn mệnh lệnh được giao ngay lập tức.

Ahh... Dù bất cứ giá nào, ta cũng phải thu hồi cái thánh tích đó.

Mọi chuyện tiến triển quá suôn sẻ, thế nên ta đã bất cần.

Nếu biết thế này, ta đã không nhắm vào cơ thể hoàng tử mạnh dạn như vậy.

— Sau khi thiết lập được hôn sự giữa Lalatina và hoàng tử, ta định sẽ chiếm cơ thể hắn và gom lấy tất cả những thứ ta muốn.

Cơ hội nắm lấy tất cả vượt khỏi tầm tay cứ như thế đấy.

Cuối cùng thì, một tên trộm không biết đâu ra đã lấy thánh tích.

Ban đầu thì, ta chỉ việc đưa thánh tích cho hoàng tử, đọc từ khoá, huỷ cái cơ thể này đi và kế hoạch thành công mỹ mãn.

Ta tiếc là đã bỏ lỡ cơ hội, nhưng việc quan trọng lúc này là tìm ra thánh tích..

Ahh, đáng lẽ ta nên hoán đổi với thằng con Walther...

Nếu không lấy lại được thánh tích, việc nhận nuôi thằng nhóc cũng sẽ thành công cốc mất.

Ta đã cố gắng tìm một đứa nhóc thông minh và sáng dạ.

Nếu vụ mai mối cho Lalatina lúc đó thành công, ta đã chả cần phải mạo hiểm như thế làm gì...!

“Lalatina! Lalatina! Nàng là của ta, Lalatina! Nàng liệu có biết ta đã đi theo từng bước chân nàng bao lâu rồi không!? Lalatina!”

Trong căn hầm âm thấp, ta gào lên trong sự phẫn nộ vì để mất thánh tích.

“Yee— Yee—! Yee— Yee—! Ngươi là số một, Alderp! Ta rất thích cái cách ngươi sống thật với tham vọng của mình, và cả sự tàn độc của ngươi nữa! Ta rất muốn thực hiện nguyện ước của ngươi càng sớm càng tốt và lấy đi cái giá, Aderp à! Tới đây, giao việc cho ta đi, Aderp! Cho ta biết nguyện vọng của ngươi nhanh đi, Aderp! Alderp!”

Tên ác quỷ kinh tởm bắt đầu hét lên.

Tên này bị sao thế nhỉ?

Hắn không giữ được tí kí ức nào sao, dù ta đã nói ước mong của mình bao nhiêu lần rồi, hắn vẫn cứ quên cho được.

Nếu hắn không phải ‘hàng tặng miễn phí’, ban điều ước không cần trả giá thì ta đã triệu hồi con quỷ khác lên lâu rồi.

Viên đá trong tay ta...

Thánh tích có thể triệu hồi và điều khiển các quái vật ngẫu nhiên đang nằm trong tay ta.

“Ta chỉ có duy nhất một mong muốn! Đem cho ta Lalatina! Cô ấy thuộc về ta!”

Ta hét lớn nguyện vọng của mình lần thứ bao nhiêu không đếm xuể với tên ác quỷ đáng ghê tởm.

Phần kết 1:

Phần thưởng dành cho người anh hùng.

Rốt cuộc vòng pháp thuật cho phép [Teleportation] của Rain cũng biến mất, mọi thứ chung quanh đều trở nên yên lặng.

Thật đúng là đáng kinh ngạc, nhóm của Kazuma chỉ mới rời khỏi đây lúc nãy thôi mà đã tạo nên sự khác biệt như thế này.

“Công chúa Iris... Xin người đừng buồn nữa...”

Trong lúc tôi tiếp tục nhìn về nơi mà vòng tròn pháp thuật mới lúc trước còn hiện ra ở đó, Claire nói.

“Thần hiểu được rằng khi gã đó tới đây công chúa đã có một quãng thời gian hạnh phúc và tuyệt vời. Nhưng dù sao đi chăng nữa thì... Xét cho cùng hẳn và chúng ta đến từ hai thế giới bất đồng. Nếu cứ tiếp tục hao mòn tâm trí với một người đàn ông như thế, tới lúc công chúa phải lấy chồng sớm muộn gì người cũng trở nên tuyệt vọng. Nếu công chúa muốn khiển trách thần thì xin công chúa hãy làm vậy. Nhưng xin công chúa hãy hiểu rằng, thần chỉ muốn....”

Claire cúi đầu xuống thấp đến mức tôi không thể nhìn thấy mắt của chị ấy nữa.

Rain đang đứng kế bên cũng đang cúi đầu xuống thật thấp.

“Tôi không sao cả, hai người hãy ngẩng đầu lên đi.”

Hai người liền từ từ ngẩng đầu lên khi nghe thấy tôi nói.

Chỉ từ nét mặt đau đớn hiện lên trên gương mặt của họ, tôi hiểu được rằng họ lo lắng cho tôi đến nhường nào, và cả lòng kiên quyết của họ khi chọn lấy quyết định này.

Tôi hoàn toàn không hề ghét họ điều gì.

Bởi vì không có lí do gì để phải làm như vậy.

Tôi giơ bàn tay trái của mình lên và nhìn vào ngón tay đeo nhẫn.

Chỉ có một phần da nằm ở ngón đeo nhẫn của tôi nhìn trắng hơn so với phần da còn lại.

Bởi vì do tôi mang chiếc nhẫn đó trong thời gian dài và cũng một phần do tôi ở ngoài nắng quá lâu nữa.

“...! Th-Thần vô cùng xin lỗi vì chuyện này! Chỉ vì thần quá vô dụng mà chiếc nhẫn của công chúa đã bị...!”

“Thần sẵn sàng chấp nhận mọi hình phạt hi vọng phần nào có thể đền bù lại tội lỗi nghiêm trọng này...!”

Khi thấy tôi nhìn về nơi mình thường đeo chiếc nhẫn, cả hai người bọn họ liền cảm thấy tội lỗi.

Tuy nhiên, tôi hoàn toàn không cảm thấy buồn gì cả khi chiếc nhẫn của mình bị đánh cắp...

“Cả hai người đã làm hết sức có thể trong khả năng của mình. Tên siêu trộm ấy vẫn trốn thoát được mặc cho sự quy tụ của tất cả các nhà

thám hiểm mạnh nhất ở trong lâu đài. Sở dĩ, căn bản là không một ai có thể ngăn cản chuyện chiếc nhẫn bị lấy đi. Khi vua cha trở về, tôi sẽ cầu xin ông tha thứ cho hai người. Thế nên xin đừng xem trọng chuyện này nữa nhé?”

Khi nghe tới đây, thân hình của Claire càng thêm co rút.

Claire rất có tài năng, nhưng đôi khi lại quá nghiêm túc trong công việc của mình.

Tôi thật sự nghĩ rằng chị Claire nên dành một chút thời gian với anh ấy để học hỏi thêm được nhiều điều hơn.

Đúng thế, cũng giống như là Lalatina vậy.

“Thần xin cảm ơn vì sự rộng lượng của công chúa.... Công chúa không chỉ mất đi chiếc nhẫn quan trọng mà còn phải chia tay với người ấy... Iris điện hạ, nếu tên đó thật sự có thể đánh bại được Boss của Quân đội Quý vương một lần nữa thì công chúa có thể gặp lại hắn ta...”

Claire an ủi tôi với một nét mặt hết sức phức tạp.

— Đánh bại được Boss của Quân đội Quý vương.

Nghe thì có vẻ là một nhiệm vụ khó khăn, nhưng nếu là anh ấy thì chuyện này dễ như đi dạo trong công viên vậy.

“Chị nói đúng, tôi nghĩ rằng mình sẽ gặp lại anh ấy sớm thôi.”

Thấy tôi trả lời với một nụ cười tươi trên môi, nét mặt của Claire liền vắn vẹo trong đau đớn.

Ngay lúc này Rain liền động viên tôi bằng một giọng vui vẻ:

“Nhân tiện, sau khi thấy cách mà công chúa Iris cư xử dạo gần đây, thần cứ lo lắng là công chúa sẽ nói điều gì đó không tin được khi phải chia tay với ngài Kazuma và thần đã gồng mình để đón nhận chuyện đó... Nhưng mà công chúa đã có phản ứng rất tốt. Thần cứ lo lắng về ảnh hưởng xấu của ngài Kazuma lên công chúa, may mà công chúa không bị dính phải chuyện đó.”

Chỉ trong chốc lát bầu không khí xung quanh đã trở nên thoải mái hơn.

“Bởi vì dù sao thì, tôi cũng đã có lời hứa với anh ấy rồi mà.”

Tôi nói với hai người bọn họ cùng nụ cười tươi trên môi.

“Lời hứa... Ah, ý công chúa muốn nhắc tới lời hứa về chuyện phân định thắng thua phải không? Công chúa, công chúa nhất định phải đánh bại gã đó!!”

Claire thì lại nhớ tới một lời hứa khác, tuy nhiên...

— Kể từ thời xa xưa, vương quốc này có một tập tục lâu đời.

Người anh hùng đánh bại được Quý Vương và trở về sẽ được quyền lấy công chúa làm vợ.

... Tôi lại một lần nữa nhìn về nơi in hằn dấu nhẫn, rồi nói bằng một giọng nhỏ mà hai người họ không nghe thấy được.

“Mình hy vọng rằng... anh ấy sẽ giữ chiếc nhẫn cẩn thận.”

Phần kết 2:

Điều ước gửi gắm trong chiếc nhẫn.

Với thần chú dịch chuyển tức thời của Rain, cả nhóm đã trở về căn biệt thự ở thị trấn Axel.

“Aaaahhhh!”

Tôi liền nhào về phía ghế sofa và lăn tới lăn lui trên ghế trong khi gào thét thật lớn.

Liếc nhìn tôi một cái, Darkness ngồi xuống một chiếc ghế nằm kế bên ghế sofa và bắt đầu nhấp một ngụm trà.

“Này, đừng làm quá như vậy nữa. Anh sẽ làm phiền hàng xóm đấy, kiếm chỗ nào không có người rồi tha hồ mà hét hò cho thoải lòng mình đi.”

“Đừng cò đùa với tôi cái đồ hãm tài! Cô luôn ngáng đường tôi ngay khoảnh khắc quan trọng nhất! Nếu mà cô không nêu lên vấn đề về Quý Vương thì Iris đã có yêu cầu khác rồi! Giống như là muốn được ở bên Onii-sama, muốn hẹn hò với Onii-sama, muốn ngủ cùng với Onii-sama hoặc là chuyện gì đó đại loại như vậy!”

“Anh đang nói một điều không thể tưởng tượng được đấy! Đừng quên rằng công chúa Iris chỉ mới có 12 tuổi thôi!! Và công chúa cũng

sẽ không thể nào có những yêu cầu như thế, cùng lắm thì công chúa cũng yêu cầu anh trở thành tên hề chính thức trong cung điện!! Còn nữa, anh chỉ mới sống chung với công chúa chỉ có một tuần thôi!? Làm sao mà anh dám tự tin rằng là mình có thể giành lấy trái tim của công chúa trong một thời gian ngắn như vậy cơ chứ? Đối mặt với sự thật đi nào... Đây, tôi pha cho anh một tách trà rồi đấy, uống vào rồi lấy lại bình tĩnh đi.”

“Đừng đột nhiên đánh thức tôi khỏi giấc mơ với công chúa Iris như vậy! Tôi không muốn nghe cái lý do của cô! Cả hai chỉ vừa mới chia tay vài phút trước, làm ơn cho tôi một khoản thời gian để quên chuyện này đi!”

Megumin nhìn tôi và Darkness cãi nhau rồi ngồi xuống phía bên kia.

“Em nữa, Megumin, anh biết rằng tính khí của em rất nóng nảy, nhưng mà trận cãi vã cuối cùng có thật sự cần thiết không vậy?”

“Đó là một trận chiến khó có thể tránh khỏi giữa những nhân vật có tính cách của một cô em gái, và em cũng không thể nào chấp nhận thua ở điểm này. Thật ra thì lúc em và Công chúa ra ngoài chơi với nhau mọi chuyện vẫn ổn. Thật không may, chuyện mà tụi em tính làm không thể hoàn thành được do Công chúa đi gây sự với bọn côn đồ. Không phải trận cãi vã cuối cùng ấy là một món quà chia tay hợp với phong cách của em hay sao?”

Tôi muốn cãi lại rằng con bé thuộc hệ Loli, không phải là hệ em gái, và cũng đừng bày cho công chúa mấy thứ tào lao nữa. Nói tới đây mới nhớ, trước khi tôi kịp nhận ra thì con bé đã trở nên thân thiết với công chúa Iris.

Hai cô bé cũng thuộc chung một độ tuổi cho nên dễ làm quen với nhau hơn bình thường.

Có vẻ Megumin cũng buồn rầu khi phải chia tay với bạn mình.

Trong lúc suy nghĩ tôi cầm lấy tách trà mà Darkness đưa. Còn Megumin thì lập tức lấy ra một mảnh giấy và bắt đầu loay hoay viết gì đó.

Tôi liếc nhìn từ bên cạnh, trông cứ như là một lá thư gửi cho ai đó.

Chắc là gửi cho công chúa Iris đây mà.

Thấy con bé tsundere đến thế, tôi chỉ có thể vừa uống trà vừa mỉm cười.

Còn Aqua thì không thể chờ thêm một giây phút nào nữa, cô ta lôi vài li rượu để ở trong bếp ra, đặt chúng cùng với chai rượu xuống bàn và ngồi xuống ở phía đối diện tôi.

“Megumin, em đang viết gì vậy?... Chị biết rồi, em đang viết thư cho công chúa đúng không nào? Em thậm chí còn tới phòng công chúa và nói chuyện với cô bé một hồi sau khi bữa tiệc kết thúc. Công chúa lại còn gọi em là Megumin-nee nữa chứ, chị thấy hai em thật là thân thiết với nhau đấy.”

Megumin trả lời trong khi tiếp tục viết thư với một nét mặt vô cùng nghiêm túc.

“Không phải, đây là thư hâm mộ mà em muốn gửi tới tên Đạo tặc Hào hiệp kia phòng trường hợp em có gặp lại anh ta trong tương lai.”

Darkness và tôi liền phun hết trà trong miệng ra.

“Khụ....! M-Megumin, có gì ở tên trộm đấy mà em khoái dữ vậy? Một là thư hâm mộ thì thật chẳng phù hợp chút nào đúng không? Hấn ta giờ là tội phạm bị truy nã mà.”

Có vẻ như Darkness không muốn tiết lộ ra danh tính thật sự của tên trộm hào hoa ấy là tôi đây.

“Dù sao thì em cũng thích hấn ta. Xét cho cùng giờ chả có nhiều người có gu thưởng thức hợp thời cho lắm. Ngay cả đối với một người thuộc tộc Hồng Ma như em đây thì trang phục của anh ta cũng thật đặc biệt. Và họ cũng vô đối khi làm loạn cả lâu đài chỉ với hai người duy nhất, em thậm chí còn tính đứng về phe họ nữa. Đây hoàn toàn không dính líu gì tới tình cảm dành cho người khác giới cả, mà là cảm xúc muốn ủng hộ cho một người anh hùng mà em luôn ngưỡng mộ.”

... Thôi tiêu rồi, kiểu này thì tôi sẽ không bao giờ dám khai rằng mình chính là tên trộm đó.

Với một tiếng ‘pop’, một mùi hương nồng lan toả cả phòng khách.

Aqua vừa mới mở chai rượu của mình ra.

“Này, rượu thơm quá, cho tôi thử một miếng cái nào.”

“... Ý anh muốn nói là “Xin nữ thần Aqua cho con được nhấp một chút rượu được không ạ” phải không?”

... Quyết định rồi, tôi sẽ tước lấy chai rượu đó từ tay cô ta

Khi thấy tôi đứng dậy để giạt lấy chai rượu của cô ta, Aqua liền hoảng loạn ôm chặt lấy nó, và bắt đầu cong người lên như một con nhím khi phòng thủ vậy.

“Đừng chống chọi một cách vô ích nữa! Đầu hàng đi!”

“Không! Làm ơn! Xin hãy tha cho tôi đi mà! Làm ơn đi, anh có thể yêu cầu bất cứ thứ gì!”

Nếu mà người ngoài nhìn vào thấy Aqua cư xử như vậy thì sẽ nghĩ rằng tôi sắp làm một chuyện gì rất tàn nhẫn với cô ta.

Aqua thì đang chống cự một cách quyết liệt trong khi tôi nắm lấy vai cô ta. Còn Darkness thì bắt đầu cọ sát phần bên trong của đùi mình trong khi vỗ lấy vai tôi với một gương mặt đỏ bừng.

“... Tôi sẽ trả tiền, làm ơn cho tôi tham gia trò chơi này...”

“Chơi cái đầu cô ấy! Cô nhìn rất là ngẫu khi còn ở trong lâu đài sao giờ lại cư xử như thế này!... Khi thật, còn Aqua nữa!”

Tôi cố gắng tìm cách thương lượng với bà nội Aqua cứng đầu này.

“Cô biết gì không Aqua, rượu ở chỗ ông Michael được biết tới ngay cả ở thủ đô là loại rượu thượng hạng, giờ thì tôi sẽ đi mua rượu ở chỗ này. Sau đó chúng ta sẽ cá với nhau. Dù sao thì trong chuyến này công trạng của cô cũng lớn cho nên tôi sẽ cho phép cô có được lợi thế hơn trong lúc đặt cược.”

Aqua liền ngẩng đầu dậy liền và nhìn thẳng vào mặt tôi khi nghe tới đây.

“... Có thật không vậy? Kazuma lại đột nhiên nổi hứng cá cược xem ai có rượu ngon hơn? Chắc chắn là có chuyện gì mờ ám ở đây.”

Hoá ra cô ta cũng có thể học hỏi từ sai lầm lúc trước của mình.

Tôi chắc chắn vẫn có thể thắng được ngay cả khi cô ta tiếp tục nghi ngờ như vậy bởi vì tôi đã chuẩn bị sẵn hết rồi.

“Nghe cho rõ này, dù cho cô có nói kiêu gì đi chẳng nữa thì không phải cả nhóm vừa mới một lần nữa thoát khỏi một tình huống khẩn cấp ở thủ đô đúng không? Và chúng ta cũng vừa mới an toàn trở về nhà nữa, đây hoàn toàn là một lí do chính đáng để ăn mừng. Dù sao đi chẳng nữa, một chai rượu cũng không thể nào đủ cho cả 3 người uống.”

“Khoan đã nào, anh nói là chai rượu dành cho 3 người, vậy ra là anh tính để cho em uống nước trái cây một mình thôi! Và anh nghĩ gì khi nói rằng cả nhóm an toàn trở về nhà hả, không phải là anh Kazuma chịu chết dưới tay lũ Kobolds sao?!”

“E-Em im ngay! Dù sao thì anh cũng còn sống đúng không nào, và lí do này cũng đủ để chúng ta ăn mừng rồi! Và em cũng còn quá trẻ để mà tập tành nhậu nhẹt! Anh sẽ mua Neroid đông lạnh cho em, cho nên chịu khó uống món này đi nhé!.”

“Em đã đủ tuổi để lấy chồng rồi! Có gì không ổn khi em nếm thử một tí rượu chứ!? Anh có muốn làm một ván thử xem ai có thể uống nhiều hơn không hả?!”

Nhân tiện nói đây, ở thế giới này thì Megumin đã đủ tuổi để kết hôn.

“Nào nào, Megumin, tốt hơn hết là em không nên uống rượu... nhưng là tiệc ăn mừng thì.... Quả thật thì cả nhóm đúng là đã chặn đứng được âm mưu của một tên xấu xa nào đó ở ngoài kia. Được rồi, chị sẽ bắt tay vào làm mấy món ăn vặt. Dù sao thì chuyện mọi người đều về nhà an toàn cũng đủ làm lí do để làm tiệc ăn mừng rồi.”

Darkness liền đứng dậy sau khi nói tới đây và tiến vào nhà bếp.

Aqua nghe tới chữ ‘tiệc tùng’ liền lập tức trở nên chộn rộn lên.

“... Nè, Kazuma. Cậu đã một tuần không về nhà rồi, cho nên quên chuyện đặt cược đi, tôi sẽ mang xuống thêm một vài chai rượu nữa để cùng uống chung với mọi người.”

Aqua đặt chai rượu lên bàn một lần nữa sau khi nói.

Tôi tính nói với Aqua rằng “Hên cho cô là đã thoát được lần này” – nhưng mà quyết định không nói gì nữa. Hiếm lắm mới có một dịp mà mọi người đều ở trong tinh thần nhậ nhệ như thế này.

Mặc dù chỉ trong một thời gian ngắn thôi thế nhưng rất nhiều chuyện đã xảy ra. Tôi gặp được một cô em gái hết sức dễ thương, nhưng phải cẩn rắng chia tay với cô bé. Hôm nay, tôi nhất định sẽ....

“Vậy thì em đi mua rượu đây. Chứ để cho anh Kazuma đi mua thì lát nữa em chỉ có nước uống Neroi trong khi mọi người nhậ thôi.”

Megumin vừa nói vừa vọt ra khỏi phòng.

Khoảng một lúc sau thì có mùi nấu nướng lan ra từ nhà bếp.

“Mấy món ăn vặt đã sẵn sàng rồi, giờ thì chúng ta chỉ cần trò gì đó để khuấy động tinh thần của mọi người lên...”

Sau khi trở lại cuộc sống bình dị thì cuộc sống ở trong lâu đài mấy hôm trước giống như là một giấc mơ vậy.

Liệu tôi có thật sự là đã sống chung với cô công chúa ấy....?

Cô bé ấy thậm chí còn gọi tôi là Onii-sama, và cũng rất kính trọng tôi nữa chứ.

Tôi liền lôi chiếc nhẫn ra và trầm tư nhìn vào nó để chứng minh rằng mình không mơ ngủ.

Trong lúc này thì Aqua đang kiếm một vật gì đó để biểu diễn mấy mảnh khoé của cô ta liền trông thấy chiếc nhẫn.

“Ah, này Kazuma, liệu tôi có thể mượn chiếc nhẫn đó được không? Tôi sẽ cho anh xem một tiết mục hết sức tuyệt vời.”

Tôi liền nhanh chóng cất chiếc nhẫn ngay khi thấy Aqua với tay tới để lấy nó—!

AFTERWORD.

I want Iris to call me Big Brother.

You should stop
calling him Elder
Brother!

Elder Brother is
Elder Brother!

Kurone
2015.3
KURONE
MISHIMA

—CONGRATULATIONS—

VOI. 6 IS
ON SALE!

PLEASE
ENJOY THE
COMIC VERSION,
TOO!

渡真仁

Masahito Watari

NEXT

This is bad! This is so, so bad!

What is it? I'm still torn up about Iris.
If it's dangerous, count me out.

You're usually so calm, Darkness.
Are you upset that your chest got bigger
and you need new armor—again?

Did I hear that something "got bigger"?
Details, please.

Is it that tentacled monster you've always wanted?
Maybe she got a magically altered Roper.

Wait, what got bigger, exactly?
And tell me about this Roper...

You're both wrong! But I might...
I might get married! For real this time!

...CONGRATULATIONS?

?!

COMING
SOON!!

KONOSUBA: GOD'S BLESSING
ON THIS WONDERFUL WORLD 7